

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

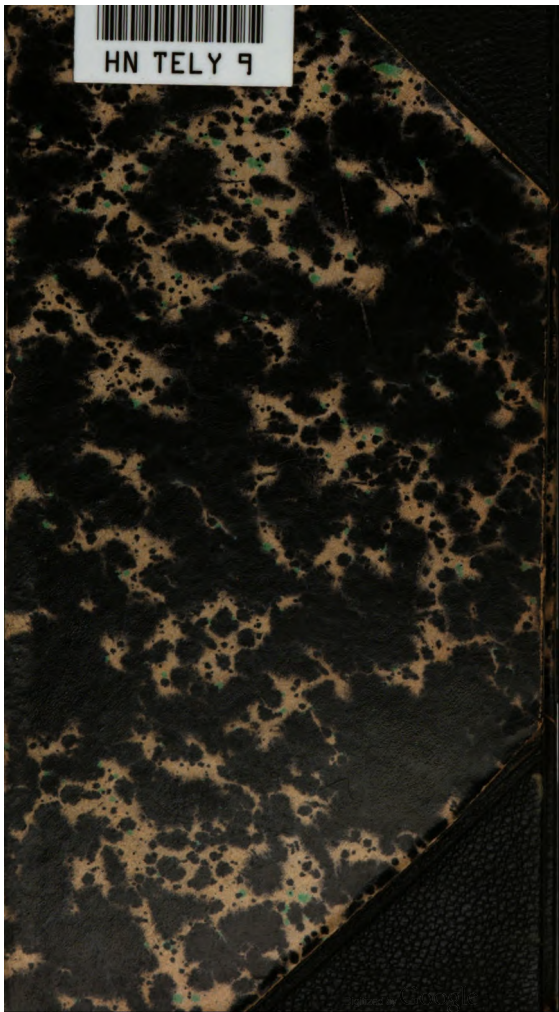
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HN TELY 9

Scan. 6460.5

OCT 20 1900

Harvard College Library

BOUGHT WITH INCOME

FROM THE BEQUEST OF

HENRY LILLIE PIERCE,
OF BOSTON.

Under a vote of the President and Fellows,
October 24, 1898.

14 July, 1900.

1872
Stam 64
Udvalg af nordiske Forfattere,

Udvalgte Dig

af

Edvard Storm.

Udgivne

af

H. P. Holst.

Kjøbenhavn
L. A. Jørgensen

L. A. Jørgensens Forlag.

Kjærlighedsdigte

af

Tibullus.

Overfattede i Originalens Betsemaal

af

Karl Conradsen.

†

Pris 48 S.

Dagens Nyheder 17. Juli 71: Medens man ikke kan
over vor Literaturs Forsyning med Oversættelser af mere eller mindre
gode Antikromaner og Antikfortællinger, hører det derimod
sjældenhederne at se en god dansk Oversættelse af fremmede
ældre fremragende Digtere og da særlig af de antike Klassikere.
Enhver ny Fremtoning i denne Retning kan derfor kun være
kommen. Der viser sig i denne lille Bog et saa isinesfaldende
fættertalent, at man med fuldstændig Ret kunde vente sig fra
Fætters Haand Arbejder, som ved. Siden af det Foreligge
Dækkende findes der imidlertid under Oversættelsen et lille
og paa Titelbladets Bagside en Bemærkning om, at Bogen udgives
til Minde om Oversætteren; hermed er altsaa Forhaabningerne
fra denne Haand at modtage en fremtidig Berigelse af vor
Literatur afflaaren, og man maa lade sig noie med det foreligge
lille Arbeide. Dette er en yderligere Grund til at modtage
med Paastjonnelse, og vi anbefale de af vore Lærere der ikke
gaa til selve Grundsproget, gjennem denne Oversættelse at
Bekjendtskab med en Digter, der i mange Henseender indtager
ligejaa høj Plads, som hans store og mere bekjendte Samtidige
Virgil og Horats. Den, der kan lidt Latin, anbefale vi — ligesom
Bogens Forord — at benytte Oversættelsen for at gaa til
nalen selv. Enhver vil vist sole sig tiltalt af disse idylliske
fra Landet, af de livlige Skildringer af Kjærlighedsintriger
den varme Høielse, der glad eller bedrovet er en Udtalesse af et
Hjerte og ikke trænger til mere eller mindre heldige Symboler
Allegorier for i dem ligesom at hvile ud.

○
Udvalg af nordiske Forfattere, 1.

Udvalgte Digte

af

Edvard Storm.

Udgivne

af

S. P. Solst.

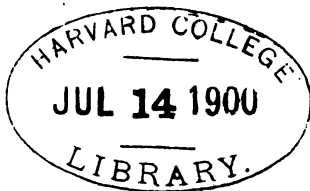
Kjøbenhavn.

L. A. Børgensens forlag.

1871.

S. C. ... 64-80.5

903
53

Pierce fund

Trykt hos J. S. Schultz.

Forord.

Iblandt de ældre danske Digtene hører Edward Storm til de mere fremragende. Han har ikke Gvalds Ild og Begeistring, ikke Mæsels Vittighed og Satire; men hans Digte ere prægede af en sund og klar Livs-aufkuelse, der er Humour og Friskhed i hans Fabler og Fortællinger, og hans Form er saa kunstløs, jævn og naturlig, at man, selv i en overforfinet Tid, vil dvæle ved den med Velbehag. Det er derfor intet Under, at ikke saa af Storms Digte endnu ere paa Alles Læber, medens saa mange af hans Forgængere og Efterfølgere kun tilhøre Literaturhistorien. En særegen Adkomst til vor Kjærlighed har han ogsaa derved, at han var Dehlenschlägers Lærer. Paa en af sine Aftentoure i Frederiksberghave traf han den smukke, kvindelige Dreng, gav sig i Samtale med ham, mærkede, hvor begavet og hvor forsømt han var, og satte ham ind i Efterfølgerskolen, hvor han fik sin første Undervisning. Dehlenschlägers Taknemmelighed mod „den gode Storm“, som han altid senere kaldte ham, fornegtede sig heller ikke i hele hans øvrige Liv. Det er nok muligt, at Storms Exempel og et lille Optrin fra Skoletiden, som Dehlenschläger fortæller i sine „Erindringer“, har havt en afgjørende Indflydelse paa hele hans Retning og Fremtid. En af Skolens Lærere, den fortræffelige Dichman, sagde en Dag til ham i et Anfald af ondt Luce: „Bild Dem ikke ind, kjære Dehlenschläger, at De har Geni, fordi De gjør visse Vers. De kan blive en dygtig Lærd, en flink Forretningsmand, en foruem Mand, men De bliver aldrig en Edward Storm.“ — „Det er muligt,“ sagde Dehlenschläger

harmfuld og knyttede Haanden i Rjolelommen — og dog var Edvard Storm dengang kun en fattig Mand, der havde 200 Daler i Indkomster og boede i to Smaabørelser i Baghuset til Efterlægtsgaarden paa Østergade.

Edvard Storm blev født den 21de August 1749 i Baage Præstegaard i Guldbrandssdalen. Han blev Student i 1765, men optraadte først i 1774 som Forfatter med et komisk Heltedigt „Brøger“, hvis mangelfulde antike Form og lidet tiltalende Indhold vi ikke her ville dvæle ved. I 1775 udgav han en Samling Iyriske Digte: „Adskilligt paa Bers af Erland Sivertsen;“ men ogsaa her brister det paa Modenhed og Selvstændighed, og kun i et Par af hans Efterligninger af Horatiuske Oder sporer man den Tone, som han senere heldigt slog an i sine Fabler og komiske Fortællinger. Studiet af Gellert og Lafontaine bragte ham ind paa dette Gebeet, og i 1778 udgav han sine „Fabler og Fortællinger i den Gellertiske Smag,“ der gjorde overordentlig Lykke og fik et betydeligt Publikum. Det var ogsaa ganske naturligt, at det maatte gaa saaledes; thi den sunde, praktiske Sands, den jævne Naturlighed og det godmodige Lune, der er det Charakteristiske ved disse Fabler, var saa himmelvidt forskjelligt fra den opstyltede Tone, som findes i Datidens beskrivende og didaktiske Digte, at de maatte rive Læserne med sig. Desto ubegribeligere er det, at han selv kunde slaa ind i den samme Retning, thi uagtet hans Digt om „Indfødsretten“ er et af de bedste i denne kjedelige Genre, som efter engelske Forbilleder i lang Tid oversvømmede vor Literatur, har det dog til Trods for det ædle Sprog, hvori det er skrevet, altfor megen upoetisk Ballast ombord, til at man kan sympathisere med det i Længden. Det samme gjælder — og maaskee i endnu højere Grad — om hans saakaldte poetiske Forsøg „Skrive = Frihed“, i hvilket Digt den gode Hensigt forresten er umiskjendelig.

I 1786 oprettede Efterlægtselskabet sin Skole, ved hvilken Storm blev ansat som Inspektør og Lærer i Dansk, just ikke paa glimrende Billaar. Hans nøisomme Natur søgte sig imidlertid fuldkommen tilfreds med disse Billaar, som ogsaa Digtet „Paa min egen Fødselsdag“ (S. 46) tilstrækkeligt vidner om. Dehlenschläger har skildret os ham, saaledes som han dengang var, og det lille Billede, han giver, er saa plastisk, at jeg ikke kan negte mig den Fornøielse at meddele det her: „Det var en lille Mand i en lysblaa Kjole, med en bredstygget Hat; Haaret holdt han tilbage med en Krumklam, ligesom Ewald paa Portraitet. De store, blaa Øine straalede af Kraft og Lune. Han var en Guldbandsbøl og en ægte sokratisk Charakter. Kun dum Hovmod gjorde ham spodst — ellers var han Venligheden og Humaniteten selv.“

Blandt de Midler, hvorved Efterlægtselskabet udenfor Skolen søgte at indvirke paa den almindelige Dannelse, var ogsaa det, at Selskabet i 1787 — sandsynligvis efter Storms Tilskyndelse — søgte at fortrænge de flette og smagløse Viser, som dengang udraabtes tilfals paa Gader og Stræder, ved at udgive andre og bedre. Storm udgav da under den bekjendte Titel „En ganske ny Vise“ en heel Række af saadanne Digte, som imidlertid havde den uheldige Skjæbne; at de slet ikke fandt Indpas. Deels var Lyften til at gavne og belære altfor fremtrædende, for ikke at sige paatrængende, i disse Viser, deels begik man det Misgreb at sælge dem for en halv Skilling Stykket, istedenfor at de tidligere kostede een Skilling, hvilket havde til Følge, at Folk betragtede dem som „forliggede Lærer“ og ikke vilde købe dem. En enkelt gjorde en glimrende Undtagelse: det var „Hr. Zinklars Vise“, et af de folkeligste Digte, der er skrevet paa Dansk, og som vil forplante Storms Navn til den sildigste Eftertid.

Langt mere Lykke end Storms Gadeviser (hvoraf der — efter A. E. Boyes Opgivelse — forefindes sytten paa

det kongelige Bibliothek) gjorde hans Sange i det norske Almuesprog eller rettere i den guldbrandsdøftige Mundart. De udmærke sig ved Friskhed, Poesi og Naivitet og ere paa Grund af disse Egenskaber i Forbindelse med deres ægte folkelige Tone blevne ligesaa dyrebare for Nordmændene som f. Ex. Christian Winthers „Erasmit“ ere det for os. De syntes endnu overalt i Norge og tør ikke savnes i et Udvalg af hans Digte, selv om vi danske — endog med en Ordbog ved Haanden — have ondt ved at pløie os igjennem dem.

Storm blev kun 45 Aar gammel og døde den 29de August 1794. Dehlenschlägers Skildring af den barmhjertige Sorg, der gik hele Stolen, da Efterretningen pludselig kom, at den elskelige Storm var død, er baade sand og gripende. „Medens han skrantede,“ siger Dehlenschläger i sine Erindringer, „bragte jeg ham jevnlig Meloner, Ferskener og Bindruer fra Frederiksberg, som jeg stik min Fader til at sigge af Hofinspektøren, da jeg vidste, Storm var en stor Elsker af Frugt, og det var det Æneste, som i de sidste Dage vedertogede ham. Det var mig en salig Følelse, naar han venligt modtog mine Smaagaver — han, som havde hjærket mig saameget — og sagde: „Lad, mit kjære Barn!“ Men nu havde han flere Dage ligget paa Frederiks Hospital, og idag var han død. Næsten Alle gred. De Kjærligste blandt os higede efter at see hans affælede Legeeme med det gode, venlige Ansigt og at sigge ham det sidste Farvel.“

Hans Pleiesøn, Poul Rasmussen, tegnede efter Guloknielsen hans Portrait, da han var død, og efter dette Portrait blev det Marmorrelief udført, der endnu pryder hans Grav paa Vestens Kirkegaard.

Indhold.

I. Lyriske Digte og Romanzer.

	Side.
Christnes Gaab	1
Bøn	2
Længsel efter Kristus	4
Klage	5
Bøn	7
Guds Forsyn	9
Legemets Opstandelse	10
Bed Christi Kors	12
Jesu Ihukommelse	13
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Bed Prinds Christian Frederiks Bugge, 1—4	14
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Zinklars Bise	18
Bernstorff's Bise.	31
Thorvald Bidførle	27
Niels Lembats Bise.	30
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Ode til mine Urtepotter	34
Føraars-Solen	36

VIII

	Side.
Sommeraftenen	39
Til min Pleieføn paa hans Fødselsdag	41
Paa en Vens Fødselsdag	43
Paa min egen Fødselsdag	45

Drillebise paa min Fødselsdag	46
Stærklobber	47
Den sande Glæde	49
Bunshens Dyder	51
Tilfredshed	53
Hymne til Spadille	55

II. Fabeler, fortællende og beskrivende Digte.

Staden som Kunstdommer	59
Det kraftige Argument	61
Uben og Bjørnen	62
Rattergalen	63
Den forligte Uben	64
Den originale Edderkop	66
Philosophen i Hundehuset	68
Løvinden i Barfjæng	70
Caro og Flint	71
Den kloge Lispe	76
Lænestolen og Labouretten	77
Brispørgsmaalet	80
Græshoppen og Lorbisten	82
Den lille Jens	83
Hunden og Hareungen	85

	Side.
Eddertoppen og Podagra	87
Den renlige So	89
Bijon	91
Isgeren	94
Palan	96
Kunstdommeren	98
Den blinde Uv	99
Hans og Beer	101
Den gamle Lyv	103
Ætlet som Drage	104
Det himmelsaldne Billede	107
Boreas og Phobus	108
Polakken blandt Røvere	111
Den summe Moder	112
Bord-Discoursen	114
Dragen med de mange Hoveder	117
Phylax	119
Chloris	121
Den blodige Tvelamp	122
Sommerfuglen og Bien	124
Spurven paa Taget	125
Kanariefuglen	127
Tobaksrogen	130
Skattegraveren	131
Den floge Ræv	133
—————	
Vreporten	135
Heran	141
Vrens Brands	144

X

	Side.
Menneskehæderen	146
Den sande Philosophie	149
Crispinus	153
<hr/>	
Sondalen	155

Bilag.

Sange i det norske Bondesprog	161
---	-----

I

Lyriske Digte og Romanzer.

Christnes Daab.

Lad stee dig, Gud, at jeg kan tænke
Foruden Skræk paa Død og Grav!
Jeg veed, du mig paany vil stjente
Det Liv, som du engang mig gav:
Jeg veed, jeg er udødelig,
O hvor den Tanke kvæger mig!

Saa vist som Jesus Christus lever,
O Fader, hos din høire Haand,
Saa vist af Gravens Gruus sig hæver
Min glade, uforkrænte Aand.
Saa vist som han er død for mig,
Stal disse Dine stue dig.

Min Tro, mit stolte Haab sig grunder,
 O Herre, paa dit eget Ord;
 En Løddel deraf gaaer ei under,
 Forgil end Himmel, Hav og Jord.
 Hvad du har sagt staaer evig fast.
 Om Firmamentets Hvelving brast.

Og dette skal engang dog hændes
 Paa din den store Rødselsdag,
 Naar Elementerne skal tændes
 Og smelte hen med voldsomt Brag,
 Naar al Naturen blandes skal
 Og dræbe Tiden ved sit Fald.

Men jeg skal være vel tilmode
 Og synge midt i Berdnens Nød,
 Skal ise op fra denne Klode,
 O Fader, til dit milde Skjød
 Og see paa dens Ruiner ned
 Tryk i min egen Evighed.

Bøn.

Forlen mig Kraft at elske dig,
 O du, som først har elsket mig,
 Mit Livs og Bæfens Herre!
 Lænd hellig Barme i mit Bryst,

At jeg med virksomt Mod og Lyft
 Udbrede maa din Ære.
 Giv Lydighed mod dine Bud
 Og lad min Tro, o store Gud,
 Dig modne Frugter bære!

Led mig, o Fader, ved dit Raad;
 Betsign du hver en Drift og Daad,
 Som jeg mig foretager!
 Regjer mit Hjerte ved din Haand
 Og løs det skændelige Baand,
 Som mig til Jorden drager!
 Hold fædse mig for Dinene
 Min evige Bestemmelse,
 Saa jeg alt Redrigt vrager!

Mit Borgerstab i Himlen er,
 Og Flytnings Timen maaflaa nær,
 Da Sjælen skal afføre
 Sit Støv og hæve sig til dig
 Og adles, blive englelig
 Og Engles Gjerning gjøre.
 O at jeg være maa bered
 Bed Dyd og luttret Sællighed
 Din Stemmes Kald at høre!

Længsel efter Kristus.

Ufsynlige! min Tante hæver
 Sig op til dig hos Kraftens høire Haand.
 Min Røst bli'er mat, min Tunge hæver,
 Min stolte Flugt fornemmer Støvets Baand.
 O styrk min Sjæl, naar den vil tænke dig,
 Omsonst den ellers kun udmatter sig.

Lykkelige de Dine vare,
 Som Himlens Lyft, dit milde Afsyn, faae!
 Lykkelige de Dren vare,
 Som hørte Livets søde Ord udgaae
 Af dine Læber! Ja, hvor salig var
 Den Arm, som Gud i Kjød omfavnet har!

Men jeg, jeg seer dig ei, ei hører
 Din Røst, kan ei omfavne dine Knae;
 En hellig Længsel mig oprører;
 Min Sjæl er tændt for dig, Ufsynlige!
 Den brænder høit af kjerlig Andagts Ild;
 Du boer i Lys, som Ingen kommer til.

Nei Ingen! Før Leerhytten falder,
 Som fængsler Sjælen til et syndigt Liv,
 Før du fra Gravens Gruus udkalder
 Din kjøbte Arv ved et fornøjet Bliv.
 Da skal jeg see den Ven, jeg havde kjær,
 Forsoneren, min Jesus, som han er.

Da skal jeg med forklaret Die
 Beseue ham, paa hvem jeg troet har,
 Naar han nedstiger fra det Høie
 At krone den, som tro og lydig var.
 O hvilket Haab! min Gud, min Salighed!
 Da er jeg din, og din i Ewighed.

Da skal jeg aldrig meer dig miste,
 Men evig tryk udi dit Rige boe;
 Da skal ei Synden mere friste
 Mit Kjød og Blod og dræbe Hjertets Ro;
 Da skal mit Støv faae Engles stolte Sang,
 Min Røst skal blandes med Cherubers Sang.

Klage.

Med Blusels Graad jeg falder ned
 For dig, min Frelser, Fader!
 Jeg veed, du elsker Hellighed,
 Og at du Synden hader.
 Al! hvor maa jeg mishage dig,
 Jeg, som saa tidt har smittet mig
 Med Laster og Udyder,
 Dem Jesu Lov forbyder.

Mod mine Sandsers Herredom
 Jeg har ei villet kæmpe;
 Den Banart har jeg givet Rum,
 Som du befoel at dæmpe.

Jeg har ei gjort min Billie fri
 Fra Eidenflabers Slaveri,
 Men al! tjent Berden mere
 End dig, min rette Herre.

Jeg har ei stræbt at ligue dig,
 Jeg elsker ei min Fiende,
 Forstaaer ei Ondt taalmodelig
 Med Godt at overvinde.
 Jeg ofte misfornøiet er,
 O Gud, med dine Tugtelsler
 Og tidt med Murren drikker
 Den Kall, du mig tilskikker.

Alseende! som Alting veed,
 Du ogsaa veed og kjender,
 At jeg med fuld Oprigtighed
 Min Ondskab her bekjender;
 Du veed, det er ei blot min Mund
 Men Hjertet selv, som denne Stund
 Med dig, o Herre, taler
 Og al sin Brøde maler.

Som en forloren Søn, til dig,
 Min Fader! vil jeg vende.
 O Gud, jeg vil forbedre mig,
 Din Hjælp du mig tilsende!
 Giv mig for Jesu Skyld igjen
 Din tabte Gunst, at jeg ved den
 Maa styrkes til at vinde
 I Striden mod min Fiende!

Lær mig at bruge hver en Dag,
 Jeg endnu har at leve,
 Saaledes, som dit Velbehag
 Og dine Bud udkræve;
 At jeg til min Bestemmelse
 Maa stedse blive modnere,
 Og stadigen opstige
 Og nærme mig dit Rige.

Bøn.

Væi mit Hjerte, gode Fader!
 Til at elske dine Bud
 Og at afstye, hvad du hader,
 Lær mig det, du er min Gud.
 Jeg vil rive af mit Bryst
 Hvert et Onske, hver en Lyst,
 Som min Sjæl til Jorden hefter;
 Giv mit Forsæt Aandens Kræfter!

Rjødets Sands at undertvinge,
 Tage efter Hellighed,
 Hvad er dette Offer ringe,
 Gud, mod al den Kjærlighed,
 Hvormed du har bundet mig,
 Bedste! Frommeste! til dig?
 Mod den Raade som bevarer
 Daglig mig fra tusind Farer!

Jeg kan ei den Dorstighed fatte
 Som indsniger sig hos mig
 Og gjør Sjælens Binger matte,
 Naar den higer op til dig.
 Al! du seer, hvor tidt jeg vil
 Gjerne være lutter Ild,
 Men er, selv i dine Arme,
 Uden Liv og uden Barme.

Understøt hvert Sul, som stræber
 Op til Himlen! Hør hver Bøn,
 Som døer hen paa mine Læber,
 Men fuldføres af din Søn!
 Han er alt mit Haab, min Ro,
 Han er Støtten for min Tro;
 Han skal mig af Støvet drage
 Til min første Rang tilbage.

Da skal Sjælen triumphere
 Over Syndens Legeme;
 Ewig skal min Andagt være
 Englereen og brændende.
 Fra dig selv udgil min Aand:
 Løst fra Lerets tunge Baand
 Skal den til sit Udspring ile
 Og i Guddoms Skjød først hvile.

Christnes Tro.

Troer du, der er et Forsyn til,
 Som baade kan og kjærlig vil
 Forsørge dig? Troer du, at Gud
 Selv deler vore Skjæbner ud?
 Siig, Sjæl! hvi ængster du dig da
 Med Tvivl, hvor Brød skal komme fra.

See Dyrs, Insekters store Flok;
 Faaer hver af dem ei Føde nok?
 Har Herren ei berebt et Bord
 For hvad der lever paa hans Jord?
 Og du, du skulde ene gaae
 Forladt, og ei din Nødtørst faae?

Er du bestemt at vare ved
 Fra Evighed til Evighed,
 At bære Engles stolte Rang
 Og fylde Himlen med din Sang
 Og møttes blandt de Salige
 Af Jehovas Bestuelse?

Har du som Christen denne Tro,
 Saa søl dit Værd, bliv fuld af No!
 Lad Hedningen kun ængste sig,
 Hans Sorger naae ei op til dig.
 Han seer kun det Nærværende,
 Uvis om det Tilkommende.

Gud prente dybt ind i mit Bryst
 Den Tanke, at jeg er forløst!
 Jeg skjælver ei for Grav og Død
 Og skulde græde for mit Brød?
 Bort Mistvivl! bort mit Bødens Stam!
 Jeg Jesus fik og alt med ham.

Legemets Opstandelse.

For Graven jeg ei mere bærer,
 Mig strækker ei Forraadnelsen;
 Jeg veed, jeg veed, min Frelser lever,
 Han skal opvække disse Been.
 Som han opstod, skal denne Krop
 Og reises ved hans Almagt op.

I Herlighed den skal fremtræde
 Ved Engelenes Basunklang
 For Jesu Christi Dommersæde
 Og synge Lammets nye Sang.
 Den skal ei mere fælde Graad,
 Ei ængstes meer af Dødens Braad.

Neil karst og stærk som Himlens Borger
 Den skal bespotte Lidelser,
 Og Mangel, Nød og bittere Sorger

Dens Kraft skal ei fortære meer.
 Mit Støv! du kjære Deel af mig!
 Svad herlig Udfigt aabnes dig!

Lad Bantro dette Haab forkaste,
 Som gjør min Sjæl saa megen Fryd;
 Lad indbildt Wiisdom kun antaste
 Den Lære, at af Jordens Skjød
 Mit Legem skal engang opstaae;
 O jeg er lige vis derpaa.

Guds Søn har talt. Mit Haab jeg fæstet
 I Blinde paa hans Myndighed.
 Han er min Herre og min Nester,
 Min Wiisdom, Glæde, Roes og Fred.
 Han siger: Jeg skal kalde dig
 Af Graven ud; stol kun paa mig!

Ja Jesu! ja du Verdens Dommer!
 Du skal af Graven kalde mig:
 Forklaret da mit Støv fremkommer
 Og klædt i Glands tilbeder dig.
 Bort Verden, Sandser, nedrig Lyft!
 Min Høihed banker i mit Bryft.

Ved Christi Kors.

Bered dig, Sjæl, din Gud at møde
 I al hans strenge Dommerpragt;
 See hele Verdens Skyld og Brøde
 Paa en uskyldig Ise lagt.
 See Kors og Nagler, Saar og Blod,
 See, hvad Guds Elskede udstod.

Hør, hvor afmægtig Jesus stønner
 Beængstet, og forladt af Gud:
 Hør disse haabeløse Bønner,
 Som Helveds Marter presser ud.
 D skjul dit Ansigt, hyl og græd!
 Han lider, Synder! i dit Sted.

Forbarm dig, Gud! Fornuften taber
 I dette Svælg sin Kraft og døer.
 Naturens Herre, Liv og Slæber
 For Slabningen Forsoning gjør.
 Guds Søn, den Allerbhelligste,
 Er regnet blandt Misbødere.

Dg jeg, jeg trøstes ved hans Pine,
 Jeg lever evig ved hans Død;
 Hans Saar og Smertes ere mine,
 Hans blodig' Sved, hans Sjælenød.
 Alt, alt (o Gud, hvor er jeg rig)
 Hvad Jesu er, tilhører mig.

Hans Seier, hans forligte Fader,
 Hans Ære, hans Ustyldighed,
 Hans Himmel fuld af Myriader,
 Som synge høit om Jordens Fred.
 Gud, hvilken Arv! jeg kaster mig
 I Støv tilbedende for dig.

Hvad er jeg, at du mig hukommer!
 Jeg Orm, jeg Muldets ringe Søn.
 See min Forsoner er min Dommer,
 Jeg føler, hvor min Lod er skjøn.
 Mit Hjerte brænder til din Pris;
 Jeg seer mit aabne Paradis.

Jesu Ihukommelse.

Hukomme dig? — O Jesu, hvo kan glemme,
 Hvad du har gjort for Adams faldne Kjøn?
 Dit Minde skal mit Hjerte evig glemme,
 Min Graad skal ofte talke dig i Løn.
 Til Korsjets Død du gif for mig;
 Du seer min Sjæl, du veed den elsker dig.

Saa ofte jeg med andre dine Benner
 Mig nærmer til dit Raades-Gjæstebud
 Og nyder der (o hvor mit Hjerte brænder)

Dit blide Kys, min Herre og min Gud!
 Da rykkes jeg til Himmelen
 Fra Tid og Jord og alt det Skabte hen.

Da, da forsvinde alle Livets Sorger,
 Knap husker jeg, at jeg en Synder er;
 Jeg føler mig som Englenes Medborger
 Og vandrer alt blandt Paradisets Trær;
 Du aabned' Himlen, jeg gik ind,
 Du stred og vandt, og Seieren blev min.

Som Hjorten striger efter ferske Strømme,
 Saa længes jeg, min Frelser! efter dig.
 Dig seer jeg vaagende, og selv i Drømme
 Dit hjære Billede forlyster mig.
 Alt, hvad jeg føler, tænker, veed,
 Er ifkun din grundløse Kjærlighed.

Sange ved Prinds Christian Frederiks Bugge.

Til Sønnen.

Du, hvis silkebløde Haand
 Sorg og Smerte læger
 Og med en velvillig Haand
 Alle Hjertes kvæger;

Søvn! velsign du med din Ro
 Disse Dienlaage!
 Tidlig nok, det maa du troe,
 Lærer man at vaage.

I dit bløde Favnetag
 Nordens Yndling trives!
 Kraft og Helbred Dag for Dag
 Rigelig ham gives!

Naar han længes efter dig,
 Hurtig frem du ile!
 Lad ham slumre sødelig,
 Vaagne, for at smile.

Til Christian Frederik.

Paa dine Fædres Stammetræ
 Et fagert Stud du er;
 Dig modtog tusind' Fryderaab,
 Og tusind' Hilsener.

Bliv (saa Iod Tvilling-Landets Røst)
 Bliv grøn, som Egens Top!
 Og hæv dig, som en frodig Green,
 Mod Himlens Skyer op!

Ia du skal styrke Kongens Huus
 Og være Folkets Lyst
 Og gyde daglig Glæde ind
 I Fredrik's fromme Bryst.

Med dig har Himlen lønnet ham,
 Som altid gjorde vel,
 Og sendte aldrig Noget bort
 Med en utrøstet Sjæl.

Det Kjønnne Land.

Jeg veed et Land, hvor Himlen bød
 Betsignelser at boe
 Og gyde i dets glade Skjød
 Held, Frugtbarhed og Ro.

Der hvisler ingen giftig Snog
 For Vandringssmandens Fod,
 Der Løven paa sit fæle Sprog
 Begjærer ei hans Blod.

Ei heller ryster Jorden der,
 Saa Stæders Plads forgaaer,
 Og intet stræksomt Hagelveir
 Landmandens Haab nedslaaer.

Og Søndens gule Syger flye
 For Nordens raske Bind;
 Hver Dag er Luften frisk og ny
 Og værd at aande ind.

O Christian Fredrik! dette Land,
 Ukjendt endnu af dig,
 Seel det er just dit Fødeland,
 Hvor er du lykkelig!

Lev og tiltag, paa det du kan
 Selv sande mine Ord
 Og elste dette skjøne Land
 Med hver, som deri boer.

Til Skytsenglene.

I Engle, hvis Forretning er
 At svæve om de Spæde
 Og vogte dem, o værer her
 Mistundeligt tilstede!

Fra dette kongelige Noer
 Forjager Graad og Smerte;
 Men naar det voxer til, da boer
 Udi dets unge Hjerte.

Med Fromhed og Sagtmodighed
 Det skjøne Tempel pryder,
 Med Gudsfrugt, Klogskab, Ydmyghed
 Og alle Himlens Dyder!

Og holder ham bestandig for,
 At han sin Herkomst ærer,
 I det han bliver god og stor
 Som de, hvis Navn han bærer.

Binklars Vise.

Herr Zinklar drog over salten Hav,
 Til Norrig hans Cours monne stande;
 Blandt Gulbrands Klipper han fandt sin Grav,
 Der banked' saa blodig en Bænde.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
 For svenske Penge at stride:
 Hjælpe dig Gud! du viskelig maa
 I Græsset for Nordmanden bide.

Maanen skinner om Ratten bleg,
 De Bover saa sagtelig trille:
 En Havfrue op af Vandet steg,
 Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du stotste Mand!
 Det gjælder dit Liv saa sage,
 Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
 Ret aldrig du kommer tilbage.

Led er din Sang, du giftige Trold!
 Altidens du spaaer om Ulykker,
 Fanger jeg dig engang i Bold,
 Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han seiled' i Dage, han seiled' i tre,
 Med alt sit hyrede Følge,
 Den fjerde Morgen han Norrig fik see,
 Jeg vil det ikke fordsølge.

Ved Romsdals Kyster han styred' til Land
 Erklærende sig for en Fjende,
 Ham fulgte fjorten hundrede Mand,
 Som alle havde Ondt i Sinde.

De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
 Al Følgeret monne de krænke,
 Oldingens Afsmagt rørte ei dem,
 De spotted' den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
 Saa mildelig det end smilet';
 Men Rygtet om denne Jammer og Rød
 Til Kjernen af Landet ilede'.

Baanen lyfte, og Budstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande,
 Dalens Sønner i Skjul ei trøb,
 Det maatte Hr. Zinklar faade.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
 Si maae selv Landet forsvare;
 Forbandet være det Niddings-Drog,
 Som nu sit Blod vil spare!

De Bønder af Baage, Læssø og Lom,
 Med skarpe Ører paa Nalle,
 I Bredebsigd tilsammen kom,
 Med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der løber en Sti,
 Som man monne Kringen kalde,
 Lougen skynder sig der forbi,
 I den skal Fjenderne falde.

Riflen hænger ei meer paa Bæg,
 Hift sigter graahærdede Skytte,
 Nøkken opløfter sit vaade Skjæg
 Og venter med Længsel sit Bytte.

Det første Skud Hr. Zinklar gjaldt,
 Han brøled' og opgav sin Naand;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Naand!

Frem Bønder! Frem I norste Mænd!
 Slaaer ned, slaaer ned for Fode!
 Da snffled' sig Skotten hjem igjen,
 Han var ei ret lystig til Mode.

Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
 De Ravne fik nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udflød,
 De stotfle Piger begræde.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
 Som kunde sine Landsmænd fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem,
 Der boe blandt Norriges Fjælde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 Som Norges Uvener mon true.
 Bee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
 Saa tidt hans Dine den skue!

Bernstorff's Bise.

At hædre ham, som mildt udbreder .
 Blandt sine Brødre Held og Lyst
 Og dette Livs Glendigheder
 Formilder med balsamist Trøst;
 At vække Verden til at stude
 En ædel Drift til samme Navn
 Og lokke Diet til at rinde
 Bed Tanken om den Frommes Savn —

Hertil blev Sang fra Himlens Throne
 Nedsendt og Smag og Bittighed,
 Til dette Brug fik Harpen Tone
 Og Mandens Hjerte Følsomhed.
 Men ah! hvor tidt maae Dyd og Værd
 Til Last og Slam sin Krands afstaae,
 Den Krands, som Ingen burde bære
 Hvis Sjæl ei slægtes' Bernstorffs paa.

Skal Marmor tale, Musen tie
 Om denne Menneftenes Ven?

Skal ingen skjensom Sang indvie
 Den store Mand til Himmelen?
 Kan og Camoenens svage Kræfter
 Naae slikt et Vemnes Bærdighed?
 Nei, ydmyg den kun higer efter
 At skimte Bernstorffs Ewighed.

Hvad Trolddomskunst har skabt det Mørke,
 Som Danmark saa fordunklet har?
 Siig, hvorfra Løgn fik Sandheds Styrke
 Og gjennem Sæller Sceptret bar?
 Den Løgn, at Slaveri ei krænkter
 Agtværdig Landmands sande Vel,
 At Arbeid drives bedst i Lænter
 Og med en underknet Sjæl.

Forgjæves Sandheds Middag straalte,
 Omsonst Erfarings Stemme lød,
 Despotisk Fordom ikke taalte
 At Kundslabs mindste Glimt frembrød.
 Natur, du upartiste Moder!
 Har du fornødret Mennesket?
 At Broder eies skal af Broder,
 Naar skrev du en saa grusom Ret?

Men Bernstorff var for stor at bære
 Bankundigheds og Fordoms Vaand:
 Saasnart han følte han var Herre,
 Steg, som en Orn, hans stolte Aand

Op til den adelige Tante,
 At ogsaa være Menneſte
 Bidt uden for den ſnevre Stranke,
 Som fængſler ſmaa Belgjorere.

„Stat op! (ſaa lød en hjærlig Stemme,
 Der talte i hans rørte Bryſt)
 Stat op med Faderhuld at fremme
 Dit Guds ſes Vel, og vær dets Lyſt;
 Bryd, ædelmodig bryd de Lænker,
 Som tynge Landets Dyrkere;
 Hvo Eiendom og Frihed ſkjænter,
 Han ſkjænter Staten Borgere.

Medynkſom ſtu den ſtakkels Spæde,
 Som ei endnu ſin Jammer veed;
 Hans Arvegods er Fædres Kjæde,
 Han fødes til Elendighed —
 Hvor ſynke de modløſe Hænder!
 Skjænt Agermanden ſelv ſin Høſt:
 Strax virkſom Iver ham antænder,
 Strax yder han ſin Svæd med Lyſt.

Vær Fader! See, hvor Dyden græder,
 Dens Spiir bortſtødes med Foragt.
 Fortvivlelſe gjør ſlemme Sæder,
 Og Armod ſtaaer med Laſt i Pægt.
 Byd Velſtand og Tilfredsſhed hæve
 Din Underſaat op fra ſit Fæ;
 Lad Vren i hans Barm opleve
 Og adle ham til Menneſte.

See Hytter, hvor de barste Binde
 Naar kraftløs Olding i hans Krog,
 See Engens grønne Pragt forsvinde,
 Suurt Vand og Mos dens Sted indtog.
 See den af Klinte skjulte Ager,
 Læs her, at Dykkeren var Træl;
 Ja see det magre Kvæg, som tager
 I sine Herrers Baande Deel.

O hvilken Mark! hvor skjøn og herlig!
 Hvor vid for din gavmilde Aand!
 Føl stolt dit Kald, og udbræl hjærlig
 En hjælpsom, viis og stadig Haand.
 Gaf saa, naar du er mæt af Dage,
 Til dine Fædres Fred og sig:
 Jeg lod en Efterslæggt tilbage,
 Som jeg har selv gjort lykkelig."

Saa lod den blide Røst der førte,
 O Bonde, din betrængte Sag.
 Med villig Hu din Bernstorff hørte,
 Og skynded' frem din Friheds Dag.
 Det blotte Skin af Tab kan strække
 Den feige Egennyttens Søn,
 Men Bernstorffs Mod kan Intet svække,
 Han i sit Offer seer sin Løn.

Forgjæves Bjerge sig opstøde;
 Beskæmmede de snart forsvandt.
 Han gif sit Maal som Helt imøde
 Og kæmpede og overvandt.

Landmanden eier nu sin Ager,
 Nu er ham Foraars-Regn til Lyft,
 Med trefold Fryd han nu modtager
 Af Himlens Gaand en frugtbar Høst.

Arbeidsomhed sit Hoved reiser,
 Og Ceres giver Flora Gaand,
 Meer aromatist Stalken kneiser,
 Meer hjærnetungt er Høstens Gaand.
 Med Landmands Velstand Mod frembryder,
 Hans Søn opdrages ei til Træl,
 Men til at øve Borgerdyder
 Og bruge Rigdoms Gaver vel.

Hvad fjeldent Monument henrykker
 Din Sjæl, forbaufte Vandringssmand!
 Hvor uligt hine Kunstens Stykker,
 Som hyllede for en Tyran!
 Siig, Marmor! hvem du mest gjør Ære,
 Den, dig fortjente, eller gav?
 Hvor sødt, taknemmelig at være!
 Hvor stort, at leve i sin Grav!

Barbar, som dine Brødre plager,
 Sig bort, thi Stedet heiligt er!
 Du Ophavsmand til Sul og Klager,
 Hvor saare liden bli'er du her!
 Smil haanlig i dit Herresæde
 Og dit forhadte Spiir udstræl!
 Ryd umisundt den usle Glæde
 At være dine Slavers Stræl!

Men viid og søl, hvor du foragtes
 Af hver, som dig foragte tør:
 Ret som et Udyr du betragtes,
 Der stoler kun paa sine Kløer.
 Kun slet en Rang Dens Stjandsel dækker,
 Som feider mod sit Fødeland;
 Og Den, som Bondens Belmagt knækker,
 Tal, Statskunst! siig os, hvad gjør han?

Men Himlen blidelig velsigne
 De ædle, vise, kjække Faa,
 Hvis Hjertes dit, o Bernstorff, ligne;
 Bekrandsjet deres Navn skal staae
 Og glimre stolt i Rngtets Tempel
 Blandt velfortjente Borgere,
 Og deres lysende Exempel
 Skal aabne Verden Dinene.

Det store Tidspunkt, fuldt af Glæde,
 Jeg alt i Anden forudsæer,
 Da Frihed skal paa Lænken træde,
 Og Slaveri ei være meer.
 Den kommer, Trællens Jubelhvile,
 Den kommer vist, og Bernstorffs Aand
 Skal høitidsfuld fra Himlen smile
 Ned paa de sønderflidte Baand.

Thorvald Vidfærle.

Svend Tveftjæg havde sig en Mand,
 Som Thorvald hed;
 I Leding raft og bold var han,
 Men blid i Fred.
 Hans Snekter seiled' viden om
 Fra Havn til Havn
 Og gjorde, hvorsomhelst de kom,
 Berømt hans Navn.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han købte Fanger, gav dem fri
 Og klædte dem,
 Og sendte Mænd fra Slaveri
 Til Huus og Hjem.
 Og mangan Dding fik sin Søn,
 Sin Alders Trøst,
 Og mangan Mø sin Seiler skøn,
 Sin Ungdoms Lyft.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
 Høit var hans Mod,
 Men aldrig dyppe'd han sit Spyd
 I Svages Blod.
 Han fulgte Svend paa mangt et Tog
 Med Herrefjold,

Og hans Kærværelse forjog
 Al grusom Bold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidfød' Seil i høien Raa,
 Det var Kong Svend,
 Han færdedes paa Bølgen blaa
 Med sine Mand:
 At gjæste Bretland var hans Agt,
 I Land han fleg,
 Og Alting for hans Overmagt
 Tilbage veg.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
 Han samlede
 En talrig Hær i mørken Skov
 Af Ryttere.
 Den danske Trop kom ilde an
 Ved denne List,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Svend tilfidsf.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

„Og hør, du Fongefoged fin,
 Og mærk mit Bud,
 Du skynde dig i Taarnet ind,
 Før Thorvald ud!

Ei sømmer Bolt og Fængsel den,
 Hvis tappre Haand
 Har løst saa mangen fager Svend
 Af Trældoms Baand."
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
 Med dette Bud.
 Men Thorvald svor en Ed paa stand:
 Jeg gaaer ei ud!
 Jeg fri, og Kongen blive her
 I fremmed Bold!
 Nei, da var Thorvald aldrig værd
 At løfte Skold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sjæles Magt;
 Enhver blev fri
 Paa Thorvalds Bøn og for den Agt,
 Han var udi.
 Og aldrig glemte fiden Svend
 At vise sig
 Imod sin Ungdoms brave Ben
 Taknemmelig.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

Svend Tvefjæg sad ved Ol og Rjød
 Med Konger fleer,

Dg klappede paa Hynde blød :
 Sid Thorvald her!
 Din Fader styred' aldrig Land
 Som een af os,
 Men den er Jarl og Edelman
 Der naaer din Koes;
 Thi Thorvald har reddet sin Konge.

Niels Sembaks Vise.

Niels Sembak var en Fædresmand i Norge,
 Sit Lands Belgjører, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved' ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred' ei ved Hsigheds Glands
 Og ei ved Krigens Laurbærkrands.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

En fyrig Drift bandt tidlig Sembaks Hjerte
 Til sine tappre Fædres Land;
 Han længtes med en utaalmodig Smerte,
 At vorde det en gavnlige Mand
 Og aagre med sit Pund og Lid
 Ved uberømt og stille Flid.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans Aand blandt alle Rørigs Stænder
 Var den, som i sit Ansigts Sved
 Fremloffer Brød med arbeidsvante Hænder
 Og gjør sin Stats Lykkeligbed.
 Thi uden Brød hvad er et Land?
 Var Mundheld hos den kloge Mand,
 Hvis Minde skal velsignet staae;
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Videnskab han nu af alle Kræfter
 Udbredte i sin valgte Kreds;
 En Bondes Navn var Alt, han tragted' efter,
 Han sølte det og var tilfreds.
 Han sølte al den Bærdighed,
 Som boer i taus Arbeidsomhed.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Fra Arilds Tid hist Gaarde ligge øde
 Og fulke efter Dyrlers Haand,
 Kun Tidjel, Krat og Lyng er deres Grøde,
 De overtale Lembaks Aand.
 Belan! bliv min, bliv nyttig Jord!
 Lød venlig Patriotens Ord.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Strax Uglen og de vilde Dyr maae flytte
 Fra deres gamle Bopæl ud;

For Menneſter den halvnedſaldne Sytte
 Paany indretter Lembaks Bud.
 Hans Bink gjør Eng og Ager reen
 Fra hele Dyſer moſgroet Steen,
 Hans Minde ſkal velſignet ſtaaе,
 Saalænge Plov og Harv kan gaaе.

Til Markſkjal forviſte, maaе de hegne
 Med ſtolte Mure om hans Jord,
 Han rødder, ſaaer og planter allevegne,
 Og Alting trives, Alting groer.
 Det varer kun en ſkallet Tid,
 Saa triumpherer Lembaks Flid.
 Hans Minde ſkal velſignet ſtaaе,
 Saalænge Plov og Harv kan gaaе.

Den hele Egn hans Kunſt paany opmaer,
 Knap kjender han den ſelv igjen.
 Men hvilken Nøſt, hvor hans Exempel taler
 Og vækker Agerdyrkeren!
 Sit ſande Vel hver Nabo troer
 I blot at følge Lembaks Spor.
 Hans Minde ſkal velſignet ſtaaе,
 Saalænge Plov og Harv kan gaaе.

Mon Lembaks Flid til egen Binding higer?
 O hvad er Guld for ſlig en Sjæl!
 Han prøvet Dyd og Stræbſomhed beriger,
 Selv har han nok i Brødrøs Vel.

Han skjæted' Norge mangan Mand
 Bed sig i Drift og Rørings=Stand.
 Hans Minde skal velsignet staae
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Være kjender
 Udi Niels Lembaks hele Egn
 End den, at faae af hans agtbare Hænder
 Et Brev og Plovens Sølvtegn.
 Thi Lembaks sanddrue Teg, det gjaldt
 For hvad det burde overalt.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings=Id han og i Landsby=Viser
 Besang for Klippens muntre Søn:
 Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser
 Enfoldig, yndig, varm og skjøn.
 Sid hver, som bær' en Digtets Navn,
 Som Lembak sang til Follegavn!
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Mens Vren, som han stolt undveg i Live,
 Forfølger ham med Marmorroes,
 Vi, Brødre! og hans Minde vilte give
 Et velment Hæderssted hos os.

Den største Mand har ingen Stam.
 Deraf, at vi besynge ham.

Niels Lembaks Roes skal evig staae,
 Saalænge Plov og Harv kan gaae.

Ode til mine Urtepotter.

(1784.)

Dyrigtige Beninder,
 Som svige ei, naar Is og Sne
 Med Bintren sig indfinder,
 Men da just hjærligst mod mig lee!
 I ægte Billeder
 Paa Benstabs Trofasthed i Nødens kolde Dage,
 Ved Eders Syn Philanders Værd
 Seg kan med trefold Seier smage.

Naar Slovens Krone tabes
 Og ligger visnet ved dens Fod,
 Naar øde Ørtner flabes,
 Hvor skjøne Paradiser stod';
 Naar umedlidende
 Den barste Boreas Naturens Pragt udletter,
 Og lutter Ødelæggelse
 Bedækker Bjerg og Dal og Sletter;

Da ad landflygtig Sommer
 I vinke mildt udi hans Nød,
 Og ilende han kommer
 Og gjemmer sig i Eders Skjød.
 Han løfter Hovedet
 Og gøtter sig ved det erhøldte Fristeds Barme
 Og hører gjennem Binduet
 Sin udelukkede Fjende larme.

Der Hyacinthen smiler,
 Hviſt brænder Gyldeſlakkens Knop,
 Der Tuliproden hviler,
 Som ſnart ſkal ſpire malet op.
 Nu ſtiger blodbeſtænk't
 En Nellik frem af ſit lysgrønne Møderbæger,
 Mens Roſmarinen uforkrænk't
 Med Baarens Farve Diet tvæger.

Jeg Gratier ſeer dandſe
 I min Indbildnings Urtegaard,
 Og alle Floras Krandſe
 Er' ſtettet' ind i deres Haar.
 Hvis derhos Fløitens Lyd
 Ledſager Chloes Sang til mit henrykte Øre,
 Da ſmelter jeg i ſille Fryd
 Og Rattergalen troer at høre.

Min Sjæl! du ſelv har Evne
 At ſlabe dig en evig Baar;
 Hvad Lykke kan du nævne,
 Som ei af dig ſin Farve ſaaer?

Paa Hofmands stolte Bryst
 Mon en broderet Sol kan Glædens Blomster drive?
 Nei, nei, en sand og varig Lyft
 Maa Hjertet selv forstaae at give.

Tak ssee dig, som mig lærte
 Hvad der er sand Lykhalighed:
 Sig aldrig af mit Hjerte,
 Guddommelige Nøisomhed!
 Dit Tempel skal min Barm
 Og jeg din Offerpræst og Søn og Yndling være,
 Og min Gamoene fro og varm
 Skal synge Hymner til din Ære.

Foraars-Solen.

Bort Regn og Slud, bort Vintrens Tyranni!
 Vil være dig, du Livets blide Moder,
 Du Dronning blandt de skabte Kloder,
 Almagts bedste Skilderi!
 Du smiler, og bundfrosne Sø tøer op,
 Du aander mildt, og Fjeldets hvide Top,
 Skjøndt marmorhaard, dit Bud adlyder,
 Og tidlig Foraars Strøm af fulde Urner gyder
 I den grønspængte Dal, hvor alt er fuldt af dig
 Og gjennemtrængt af dine Guddomsstuer,

Hvor hver en Skabning fryder sig
 Og op til dig, som Glædens Udspring, stuer.
 Din Kraft besvangrer Hællens Knop
 Og vikler ud de spæde Blade,
 Du skyder unge Planter op
 Paa den fornyede Jordens Flade.
 Du spreder Vaar og Varme ud,
 Hvert Blomster om din Upartifshed taler,
 See denne Tulipan og Agrens onde Krud
 Med lige Kjærlighed du lige prægtig maler.
 Hvor er du dog i al din Gjærning stjern!
 Du Gaaseurt og Rabeleg forgylder,
 Du farver Engens Kløver grøn
 Og braaddet Rosenknop med Purpur fylder.
 Selv Hyacinthens tørre Rod
 Til et fornyet Liv og Flor du vækker.

Med en godgjørende og frugtbar Straaleflod
 Du Millioner Søg udklætter
 Og hele Jordens Kreds med glade Liv bedækker,
 Som søle, Sol! at du er god.
 Din Varme alle Dyr til Elskovslyst opflammer;
 Den velslyftfulde Pil hvert Hjerte rammer
 Fra Skabningens Monark til Midens ringe Søn.
 Ulynlige Insekt selv sin Mage finder stjern,
 Saasnart du lumrer i dets Bryst.
 Den hele Skov er Fryd og Lyst
 Og hilser dig i en harmonisk Tone,
 Naar Fjeldets Purpurrand
 Opløfter dig paa din forgyldte Throne,

Som Diet ei for Glands bestue kan.
 Maaltrosten synger kun om dig;
 Til dig, til dig den muntre Lærke stræber,
 Naar tonefuld den flager, hæver sig
 Og ryfter Duggen af, som ved dens Fjedre klæber.
 Tiuren brummer ud din Lov
 I en harmonisk Bas, hvortil den ganste Skov
 Og Klipperne omkring i hele Egnen svare.
 Dompappen fløiter sødt, og Fristen slaer an,
 Og den henrykte Vandringsmand
 Istemmer selv med denne glade Skare.

Din Mildhed føler selv det stumme Havets Folk.
 Knap lader du dig ned paa Vandets blanke Flade,
 Før Fiske stimle til og sprætte høit og bade
 Sig muntre i din Ild, og deres Lovsangs Tolk
 Er Vølvens Bladsten. Dig, Naturens Sjæl!
 Lovsinger oprakt Frø i sin moradsig' Søle,
 Din Pris er det, som Blommands Træl,
 Den stærke Dyr, høres at udbrøle.
 Du skaber Lyd udi det glade Faar,
 Naar brægende det første Kløver smager;
 Dig vrinstes Hingsten med opblæste Næseboer,
 Naar laad Medbeiler han paa Flugten jager.

Og jeg! jeg tie stil, mens alt er Fryd,
 Naar al Naturen giver Lyd?
 Nei! stolte Sol! og jeg vil stemme op!
 Men jeg vil synge Ham, som din Uhyre-Krop
 Har slabt og antændt med en Straale fra sit Die,

Den Evige! den Høie!

Naar jeg af varm og hellig Andagts Haand
 Min Harpe faaer, og Harpen klinger,
 Da faaer mit Hjerte Svinger;
 Da svinger sig høitidelig min Aand
 Langt op fra Støvets Baand,
 Og brændende er da den Tak, jeg bringer,
 Og sød, som Baarens Lugt, min Nøggelse,
 Ja selv min Dfferfang saa tryllende,
 At al Naturen den til Tausshed tvinger.

Sommeraftenen.

(Phyllis taler.)

Hvor daler Solen hist og smilende
 Nedglider bag forgyldte Klippetop
 I Bestens Hav! Den kvægede Natur
 Ubaander Balsamlugt, og Himlens Dug
 Neddrypper paa den spæde Rosentnop,
 Som drifter mildt dens blanke Perler, mens
 Den blide Lærke med en dæmpet Lyd
 Paa Reden kvirrer ud sin Aften sang,
 Og Nattergalen i den grønne Busk
 Høitidelig flaaer stærke Toner an,
 Som give Gjenlyd i den hele Egn
 Og fylde med en sød og himmelsk Lyd
 Den Vandringsmand, som hører henrykt til

Og i alvorlig, fildig Ensomhed
 Snart standser og paa Staven støtter sig,
 Snart sidder paa en blomstergroet Blet
 Og snart ved Bredden af et Kildevæld
 Fortærer glad sin ringe Aftenkost.
 Hans stærke Fod af yndig Harmoni
 Bli'er fængslet og uvillig letter sig
 At gaae fra et saa sødt fortryllet Sted.
 Smag ogsaa du, Alexis! smag med mig
 Den Nektar, som Naturen byder os.
 Druk din Sjæl, at Liv og Munterhed
 Kan strømme ind i dig ved hvert et Pust,
 Du drager i den ambrifulde Luft.
 See, denne Stund er Elskov helliget
 Og Pan, for hvem vor Andagts Røgelse
 Gaaer op, naar Hvile i sit bløde Skjød
 Indslutter Dagens stoiende Alarm,
 Og Alting sover trygt i Rattens Favn;
 Da døves ei vor himmelskemte Lufth
 Af vilde Skrig, af Syslers Klammeri.
 O Guldeste, o du for hvem min Sjæl
 Er antændt i saa rene Følelser,
 Som hin Najades blanke Bæld er reent;
 Alexis! følg til vort indvi'de Sted,
 Til Hytten, hvor Jasmin og Gedeblad
 Blandt Roser flettet er, hvor Flora har
 Med overdaadig Haand strøet Nektar
 Og Natfiole og Levlsier ud.
 Omvind din Linding der med Daphnes Løv
 Og tag din Harpe ned af hellig Bæg

Dg syng om Gudernes Belgjerninger
 Dg om Naturens Pragt og om din Brud.
 Som Epheu klynger sig til venlig Bøg
 Dg holder den i grønne Arme fast,
 Saa skal din Phyllis, naar hun lytter til
 Din Stemme, ligge fro op til dit Bryst
 Dg lønne dig med ømme, ømme Kys.

Til min Pleiesøn

paa hans Fødselsdag, d. 29de October 1791.

Minerva, som kun sjelden sig indfinder
 Hos Bondestandens Barselqvinder,
 Steg dog, da du var nylig fød,
 Ned til din Moders Seng ved Rattetide
 Dg tog dig — hvilken Ære! — paa sit Skjød
 Dg sagde: „Denne Dreng jeg ret kan lide.
 Han skal ei heller pløie som hans Fædre,
 Jeg vil opdrage ham til noget Bedre.
 Mig skal han dyrke. Jeg vil selv hans Aand
 Med Kunster og med Bidskaber smykke,
 Dg kun af min guddommelige Haand
 Han vente maa sin Hæder og sin Lykke.“

Saa taled' Jovis Datter og forsvandt.
 At det, jeg her fortæller dig, er sandt,

Det kan du sikkert troe. Min Musa veed
 Om slige Ting fuldkommen god Bessed,
 Og hun har sagt mig det. — Men hør, forubden Spøg!
 Hvad mener du, Minerva vilde sige,
 Ifald hun — som vel neppe fleer saa lige —
 Bæared' dig paany med et Besøg?

Jeg troer, at jeg omtrent kan gjette mig det til.
 Hun vilde sige med et venligt Smil:
 Det er mig hjært i dig at have fundet
 En Dyrker, sær om du har i dit Bryst
 Til Verens Kamp behørig Ild og Lyft.
 See Biisdoms Bane! Den er baade lang
 Og tornefuld og steil og trang;
 Men staaer du som en Helt, til Seieren er vundet,
 En sød Tilfredshed bliver da din Løn,
 En Krands, som er bestandig frisk og grøn.
 Du har en Fordeel frem for Tusinde,
 Mit kjære unge Menneſte!
 Du har en Ven, som brænder for dit Vel;
 Stjænt ham (hvis du er klog) din hele Sjæl!
 Vel var det ikke ham, som nød den Glæde,
 Da du treen frem til Dagens Lys,
 Med smme Taarer dig at væde
 Og give dig det første Faderlys.
 Det var ei ham, udi hvis Arm man lagde
 Det spæde Noer; ei ham, til hvem man sagde:
 Belsign din Søn! — Naturen gav dig en,
 Men Hjertets Balg gav dig en anden Fader;
 Den første er hos os i Himmelen,

Den sidste Parcens Sag endnu tillader
 At leve dig til Gavn. Benyt dig af din Ven,
 Imens du har ham! Svart er det forbi,
 Og aldrig, aldrig meer paa Livets Sti
 Du finder sliq en Mentor og Ledfager.
 Blot ved at glæde ham og lyde ham,
 (Thi Lydighed mod den, os elsker, er ei Skam)
 Befordre du dit Vel og mig behager." —

See dette blev nok noget nær
 Det Bigtigste af hvad Gudinden vilde sige.
 Men hændte det sig nu tillige,
 At denne Dag, din Fødselsdag, især
 Blev den, hun valgte til at stige ned,
 Saa slutted' hun vel og sin Tale med
 En Slags Lykønskning — men om den var nok saa herlig
 Og høi og himmelft og guddommelig,
 Den blev dog aldrig halv saa kjærlig,
 Ei halv saa velmeent, søm og ærlig
 Som den, du faaer i Dag af mig.

Paa en Vens Fødselsdag.

Da du treen frem til Lysets Rige
 Fra Moders Skjød, saa stod en Pige,
 Som otte smukke Søstre har,
 Og smiled' ved dit første Leie,
 Og sang: „Den Dreng, ham vil jeg eie!“
 Gjet nu, min Ven! hvem Pigen var.

Skøndt jeg har kaldet hende Pige,
 Var hun just ei Climeners Pige,
 Langt høiere var hendes Sang.

Endnu kan du det ei begribe?

Endnu er du i Tvivl og Snibe?

Tænk otte Søstre! — tænk paa Sang! —

Nu! jeg vil dig ei længer plage,
 Men ifkun hendes Sang gjentage,
 Den var som Fuglens sød og fri:
 „Du skal min Søn og Yndling være;
 Min egen Kunst jeg dig vil lære,
 Din Sjæl er skabt til Harmoni.

Dg denne Kunst dig selv skal fryde
 Dg ofte Lindrings Balsam gyde
 I et betlemt og saaret Bryst.
 Over Kreds, hvori du er tilstede,
 Den stemme skal til Sang og Glæde
 Dg være mange Benneres Lyst.

Med dig vil Skjalden dele Krone,
 Thi du skal aande Liv og Tone
 Ind i hans Riim og staae ham bi;
 Naar han til Himlen sig opsvinger,
 Du laaner ham Musikkens Vinger
 Dg løfter ham ved Melodi.

Jeg veed, at du kan ei fornemme
 Din tro Beninde's blide Stemme,
 Mit lille, følesløse Noer!

Men jeg vil selv i Tiden vælge
 En Digter, som dig skal fortælle
 Ethvert af disse mine Ord." —

Her endte hun — jeg nød den Ære,
 Den Skjønnest Budskab dig at bære,
 Jeg blev den Skjald, hun loved' dig.
 O maatte jeg den Bølløst smage
 Paa hver af dine Fødselsdage
 Et see dig glad og lykkelig! —

Paa min egen Fødselsdag 1794.

Saa kommer du, velsignede blandt Dage,
 Den kjæreste, jeg har det hele Aar!
 Saa kommer du mildt smilende tilbage.
 Jeg hilser dig med denne glade Taar —
 Vil dig, at du est aldrig udeblevet,
 Naar Almanaken har fremkaldet dig!
 Hvor megen Glæde har din Søn oplevet
 Fra den Tid, da du sidst besøgte mig!
 Jeg har havt Mad, meer end jeg har behøvet,
 Og Huus og Hjem, og tusind' gode Ting,
 Og Intet, Intet har gjort mig bedrøvet
 Af det, som plager Folk paa Jordens Ring.
 Jeg har opnaaet Alt, hvad jeg begjerte,
 Thi mine Ønsker gaae ei meget vidt)

Min Krop har ei følt syndelig til Smerte,
 Men Sjælen frydede sig saare tidt.
 Hvor er min Lod, min Stilling, blid og fæber!
 Hvor er det sødt at leve i min Kreds!
 Jeg trygler ei om Lykkens tomme Gaver,
 Bed dem er kun en Fordoms Træl tilfreds.
 Min Efterflægt, min Sopha og det mere,
 Der gjør mig til den Keiser, som jeg er —
 Med disse jeg især vil gratulere
 Mig selv paa denne Dag — hvor Bacchus leer.

Drikkevise,

paa min Fødselsdag, den 21de August 1792.

Sin Fødselsdag har Staadderen
 Saa fuldt som nogen Greve,
 Thi sikkerlig har hver og een
 Begyndt engang at leve;
 Jeg har og min og glæder mig,
 Saa ofte den indfalder,
 Endstjøndt den ei udmærker sig
 Ved Pomp og stort Kabaalder.

Den gaaer saa jevnt og stille af,
 Fast Tugen paa den agter;
 Kun dette lille Venne-Lav
 Den som en Fæst betragter.

En Skjelm, som større Lykke veed,
 En Nar, som ønsker mere!
 Hvor vilde Ludvig i mit Sted
 Glad og lykkelig være!

Men han har det ei nær saa godt,
 Sam Strål og Kummer piner;
 Hans Purpur tjener kun til Spot
 For frække Jacobiner'.
 Hver Gang der stjenkes i hans Glas,
 Hans Hjerte ængstelig piller.
 O Venner! Viin er bare Fjas,
 Nar man med Angst den drikker.

Dekedre smager den og her,
 Hvor Venstab har sit Sæde,
 Hvor ingen Fiende er os nær,
 Som 'vale kan vor Glæde.
 Vi Bærens Staal da drikke først,
 Derefter vores egen,
 Og sluttes ei endda vor Tørst,
 Kan min jo ende Legen.

Stærkodder.

En Klubfang.

Urrig slog Stærkodder Rynker paa Næsen,
 Da han saae Ingels vellystige Bord:

Kjæltringer! hvad er det her for et Bæsen?
 (Saaledes lode hans truende Ord)
 Er dette at-leve paa nordist Maneer?
 Ei Kæmper, men kjælne Sybboer jeg seer.

Stammer du ned fra de mægtige Froder,
 Du som har sli'g en ukongelig Sjæl?
 Du gjør en god Dag! din troløse Moder
 Lod sig vist krænke i Løn af en Træl.
 Mens Sværdene rustne, Stegvenderne gaae,
 En ærlig harst Skinke man neppe kan faae.

Med Leires Konning hvo ikke vil rage
 I Fugles Indvold, bli'er her ikke mæt:
 Helte fra Oldtids ukunstlede Dage
 Finde her neppe en spifelig Ret.
 De Bløde i Sæder og Feige i Krig,
 Kong Inge! til Taffels de helst gaae hos dig.

Saa taled' Wisins haardknoklede Bane,
 Kongers og Boldsmænds og Riddingers Stræl;
 Det var fra Ungdommen blevet hans Bæse
 At være bitter, uhøflig og fræl.
 Den pyntede Hofmand Venauelsker fik,
 Af Angest hans Madlyst aldeles forgit.

Hoffpillemanden tog Harpen i Hænder,
 Haabende dermed at stille hans Harm;
 Men ham Stærkoddet et Stegebeen sender
 Midt i hans Bænde med drabelig Arm.
 En sørgelig Ende den Lyfthighed fik,
 Der vankede Hylen for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Bøgeret prøve,
 Om ei et Smil var at lokke af ham,
 Om denne barste og fnyfende Løve.
 Skulde ei kunne med Viin gjøres tam.
 Hun rækker ham Staaalen, han slænger den hen,
 Den Grobian! og spilder hver Draabe i den.

Skjønndt han nu syntes forhærdet at være
 Mod al Fornøielse udenfor Krig.
 Lør jeg dog vove min digterste Væ
 (Om Nogen af Jer vil vædde med mig),
 At Punsch havde gjort ham saa mild som en Kat,
 Naar den i sin Pote en Muus griber fat.

Synet af Klubbens fortrolige Bolle,
 Lugten og Dampen, som stiger deraf,
 Det blev alt meer, end han kunde udholde,
 Om han fik Held til at bryde sin Grav,
 Men nipped' han blot til det rygende Glas,
 Han bad os ved første Vacants om en Plads.

Den sande Slæde.

En Drillevisé.

At være glad, er det en Kunst,
 Naar Vin i Glasjet blinker,
 Naar Næsen lugter Punschens Dunst,
 Og Benne=Samkvem klinker?

Jeg blæser ad den Rystighed,
Som ikkun har i Panden Sted
Og kommer ei fra Hjertet!

See Eleon med en Perial,
Hvor er han fuld af Løier!
Han bær' sig ad, som han var gal,
Og synger, leer og stsier.
Men see ham hjemme i hans Huus,
Foruden Selstak, uden Ruus,
Og see, hvor suurt han griner.

Han er saa gnaven og saa tvær,
At han ei Noget lider;
Hans Kone ham iveien er,
Af Børnene han bider.
Det er hans sande Charakter —
Naar du ham anderledes seer,
Besjæles han af Druen.

Gud hjælpe den, som bruge skal
Proptrækker til sin Glæde
Og hente Fryd i Flasfetal
Hos Plum i Søibrostrædel
End om en lille Podogra
Kom og forbød ham Vin? Svad da?
Saa var han jo en Stymper.

Den sande Munterhed, som staaer
Urokket selv i Smerte,

Den har sin Grundvold indenfor,
 I et fornsiet Hjerte.
 Det lyse Smil, som Dydens Søn
 I Diet bærer, er hans Løn
 For vel udførte Pligter.

Sam stikker ingen lønlig Braad,
 Hans Sjæl er Fredens Bolig,
 Fornsiet med sin egen Lod,
 Bed Næstens Lykke rolig;
 Om hver en Ranke Væbler bar
 For Vin, han lige lystig var.
 Det Fortrin har den Vise.

Men derfor skal man ikke troe,
 Den Vise Vin fordømmer.
 Nei! nei! en Flaske eller to
 Han selv ret gjerne tømmer.
 Hvor glad man er, saa bør man see
 At blive endnu gladere,
 Det kan jo aldrig stæde.

Punschens Dyder.

En Klubfang.

Min Doctor er en ærlig Mand,
 Han siger, jeg maa drikke
 Alt, hvad jeg vil, undtagen Vand,
 Det ene duer ikke,

Med mindre det bli'er lavet til
 Med Rom, Citron og Satter,
 Thi da der Intet studes vil,
 Som Tørsten bedre slukker.

Dg mange Ting forvolde Tørst,
 Som man knap skulde tænke,
 Men dog Erfaring lærer. Først:
 Ifald du faaer en Enke,
 Der piner dig tildøde med
 Sin salig Husbonds Dyder,
 Da bliver Ganen tør og hed,
 Punsch kvæger da og fryder.

Dernæst: Om du har en Rival
 Som din Clarisse sælger
 Sin Haand for Guld, da er du gal
 Saafremt du Strikken vælger.
 Nei! dersom du paa saadan Spot
 (Som gjerne steer) fornemmer
 En heftig Lyst til noget Baadt,
 Punsch gjør, du Alting glemmer.

Fremdeles: Om du i en St
 Den Daarfskab har begaaet
 At lide paa en Hofmands Smil
 Dg dog ei Embed faaet;
 Saa tro din Doctor paa hans Ord,
 Han vil dig ikke ilde:
 Punsch er paa denne falske Jord
 Den bedste Trøstekilde.

Tilfids! Hvis Plutus dig har glemt
 Med sine gyldne Gaver,
 Da er det sandelig heelt slemt;
 Dog, om du endda haver
 Credit hos nogen ærlig Vært
 Kun paa en tre Marks Bolle,
 Skal du, før den er halv fortært,
 Dig for en Krosus holde.

Tilfredshed.

En Drikkevis.

Svad Rusland sig mod Tyrken foretager,
 Om de godt Folk vil kyskes eller slaaes, —
 Den Sag os ei i mindste Maade rager;
 En deilig Øroft er mellem dem og os.

Statsmanden sig med slige Sorger bryde!
 Hans Nøie bli'er kvartaliter betalt;
 For korte Tid vi bedre ville nyde
 Og nøies med den Lod, som os tilfalddt.

Saamænd! man kan det ganske artigt have,
 Endog naar man er ikke længer ung;
 Man skal jo dog ei lade sig begrave,
 Fordi man er staaandet, stiv og tung.

Fornaaret snart sin malte Skjønhed taber,
 Men falmet Høst af modne Druer leer.
 Selv Lydsternes Gudinde, Maanen, skaber
 Sit Ansigt om i mange Skikkelser.

Hvad Skjæbnen vil, kan ingen Mand forholde;
 Den gaaer sin Tour, og lad den gjøre saa!
 Dens Griller os ei noget Sul skal volde,
 Saa længe vi et godt Glas Vin kan faae.

Men hvem har sagt, at den os just vil skade!
 I Sandhed den er dertil altfor from:
 En Hedning selv ei Nogen kunde hade,
 Som ham med Sang og Vin imøde kom.

Thi Evius bilægger alle Trætter,
 Han er den sande Gud for Tolerants;
 Hver Kynke sig paa Banderne udsletter,
 Saa snart man faaet har sex Glas til Mands.

Hør, Venner! lad os altsaa sammenstøde
 Og ønske hver en fredsom Broder godt,
 Han være Tyrk, han endog være Jøde,
 Hollænder, Spaniol og Hottentot!

Hymne til Spadille.

Man har nu saa deilige Biser
 Om Alt, hvad der næsten er til,
 Snart Venus, snart Bacchus man priser,
 Men slet Ingen synger om Spil —
 Om Spil, som er Gudernes Glæde
 Og Menneskets høieste Rang.
 Min Musa, vær kraftig tilstede!
 Spadille skal blive min Sang.

Prometheus lagdes i Pænter
 Og udstod den grumme Kval,
 Ei, som man i Skolerne tænker,
 Før Ild han fra Himmelen fjæl.
 Hvad hos Lucians end snakkes,
 Indseer man fuldkomnelig vel,
 At Ingens Indvolde udhaffes
 For Spøg eller sliig Bagatel.

Hvad ingen Professor har fundet,
 Derom veed min Musa Bested.
 Jeg (store Triumph!) har udgrundet,
 Hvorfore Prometheus led.
 Da han sine Mennesker vilde
 Forlene en tankende Sjæl,
 Han lærte dem P'hombre at spille!
 Men Himlen optog det ei vel.

Zeus svang strax sin dræbende Torden
 Og raabte forbittret: Hvordan!
 Er Dyret hist nede paa Jorden
 Da prydet med Guders Forstand?
 Naart sees i en Dødeligs Hænder,
 O Skam! det bejjælede Leer
 Remis og Codille jo kjender
 Og Forcernes Nytte indseer.

Strax L'hombre i Himlen ophørte
 Som Noget, der var for gemeent.
 Vasset man istedet indførte,
 Hvormed Ingen bedre var tjent
 End Seigneur Mercurii Lomme,
 Som frengelig Hebe forbød
 At lade Pokalerne tomme,
 Imedens han Guderne snød.

Vasset blev da Himlens Regale,
 Og det har det været til nu,
 Skjøndt Mennesket (uden at prale)
 Har spillet det dygtigt i Smug,
 Thi Pøblen for Jupiters Torden
 Har dog nogen Skræk i sin Barm;
 De Store er' Guder paa Jorden
 Og blæse ad Himmelens Harm.

I tørstige Sjæle, som kvæde
 Om Vin og om Kjæresters Skaal!

Hvad har vel en Snidser for Glæde
 Mod P'hombre med Kruk og med Kal?
 Naar hjem I om Aftenen komme
 Med Sjælen af Lyftighed fuld,
 Hvor tom er da ei Eders Lokke,
 Naar Spillerens svulmer af Guld?

Lad Lykken end stundom for Løier
 Forheje det malede Blad;
 O Kunst og Behændighed høier
 Dens Billie og trodser dens Had.
 En Mester ei bringes i Knibe,
 Han veed nok, at Skjebnen er blind,
 At man den om Haanden maa gribe,
 Skal den gjøre stadige Trin.

Bort Værdom og boglige Kunster,
 Som ei kunne føde en Mand;
 I fylde kun Hjernen med Dunster,
 Men Spil er den rene Forstand.
 Hvor sjelden bli'er Kundskab paastjønnet?
 Hvad faaer man for Smag og for Bid?
 Men naar lod Spadille ulønnet,
 At man den opoffred' sin Tid?

Til dig, som Alverden bekjender,
 Spadille, almægtige Kaart!
 Min Sang sig da ydmyg henvender —
 O hvor er dit Navn ikke stort!

Din Skønhed, hvo kan den beskrive?
 Du er en Gudinde, en Sol,
 Hvis Straaler hver Spiller oplive
 Fra sydlig til nordlige Pol.

Om Krampe og Gigt skal forvolde
 (Hvad tidt i din Tjeneste skeer),
 At ei mine Fingre kan holde
 Dig og dine Søskende meer;
 Saa skal du dog aldrig fortrænges
 Af dette dig hengivne Bryst,
 Men smukt i en Kamme ophænges
 Mig daglig til Dinenes Lyft.

II.

Fabler, fortællende og beskrivende Digte.

Skaden som Kunstdommer.

En Ugle sang engang paa ugleviis
 Og vented' sig Berømmelse og Priis;
 Men da den just ei strax forønsket Bifald fik,
 Beslutted' den af Omhed for sin Vre
 At appellere til en ordentlig Kritik.
 "Den kloge Slade skal min Dommer være",
 Saa raabte den — Min Læser spør':
 Hvorfore Sladen just? — Hr. Ven! jeg kan ei lide,
 Man saa nysgjerrig er. Skal jeg da Alting vide?
 Rol, Uglen Intet hen i Taaget gjør.

Den strenge Claus stjød Kroen frem og tog
 Eil det sædvanlige Kritikens Sprog:

Vi ei begribe, paa hvad Grund
 Den dumme Ugle sig tør understaae
 At lade mindste Lyd af Ræbbet gaae.
 Vi kan forfiktte, at den synger meget ilde,
 Og at den gjorde bedst, ifald den vilde
 For Eftertiden holde tjønt sin Mund.

O! Skade, at der i de Dage,
 Da dette hændtes, var ei noget Fartsøi til,
 Hvor man i Nødsfald en retfærdig Klage
 Indstibe kunde. — Dog taug Uglen ikke stil',
 Endstjøndt ham denne Trøst og Tilflugt manglede;
 For Storken den bar sin Fortrydelse
 I disse Udtryk frem: Hvi skulde jeg dog lade
 Min Sang bedømme af den taabelige Skade?
 Den Fustler maatte skamme sig
 Og tænke paa, hvor ufordragelig
 Hans egen Stemme er. — Jo, jo! (var Storkens Svar
 Da kjender du kun Verden lidt. En Nar,
 En Dosmer er blandt Smagens Dommere
 Den allerstærpeste:
 Jo mindre han forstaaer, des større er hans Sver,
 Han flaaer for Fode og ei mindste Feil tilgiver.
 Kun Mesteren sagtmødig er og mild
 Og gjerne overbære vil.
 En Nattegal, tro sikkert mig,
 Ei havde halvt saa slemt behandlet dig.

Det kraftige Argument.

Philomele lod engang
 Sine stolte Toner høre,
 Hele Skoven blev til Øre
 Ved dens hjælne Elskovsang.
 Bjørnen ene brummede
 Mens de andre Dyr forgabte
 Laug ærbødig stil' og tabte
 Sig i dyb Henrykkelse.
 Raven vovede at gaae
 Hen til ham og sagde: Herre!
 Du maa ingen Elsker være
 Af Musik, det lader saa —
 Bjørnen svared': Jo saamænd!
 Dog er' Rattergalens Toner
 Ikke de, mit Bifald kroner;
 Jeg har Smag og Bid, min Ven!
 Gjøgen, det er Karl for mig.
 Hjertet høit af Glæde springer,
 Naar hans muntre Kukul klinger;
 O! han synger ypperlig,
 Mikkil raabte: Sillemen!
 Hvor det koster Strid og Røie
 Denne Paastand at fordsøie,
 Uden du beviser den.
 Bjørnens Synlogismus var
 Strax i Dieblisset særDIG
 Og et slikt Geni ret værdig.

Seer du her (saa læs hans Svar)
 Denne senefulde Lab,
 Disse skjønne stærke Negle;
 Tænkter du, at man kan feile,
 Naar man har et saadant Gab?
 Røven streg: Jeg giver mig!
 Dine følelige Grunde,
 O! de stoppe alle Munde:
 Sjøgen synger ypperlig. —

Ulven og Bjørnen.

En Ulv tilligemed hans Nabo Bjørnen laae
 Paa Sotteseng. De havde begge To
 Den samme Svaghed; men hvori den just bestod,
 Om det var Rodagra med sin saa vrantne Mine,
 Uleilighed af tykt og skimigt Blod,
 En svag Fordstælse, Tandpine —
 Til Sagen intet gjør, ei heller jeg det veed.
 Hvem den Omstændighed
 Paa Hjerte ligger, maa selv Bjørnens Doktor spørge.
 (For Mester Ulv, hvis Naar var Ufselhed,
 Holdt Fakultetet ei Umagen værd at sørge.)
 Men hvordan det end gif og ikke gif,
 Saa finder jeg, at Ulven fik
 Sin Helbred snart igjen. Den første Brug, han gjorde
 Af samme, var at han ydmygelig

Opvarted' Bjørnen, som endnu ei turde
 Forlade Leiet, men forundred' sig
 Bed Ulvens Ankomst og asmægtig spurgte:
 Hvorledes gaaer det til, at du helbredet er,
 Og jeg, jeg ligger endnu her?
 Mon, svared' Ulven, det vel Spørgsmaal være kan?
 Jeg arme Stumper var af Sygdom ifkun plaget,
 Men Deres Excellents, ifølge Rang og Stand,
 Med baade Sygdom er og Læge plaget.

Nattergalen.

En Hyrdebrenng i Skoven laa
 Og sang om Galathee med Fløittens højne Stemme.
 Læs Nattergalen lyttede derpaa
 Og sagde til sig selv: det maatte græmme
 En Kunstner dog som mig, om disse stolte Slag
 Ei ogsaa af mit Næb kan efterabes.
 Hvad Tone skulde ei i denne Strube flabes?
 Jo det er nok en farlig Sag! —
 Den satte sig i Stil, den rømmed' sig,
 Og derpaa stemmed' op og stræbte;
 Sin Røst den pined' ynkelig,
 Og tusind falske Toner flæbte
 Med unaturlig Bøld herfrem,
 Men ingen endda ligned' dem,
 Som Hyrdens Rør foruden Tvang frembragte.

En Lyd saa skurrende snart Lærkens Harm opvakte.
 Den var bekjendt som Slovens Kritikus.
 Hvad? Er I gal, Hr. Musikus?
 (Saa raabte den) kan I ei selv begribe
 At Eders Strube ei er bygt som Hyrdens Pibe?
 I synger af Naturen ganske godt,
 Men viid, saasuart som I en Anden efteraber,
 Strax Eders Sang al Smag og Ynde taber
 Og bli'r ei Slovens Lyft, men Slovens Spot.

Følg, Digter! dit naturlige Geni,
 Og syng, som dig din egen Aand indgiver;
 Om end din Sang da mindre kunstig bliver,
 Bli'r den dog meer behagelig og fri.
 Evang er forhadt. Saasuart man mærker den,
 Bær vis paa, at man lægger Bogen hen,
 Og Ingen vil dig mere læse.
 Tag ei til Mønster en nok saa anseelig Mand —
 Naturen er den Musa, som dig kan
 Den heldigste og bedste Sang indblæse.

Den forligte Uven.

„Du aldrig en forsonet Uven troe!
 Han hævner sig, hvor længe han end lenter.
 Had kan, trods Mundens Smil, i Hjertet boe;
 Det bryder frem engang, naar mindst du venter.“ —

En hungrig Ulv sin Folkeret forglemte
 Og tog fra Røven et med Fæde stjaalet Lam,
 Som denne for sin egen Mund bestemte.
 Hr. Mikkel blev i Hu saa gram:
 Fy! raabte han, fy, hvilken Skam,
 At sliq en Helt kan sig ei selv ernære,
 Men Frugten vil af Andres Svæd fortære
 Ret ligesom et Menneske.
 For Ulv blev ganske slaa ved den Bebreidelse.
 At skjældes for et Menneske,
 Det var dog altfor slemt! før aldrig Lammet smage!
 Saa tænkte han og gav det strax tilbage.
 Vi ere Venner, jeg dig ei fornærme vil,
 Forslig, Hr. Broder! Ei! slaa til! —

Nu vel, ham Røven Labben giver
 Og lover, Alt skal være glemt,
 Men Breden desuagtet bliver
 Udi hans Sjerterod til Havnens Time gjemt;
 Og denne udeblev ei længe,
 Thi Mikkels Forsten snart opdagede,
 At nogle muntre Bønderdrenge
 En Ulvegrav indrettede,
 Og at en deilig Hund, som var af Fedme glat,
 Paa Pælen blev til Løkkemad opsat.
 Nu havde Røven nok. Han strax sin Ben opleder
 Og kysjer ham saa hjertelig,
 At Mester Ulv af lutter Omhed græder.
 Al! sagde Røven, hvor det høiligen mig glæder,
 At jeg en Tjeneste kan vise dig.

Tænk hist i Skoven staaer en Hund saa stor, saa fed,
 Men mig for stærk. Jeg har ei Driftighed
 At binde an med ham, men du ham nok kan tage
 Paa din Samvittighed. Hvor vil den Bidstken smage!

Trotskyldig Ulv var strax bered
 Og fulgte sin Bevisers falske Fjed
 Beundrende hans Artighed.

Hvad meer? — Slet Intet. — O! det var ret ilde!
 Hvorfor? man uden Noie vil
 Begribe af sig selv, hvor det gif siden til,
 At Ravens Trædsfthed vandt sit Spil,
 Og at hans Ben, i det han plumpede
 I Graven, først fik aabnet Dinene
 Og lærte Klogskab — men forsilde.

Den originale Edderkop.

I Midten af sin Bæd sad Edderkoppen rolig
 Som Husbond i sin lille Kreds
 Og med sig selv ret hjertelig tilfreds.
 Ei langt derfra stod Biens Bolig,
 En munter Kube, hvor Arbeidere
 I Tusindtal hinanden krydsede
 Foruden Dphør brummende.
 Da Edderkoppen nu en Times Tid

Betragtet havde Siens Flid
 Og saae, at den af Urterne
 Sin hele Forraad samlede,
 Udbrød han med en haanlig Latter saa:
 Bravisfimo, du raske Slave!
 Din Stræbsomhed i Sandhed prives maa;
 Du Intet af dig selv frembringe kan,
 Men raner dygtig i Naturens Gave;
 Det kalder jeg at handle med Forstand. —

Jeg seer nok Grunden til dit Spotteri,
 Saa svarede den kloge Vi;
 Du har en stor Indbildning om den Gave
 At spinde af din egen Mave.
 Men hvad er det, du skaffer for en Dag?
 En Høn Original, som har ei Lugt, ei Smag,
 Ei Tætte, ei Bestandighed,
 Kort sagt, en Bæv, som Alle gysse ved.
 Det er ei nogen Slam til Hjælp at tage
 Den deilige Natur, som byder ei omsonst
 Sin Rigdom frem, og med min Kunst
 Af Blomsterstøvet Box og Honning at udbrage.
 Man elsker, agter og beskytter derfor mig,
 Naar hver en Støveløst forsølger dig.

I Unge, hvem Apollo gav Geni
 Til Sang, forgjæves løbe I
 Til Vrens og Udødeligheds Tempel,
 Hvis Eders Arbeid bær' ei Stempel

Af Læsning, Kundskab og Philosophi.
 Foragte I bed natlig Læmpe
 At sanke Forraad og befæste Eders Smag,
 Da Eders Bid vil Dag fra Dag
 Sløvgjøres og tilsidst bortdampe,
 Og Aandens Fattigdom indfinde sig.
 Troer ikke, nogen Sjæl er af sig selv saa rig,
 At den behøver jo en mægtig Hob at lære.
 Saafremt den Ild, som Musen tænder an,
 Skal holdes i bestandig Brand,
 Saa maa ved flittig Læsning man den nære.

Philosophen i Sundehuset.

Fix var alt blevet graa i Lænte
 Og havde mange Aar lidt Sult og Frost
 Ved Herrens Port. I sliq en ussel Post
 Bli'r man ret Philosoph og vannes til at tænke.
 Fix og fordrev saa mangen kjedsom Stund
 Med at betragte Verden, nota bene
 Saavidt han kjendte den: En stakkels Hund,
 Der saa indstrænket er, kan nok fortjene
 Lidt Overbærelse, isald han dømmes galt
 Og slutter fra sit Sundehus til Alt.

O (sagde han engang) hvor er det dog en Plage
 At være til! Man lever alle Dage

I Møie og Fortræd, ja Verden er en Sæt,
 Hvori man til at druknes flæbes væt
 Og seer ei underveis det mindste Glimt af Glæde,
 Ei heller faaer engang saa meget, man kan æde.

Joli, den glatte Hund, sin Frues Lidsfordriv,
 Som paa en Kanapee sov bort sit meste Liv
 Og vaagned' ei, undtagen for at lege
 Og klappes, kæses og æde lækre Stege,
 Joli tog sig en Dag Motion
 I Gaarden og fik høre Fixes Klage. —
 Hvad Gladder, brød han ud, naar Verden var saa ond
 Som du paaftaaer, hvor kunde mine Dage
 Da flyde hen i saadan Lyft og Ro?
 Jeg ei begriber, hvor en gammel Hund kan være
 Saaledes hen i Laaget. Du maa troe,
 Det er en herlig Sag at leve.

Blandt Mennesker affiges samme Dom
 Om Livets Værd. Hvor Lykkens Solstik smiler,
 Og ny Forlystelse hver Dag imøde iler,
 O! der er Verden stjern. Men, kjære Læser! kom
 Engang for Løiers Skyld til ham, som boer
 Der, høit i Kvisten, og sin Aand fortærer
 Og paa det vigtige Problem studerer,
 Hvor han i Dag sit Middagsmaaltid faaer.
 Spørg denne Philosoph, hvad han om Verden tænker?
 Jeg vædder ti mod een, at han ei skjænker
 Den Ære for to danske Stilling, men

Skal gjennemhegle, ja forbaude den.
 I Lidenstaber's Ruus Fornuften raver:
 Vil du om Verden rigtig dømme, Sen!
 Da glem den Deel, du selv i samme haver,
 Og har din Sjæl ei Styrke nok hertil,
 Saa lad den være, som den være vil,
 Og viis din Klogskab i at tie ganske stil.

Lovinden i Barselseng.

En Løves Fru Gemal nedkom engang
 I Barselseng. . Strax hele Skoven sang
 Af Glæde; Dyrene Ilykønstende indfunde
 Sig hos den stolte Regentinde.
 Fra Morgendæmring og til Sol gik ned
 Hun for Opvartninger ei havde Fred.
 Blandt Andre' kom en næseviis Rævinde,
 En lille Ting, som nys var bleven til Mama
 For fire smaa rødhaar'de Unger:
 Og her fandt hun kun een. — Hvad Hærværk er det da,
 Udbrød hun spodst, for hvilket disse Tunger
 Saa ydmygt stille Eders Raades Lab
 Og spærre op saa mangt et hylltelt Gab
 I Frydestrig og dum Lovtale?
 Hvor disse Store dog af Lidt kan prale
 Og gjøre Vidt og Bredt af ingen Ting!
 Somænd det er en Sag! Nei, Eders Raade, bring

Som jeg tre fire Fostre frem,
See det, det har Respekt og Fynd og Klem. —

Mon Barfjellonen taug til den Bebreidelse?
Bliv ved din Frugtbarhed (hun svared' smilende);
Af Pøbel man den største Hob behøver,
Jeg føder ikkun faa, men det — er Løver.

Spørg ei, hvormeget en Forfatter skrev,
Men altid spørg, hvor godt og skjønt det blev.
Lucil blev aldrig rost, fordi han kunde byde
En stridig Strøm af Vers fra sødse Pen at flyde,
Skjøndt ogsaa dette Pund har noget Gavn ved sig,
Saalænge Speceri til Kræmmerhuse trænger,
Og det ei Mode bli'r

I Urteboderne at bruge reent Papir.
Apollo's Krone ei af Strophers Tal afhænger;
Hvor Lidt skrev Persius — og blev udødelig!

Caro og Klink.

Paa sin Frues høie Gavnst
Og sit Fløiels Halsbaand stoler
Caro, som blandt Spanioler
Bedst forstod den ædle Kunst

At insinuere sig. —

Ubegygtet staaer en Rage
 Sigt paa Bordet; den maa smage,
 Tænkte han, ret ypperlig.
 Uden lang Betænkning han
 Sig til dette Ron fordrifter,
 Bort med Byttet han sig lister,
 Gotter ret sin læk्रे Tand.
 Strax i Huset bli'r der Larm,
 Man paa Fadet savner Ragen.
 Lyden let er bragt for Dagen;
 Herren løfter alt sin Arm
 Til en billig Nævnelse,
 Men for Fruens Skyld han spares,
 Og kun mindelig advares
 Ei at stjæle tiere. —
 Flink, som i en mager Rost
 Gaardens Sikkerhed besørger,
 Denne Ryhed neppe spørger,
 Før han tænker: Man sin Rost
 Altsaa uden Fare kan
 Lidt forbedre. Caro bliver
 Ikke straffet, saa tilgiver
 Man vel ogsaa Flink, om han
 I sin Hungers bittere Nød
 Engang tør sin Pligt forglemme
 Og til Trods for Herrens Stemme
 Stjæle sig et Stykke Brød. —
 Flink! min Flink! lid ei derpaa!
 Dog han stjæler, gribes, føres

For Domstolen, Ingen røres,
 Ingen vil i Forbøn gaae.
 Han udbringes til sin Straf,
 Seg ham ei min Ryg vil laane;
 Fruen raaber: Man ei skaane
 Stjelman! Brygl ham dygtig af!
 Dette skeer, men er kun lidt.
 Kan man større Grumhed tænke?
 Flink maa med en evig Kænke
 Endnu bøde for et Stridt,
 Hvortil blot Elendighed
 Ham med Bold og Møie driver.
 Caro derimod forbliver
 Fri og yndet, glad og fed.

Claus dingler høit i Luften ved
 En Landevei. — Hil dig Retfærdighed!
 Saa raaber Vandrereren og løfter sin Kæftet.
 Den gode Mand har ganske Ret
 Claus stjaalet har, og derfor bør han hænge.
 Men naar man ydermere veed,
 At Harpag var den Mand, hvis Penge
 Han tog, forsvinder al Medlidenhed,
 Og Alle maae tilstaae, han slap endnu for let.
 Det gif saaledes til: Claus var i Trang og Nød,
 Hans Børn og Hustru græd for Brød,
 Nu vidste han, at Harpag var en Mand
 Der eied' Guld og Sølv som Sand:
 Sel var ei Maaden just den bedste,

Svorpaa han bleven var saa rig
 (Enhver har sin Maneer for sig)
 Men han forligtes snart med Himmelen,
 Idet at han som Jordens Ven
 Oplod sin Pengepung for den betrængte Næste
 Ved første Ord, mod Pant og tredive pro Cent;
 Det var den stakkels Claus bekjendt.
 Han altsaa hen til Harpar søgte,
 Som korsede sig for hans Uforflammenhed:
 Han nævned' ikke Pant, men blot Barmhjertighed,
 Ret som om Folk med deres Penge spøgte,
 Og hver en Præller uden Sikkerhed
 For Kapital, Douceur og Rente
 De Riges Bistand kunde vente. —
 Claus fik det Svar, som han fortjente:
 Krepeer, min Ven! i Herrens Fred!
 Jeg kan ei hjælpe ham, om han og var min Broder. —
 Hvad stete? Den fortvivlte Stodder,
 Som ingen Redning seer for sit og Sines Liv,
 Den næste Nat i Stilhed sig fordrifter
 At brække en af Harpar's hjære Rister,
 Og som han der iblandt Dulater rager,
 Den vaagne Gnier ham opdager;
 Han gribes, dømmes og bli'r hængt som Tyv.
 Hr. Harpar beder for hans syndefulde Sjæl
 Og lader paa sin egen Regning læse
 Til Entens Trøst en Sjælemesse,
 Af hvilken ene Post Enhver kan vel
 Foruden Hovedbrud fornemme,
 At denne Anekdot har ei i Norden hjemme.

Nei! den er hændet i det kjære tybste Rige,
 Den egentlige Blet jeg huffler ei saa lige,
 Og det vil heller intet fige.
 No!, medens Loven der sin Strengthed tømmer
 Paa hver en Skjelm af anden Rang, da svømmer
 I Bælde og Lyfsalighed
 Blodsugerer Hr. Harpax og ei veed
 Af Fare. Tvertimod, Enhver slaaer Diet ned
 Af Kæbsel og Uerbødighed,
 Saasnart han nærmer sig. Aviserne fortælle
 Det allerringeste Tilfælde,
 Som møder ham. Faaer han en Hovedpine,
 Strax vaager Fama ved hans Seng
 Og sukker med en from andægtig Mine.
 Saasnart han kommer sig, fornemmer
 Den kloge Stjald Camoeneus Drift og stemmer
 Til Jubeltoner sin høitideligste Streng. —

At Borgeren af Genf ei lever meer
 Er saare vel. Mig synes, at jeg seer
 Dem ryfte Hovedet og raabe: Er I gal?
 Et Eventyr istedenfor Moral!
 Skal Eders Fabel ei til Urteboden sendes,
 Den bør omtrent saaledes endes:
 Jeg raader dig, min Læser kjær!
 It om du vil ustraffet synde,
 kom ei med smaa Forseelser
 for al den Deel i Verden er,
 Thi det gaaer aldrig godt; men du maa frist begynde

Med grove kraftige Spidsbuerier,
Saa studser Themis strax — og tier.“

Nei Tak, min Hr. Rousseau! jeg har til Klammeri
Med hele Verden ei den Lyft som J. —

Den kloge Tispe.

En Tispe af Forstand og stor Erfarenhed
Med største Flid sin Aftom underviste
At vinde Livsophold ved egen Svæd.
Hun tog dem med paa Sagt og stedsse klog anpriste
Den tidlige Arbeidsomhed.
Seer Eder her, Forældre! udi Speil.
Tidt sagde hun: alt Andet kan slaae feil,
Paa Herregunst er ikke stort at bygge,
Et Bust den skjønneste Forhaabning let kan rykke —
Hvor herligt da, at kunne med Foragt
Paa Uheld stue ned og i sin egen Magt
Sin Skjæbne have! — Det en Dag sig hændede,
At hun besøgte en Naboerste,
Som ogsaa havde Hvalpe at besørge;
Men Mod'ren dem bestandig sliklede,
Den hele Dag de laae og pattede,
De vare bidste og uhøflige
Og feige Drog, skjøndt altid bjæffende.

Fru Søster, sagde hun, om jeg maa spørge,
 Hvad kommer der tilsidst af sli'g Opdragelse?
 At klække Fostre op til Jordens Byrde
 Og ikke i Betids dem lære Tapperhed
 Og andre Dyder, de kan sig ernære ved,
 Er jo det samme som fra Fødslen dem at myrde.
 Naar Mangel træffer ind, de sættes udi Knibe
 Og Intet have lært; Fornuften selv jo gi'r,
 De maae til et ulovligt Middel gribe,
 Hvorfor maafee en Steen om Halsen Lønnen bli'r.

Lænestolen og Tabouretten.

En stor udstoppet Lænestol,
 Som havde ei seet Dagens blide Sol
 I mange Aar, men stoltelig
 Bag ved et Skjærmbædt staaet og brystet sig;
 Den samme Lænestol fik Lyst engang,
 Maafee for Tiden faldt den lang,
 At skjænde paa en Tabouret, som stod
 Idmyggelig i samme Krog og høied'
 Sin Ryg for Herrens magelige Fod,
 Naar han i Stolens Favn sin Middagsmad fordøied'.
 „Af Veien, Skurk, saafremt du kan!
 Jeg taaler Pøbel ei saa nær min Side
 Og undres ret, hvor en fornuftig Mand,
 Som dog min Herre er, kan dig herinde lide.

Hvad i al Verden troer du vel, du duer til?
 Slet intet. Nei! Men jeg er alle Meublers Krone
 Og Søvnens Guds og glade Drømmes Throne;
 Jeg fylder op med muntre Skuespil
 Over Vinkel i min Herres Sjæl.
 Til Konge gjør jeg ham af Træl,
 Betaler Renten af hans Gjæld,
 Gjør, at hans Rad fordoies vel,
 Og laaner Dyd og Trofskab til hans Kone.
 Mon Nogen kan forlange meer?
 Du selv jo daglig seer,
 Hvor villig og begjærlig han sig slænger
 I mig, naar han til nogen Lykke trænger.
 Og dette Fortrin, som han giver mig,
 Beviser klart min Rang. Naar sad han vel paa dig?"

„Desværre for ham (var Labourettes Ord)
 At han ei ynder mig. Det gaaer ei anderledes
 Paa denne syndefulde Jord.
 Snart en Bellystig ved den Modstand kjedes,
 Som Urlighed hans Sandsers Drifter gjør.
 Om den er sund og nyttig, han ei spør',
 Thi han er feig og ikke vove tør
 At kæmpe mod sig selv: Men Hylleren,
 Som smigrer ham og kildrer ham til Døde,
 Den seer man ham med aaben Favn at møde.
 Han elsker Fienden, men er bange for sin Ven.

„Forlad, Hr. Rænestol! En saa alvorlig Lære
 Er du vel aldrig vant at høre. Men gid kun,

Sid kun din høibevaagne Herre
 Net kjendte dig til Grund!
 Du fik din Affled i den samme Stund,
 Tro mig, du maatte snart din stolte Blads forandre
 Og ydmyg op paa Loftet vandre
 Til Støv og dyb Forglemmelse,
 Og jeg fik strax dit Sted, det skulde du faae see.
 Er der vel større Pest for Helbred, Ven,
 End just den Magelighed, som du skjænker?
 I dine silkebløde Lænker
 Døer Munterhed, døer Livets Styrke hen.
 Du svanger er med Hodagra og Sigt,
 Med Qualmer, Maveveer og andet Sligt;
 Af dine Favntag faaer man store Knuder
 Paa Leddene; i dine Drepunder
 Boer Hovedpine. — O! jeg gyser ved at male,
 Hvad Ondt du mere gjør. Lad Herrens Regem' tale!
 See disse tykke Been! Hør disse Angststrig,
 Hvoraf ethvert, Barbar! anklager dig."

Som naar ved et uventet Argument
 En Præses seer sin Mening at gaae under,
 Han stirrer paa den kjække Opponent,
 Tilhørerne indbilde sig, han grunder
 Paa nyt Forsvar; men ak! han saa fortunlet er
 Af Slaget, som han fik, at han ei tænker meer;
 Saa stod og stum, da Tabouretten endte,
 Den stolte Rænestol, og af Uvillie brændte.

Priisspørgsmaalet.

I de for Dyrene saa ærefulde Dage,
 Som kom og hastig gif igjen,
 Hvis Ihukommelse Esopi vise Pen
 Har kaldet med historisk Flid tilbage;
 Jeg mener, i de gyldne Tider, •
 Da Dyrene fra Bjørne indtil Mider,
 Fra Svale til de mindste Muslinge
 Besad Fornuft og kunde bedre tale
 End største Delen af vor Alders Junkere;
 En Hane goel den fineste Morale,
 Et Asen strydede Philosophi,
 En Orne brølede Forsædrenes Bedrifter,
 En Orne grynted' Poesi.
 Der mangled' ikkun Riv og Skrifter
 Saa havde hver en Skov, ja hver en Fuglerede
 Et lærd Akademi fortjent at hede.

I denne saa brillante Alder
 Sin vise Republik Kong Løve sammentalder
 Og siger: Hver opmærksom høre til!
 Et vigtigt Spørgsmaal jeg udsætte vil,
 Hvo det besvarer bedst, han skal en Tiger være,
 Og dette Navn er ingen liden Ære.

Enhver gjør taus sin Hjerne ryddelig
 Og i det glade Haab Iylønster sig,
 At Prisen bliver hans. Det store ventede

Problem fremstiller sig: „Hvad er det stærkeste
 I Verden? Tænk vel, Børnlille! før I tale.“ —
 Hr. Middel fremkom først, en stor Politikus,
 Som haabede at stjæle ved et Puds
 Den stolte Præmie. Han visted' med sin Hale,
 Reddsied' sig for Løven og udbrød
 I Lovsang over sammes Kræfter
 Som Noget, hvorfor alt det Levende er nødt
 Ydmygelig at give efter.
 Han raabte, pegende til Løvens Gab:
 „Hvo har vel flige skjønne Tænder?
 Mon nogen Mage til de Sener kjender,
 Der styrke, og de Kløer, der pryde denne Lab?“
 Som gammel Hofmand vidste han,
 At Hylleri de Store vel behager;
 Hans Regel var: Berøm din Overmand,
 Og du hans Hjerte til din Fordeel strax indtager.

De andre Dyr bemærked' Rævens List,
 Dog turde ingen Sjæl af anden Mening være.
 Men endelig fremstod en mager Hund tilfids
 Og raabte overlydt: „Det er de Stores Være
 At høre og at taale Sandheden.
 En Løve er vel stærk, men Hylleren
 Er endnu stærkere. Hin knuser sine Fjender,
 Men denne Sjæl og Hjerte overvinder.
 Han sniger sig i hver en Fæstning ind,
 Hans Trolddom gjør Fornuften blind
 Og Dyden værgeløs. Den Vise selv, som gik
 I Kamp mod Gjerrighed, mod sandfælige Lyster,

Som drabelig har udholdt mange Dyster
 Og altid Seier fik, —
 Han fældes i et farligt Dieblit
 Af Smiger og er her en ussel Kryster.
 Man kjender Sylleren, man hader og affhyer
 Hans falske Kunst og for et giftigt Dyr
 Ham holder, dog med villigt Dre
 Enhver hans Lovsang gider høre,
 Naar man den barske Sandhed slyer.
 Jeg mig paa hvers Erfarenhed beraaber,
 Og altsaa, naadige Hr. Løve, haaber,
 At Præmien bli'r min." — Om Hunden blev en Tiger,
 Derom min Autor ei et Bogstav siger;
 Alt, hvad han lægger til, er dette,
 At Bæveren, som næst ved Hunden sad,
 Tilhvisted' ham: Du mager er med Rette!
 Man seer paa dig, at Sandhed føder Had,
 Og at dens Talsmænd faae kun lidet Mad.

Græshoppen og Torbisten.

J Engen en Græshoppe sad,
 Som Baarens Barme gjorde glad,
 Og sang saa godt den kunde synge.
 Torbisten nærmed' sig og lo:
 Din Løse kan vel aldrig troe,
 At disse Toner lifligt klinge;

Din Røst er hæs og hvislende,
 Uordentlig og sturrende,
 Kort sagt, du synger meget ilde.
 Jeg hjærlig dig advare vil, —
 Vil du behage, saa ti stil!
 Omsonst du dog din Flid vil spilde.
 Græshoppen svared' findigen:
 Jeg takker for dit Raad, min Ven!
 Og tilstaaer, at jeg er en Fustler.
 Men endnu har man ingen Sang
 Hørt Prøve paa din egen Sang,
 Saavidt, Hr. Torbist! som jeg huster.
 Om jeg just ei henrykke kan,
 Jeg morer dog en Vandringsmand,
 Men du ei morer, ei henrykker. —
 Af En, som Andre spotte tør,
 Der billig fordres, at han bør
 Selv vise Verden Mesterstykker.

Den lille Jens.

Den lille Jens i Haven rendte om,
 Hvert Bed ham vøxelviis indtager;
 Han ogsaa nu til Tornebusten kom,
 Og Rosens Purpur strax fortrinlig ham behager.
 Af heftig Fryd han høit i Veiret sprang:
 (Han saae den stolte Blomst just første Gang
 Og kjendte ei dens falske Dydigheder).

Fortrolig strakte han den spæde Haand imod
 Sin Skat, som troløs ham et pinligt Sting bereber.
 Et Greb — og strax stod Jenses Haand i Blod.
 Au au, Papa! Hvor slem den Rose er,
 Jeg vilde tage den, og tænkt, den bed: See her! —
 Jens aldrig mere Rosen rørte.

Men kort derpaa hans muntre Bei ham førte
 Til Hyacinthen, som i Himmelblaat var klæd'
 Og ndmyg tog til Takke med
 Et ringe ubemærket Sæde.
 See, Søn! (saa talte Faderen
 Og pegede paa Hyacinthen hen).
 Bluf denne Blomst, og du ei Marsag faaer at græde,
 Den stikker ei, som Rosens hvassse Green.
 Vor lille Dreng var ikke seen,
 Før han forsøgte det, og fuld af Glæde
 Ustydlig raabte: At Papa! al see!
 Hvor er den Hyacinth dog meget skjønnere
 End Rosen hist! Hvor smukke disse Blade!
 O Lyft! den gjør slet ingen Skade:
 Hvor skal jeg ret den fæle Rose hæde.

I spodste Piger, som ansee det for en Bligt
 Med Knibstthed Eders Deilighed at væbne;
 O! lærer I betids af dette Digt
 At frygte for den stolte Roses Skjæbne.
 En Veiler flyer fra Eders Arrighed
 I Armen paa en mere venlig Pige,

Skjøndt hun er mindre skøn. Ulykkelige!
 Naar Alderdommens Høst flaaer Eders Blade ned,
 Og naar I høre op at være smukke,
 Forfilde da I græmmes, græde, sulte
 Og finde ingensteds Medlidenhed.

Sunden og Sareungen.

Fir kom til et Sarehul,
 Fandt en lille Unge.
 Flaben strax af Vand stod fuld,
 Baad blev Tand og Tunge.
 Stakken havde været kvit,
 Derfom bare Sunden
 Havde fulgt sin Appetit;
 Han laa alt i Munden
 Paa den sultne Kjæter, som
 Bludselig betænkte
 (Skjøndt mod Hunde=Skik), at om
 Pus han Livet skjenkte
 Endnu Uger to a tre,
 Blev han meget større,
 Kunde da fuldkommere
 Ganen fyldestgjøre.
 Efter nogen Strid han lod
 Ungen i sin Rede
 Og løb, tørstig efter Blod,
 Andet Bildt at bede.

Daanet Ungen var af Skræk,
 Men hvem der blev glædet,
 Det var ham, da Fix var væk,
 Og hans Pels var reddet.
 Snart han vorte til og sprang
 Over Bjerg og Høie,
 Beien gjorde han ei lang,
 Fix stod ham for Die. —
 Tiden kom da endelig,
 Mester Fix ei hviler;
 Han med Flid har sultet sig,
 Nu til Skovs han iler.
 Sødt i Aanden smager han
 Alt den vøgne Hare;
 Hvilket Maaltid! Fix, du kan
 Kun din Umag' spare.
 Snærrende han siger ind:
 Mon sig Pus vil stjule?
 Pus er borte. — Alt er Bind —
 Tom er Harens Hule.
 Hunden hænger Halen ned,
 Slamsfuld bort sig lister.
 Ved for stor Begjerlighed
 Lidt man Alting mister.
 Nøisom tag den Lykke, Ven!
 Som i Dag kan nydes,
 Thi det uvist er, om den
 Dig i Morgen bydes.

Edderkoppen og Podagra.

En Edderkop uddrog en Bolig sig at finde;
 Paa Veien han i Selskab kom
 Med Podagra, som ogsaa reiste om,
 I samme Grinde. De fik i Sinde
 At følges ad. Tilfaldt, da Podagra ei kunde
 Udholde meer, tog ind den til en fattig Bonde
 Og indlogerede sig i hans høire Fod.
 Men Edderkoppens Attraa stod
 Til et Palads: Der suiger han sig ind
 Og finder Vinduet i Herrens Stadsfestue
 Aldeles efter sit fornemme Sind.

Knap ved forgyldte Karm han har
 Begyndt sin Bæv, før den skarpsynte Frue
 Med Hjertebanken bli'er den lede Ringest vaer.
 Hun falder om af Stræl — Paa Gulvet, mener man?
 Nei nei! En Dame af saa høj en Stand
 Ei Kvalme faaer og ei Besvimelse,
 Med mindre hun er først saa nær en Canapee,
 At hun sig sømmelig paa den nedlægge kan. —
 Nu kan man sagtens troe, det arme Dyr
 Bli'r ikke gammel paa sit valgte Opholdssted,
 En ivrig Støveløst hans Bygning feier ned,
 Og neppé nok han selv sin Død undskyer.
 „Urolig, sukker han, i det han løber bort,
 Urolig Søihed er, og vaandefuld og kort.“

Strax derpaa møder han sin gamle Kammerat:
 „Sr. Podagra! Hvor er det fat?
 (Udbryder han) „jeg Staffel er forjaget
 Af hint Ballads, hvor jeg min Bopæl havde taget.
 Men du — maaskee du samme Skjæbne har?“ —
 „Bist nok, Sr. Ven! gav Podagra til Svar,
 Jeg handled som en Døsmer og en Nar
 Udi mit Valg af Volkig. Et et Blund
 Har jeg havt No fra sidst vi taltes ved
 Og indtil denne Stund.
 Min Bonde lod mig ingen Fred;
 Snart ud paa Ager bag ved Bloven,
 Snart med den tunge Dr' i Skoven,
 Snart hist, snart her han jog mig op og ned,
 Og som du veed, Bevægelse er ei
 Min Sag: See derfor drog jeg nu min Bei.“ —

„Hør, sagde Edderkoppen da,
 Vil du, som jeg, Sr. Podagra!
 Saa bytte vi Herberge med hverandre.
 Gaf du ind til min Herremand,
 Og jeg vil til din Bonde vandre.
 Bed Leilighed man altid kan
 Hinanden Efterretning give,
 Hvorledes det os gaaer. Skal dette aftalt blive?“ —
 „Vel!“ raabte hin — Som sagt, saa gjort.

Det varede kun ganske kort,
 Før disse Venner taltes atter ved
 Og kysedes med Fryd og Kjærlighed.

„Fr. Edderkop! comment vous va?“
 Saaledes hilseb' Podagra,
 Som alt var stemt i Hoffets franste Tone.
 „Ret skjont, Fallille!“ svared' hin,
 „Min Bæv er alt saa stor som et Gardin,
 Og intet Menneſte forstyrer mit Arbeide:
 Jeg veed af ingen Frygt og Feide.
 Det eneste, som mig til Glæde kan
 Indtræffe, er en Ildbrand.
 Men du?“ — „O, jeg! jeg lever comme il faut.
 Hvor jeg bli'r pleiet, kan du aldrig troe.
 Man stryger, klapper mig, indsvøber mig i Klude,
 Og lægger mig paa Fløiels Bude.
 Og Husets Læge, som er ret en ærlig Sjæl,
 (Sid det maa stedsse gaae ham vel!)
 Han gjøder mig med Apotheker-Sager,
 Saa at min Styrke brav tiltager,
 Adieu à revoir! Min Husbond venter hjemme.“

Den reenlige So.

En So var Moder til et talrigt Kuld af Grise;
 Hun tænkte: Endnu er kun det Mindste gjort,
 At bringe dem til Verden er ei stort,
 I Artighed og Dyd jeg ogsaa maa
 Min ædle Ungel undervise.

Saa fremt det skal den vel i Verden gaae.
 Bid, vid er mine Pligters Kreds,
 Jeg overseer den grant og vil opfylde
 Alt, hvad en Moder kan sit Afkom skyldte.

Man finder ikke allesteds
 En Dannelone, som saa ædelt tænker,
 End sig nogen So, som skjænter
 De spæde Gryntende en god Opdragelse. —
 „En Hoveddyd, som jeg vil Eder lære,
 Børnlille!“ siger hun, „er, at I reentlige
 Og altid pyntede bør være.
 See Eder kun i Speil paa mig!
 See her, hvor Feenhed dog er tæffeligg.
 Al Verden høres denne Dyd at prise,
 Og Beileren især, han skjønner mest derpaa.
 Hvor kjønt er det, naar I langs Gaden gaae,
 At Alle kan paa Eder vise
 Og sig: Hvilke nydelige Grise!
 Til Lærerinde de i Sandhed maae
 En brav retskaffen Moder have;
 Det er vist ikke Alles Gave,
 At danne Ungdommen med saadant Held.“

Saa taled Soen. Mon hun vel
 Det blive lod ved Ord? Nei! Hun gik strax affted
 Som Mønster paa anpriste Keentlighed
 Og grov sig i sin vante Søl ned.

Fro og Iykonflende sig selv hun laa
 Og hine Frugter alt i Anden forudsaae,
 Som hendes Lærdom skulde bære. —
 Er sig en Moder dog ei værd al Agt og Være?

Bijou.

En Hund var med sin Herre i Paris
 Og lærte Artighed og fransk Galanteri;
 Hans Husbond dæer. Bijou, som billigt, sørger;
 Saa god en Herre han knap mere faaer,
 En saadan Tjeneste hver Dag ei rede staaer;
 Ei deslomindre om en ny han spørger.
 Han render overalt i Stad og Land;
 Omsonst! Slet ingen ta'r ham an. —
 Imidlertid hans Larne heftig knage;
 Bijou var til et lækkert Taffel vant,
 Han seer sin Nød hvert Dieblil tiltage,
 Af sine Kunster han ei mindste Gavn kan drage
 Her, hvor Enhver er selv, som han, galant.

Bijou beslutter da at gaae
 Hjem til sin Fødeby. Han tvivler ikke,
 At han jo der gjør en anseelig Nykke. —
 En Hund af mine Videnslæber!
 Naar jeg mig laber see, o! hvor vil Mængden gloe!

Hjemfødning baade Sands og Samling taber,
 Forbaust enhver udbryde vil: Jo! jo!
 Hvor det Paris dog Bid og store Geister flader!

Med disse Tanker gif han frem,
 Og Rejsen vared' ikke længe:
 Snart sagde Rygtet, at Bijou var kommet hjem. —
 Hans Venner samlede. Enhver vil trænge
 Sig til at see den vidt forreiste Hund,
 Som nu skal til at aagre med sit Pund.

Pasop, en gammel Felt, som mange Aar
 Har vogtet tro sit Herres Fjord,
 Og som mod Ulv forstod i Felt at drage
 Og aldrig kom foruden Seir tilbage —
 Pasop kom frem som Oldermann
 For Byens Rjotere: Velkommen! udbrød han,
 Velkommen vær, Bijou! til Fødested;
 Siig os, hvad nyttig Kunst du bringer med,
 Hvorved du tænker dig i denne By at nære;
 Man meget udenlands kan see og lære.
 Formodentlig du vel forstaaer
 En ny Methode til at vinde
 Fordelen fra en Bjørn, naar du i Krig udgaaer?
 Maaskee du heller har i Sinde
 At gaae paa Sagt og støve Harer op?
 Jeg seer, du har en tynd og smidig Krop.
 Du dig maaskee til Gaardens Bøgt bestemmer,
 Til Røveres og Lyves Skæl?
 Du lader til at være kjæl. —

Nei! svarede Bijou, da var jeg vel en Gjat;
 Om Matten er jeg vant at hvile mine Lemmer
 I Herrens Rænestol. Kort sagt, Alt, hvad du nu
 Har regnet op, er ei Arbeid for en Bijou.
 Slik grov Forretning kun Ser andre sømmer.
 Jeg danser, ligger todt og sidder lige op,
 Jeg griber Brød i Luften med et Hop,
 Jeg bær' min Herres Stof og ud i Parken svømmer,
 Naar han befaler det. Jeg bringer i min Mund
 Igjen, hvad han har tabt. Spør' man: Was spricht
 der Hund?

Saa veed jeg mesterlig at giøse og tude.
 Der hører du, hvad jeg har lært hist ude
 I Artigheds og Kunstens Fødeland,
 Og dermed troer jeg og, jeg kan
 Her rigelig mit Brød fortjene;
 Her findes ogsaa Folk af Smag og sund Forstand;
 Jeg ikke Andet skulde mene. —

Her taug Bijou og ventede
 Fordoblet den Erbødighed at see,
 Hvormed han var i Forskningen modtaget.
 Men al, han hæsligt blev bedraget;
 Kun Spot han læste i det hele Selskabs Miner.
 Pasop igjen ta'r Ordet og fremtriner:
 Saa har du da slet intet Andet lært!
 Er saadant Gjøgleri den kjære Føde værd?
 Nei nei, Bijou! Blandt vore Herrer finder
 Du ikke en, som dig i Huset ta'r.
 Tro sikkert, at en Spradebasse vinder

Ei Livets Ophold her. Man siger: Paf dig, Karl!
 Saasnart han nogensteds sig byder an. —
 Bijou kun haanligt lo, men Spaadommen blev sand:
 Hvor han kom hen, var Døren lukt,
 Med al hans Artighed man jog ham smukt
 Fra Huset. Hunger snart tog ham af Dage,
 Og Boreas adspredede hans Klage,
 Hans sidste ubemærkte Klage.

Løgneren.

Hr. Sprit er en af dem, som gjerne ville føre
 I Samtøm Ordet, men da han til Uheld veed
 Kun lidet, som fortjener Agtsomhed,
 Slaaer han sin Alo i Folks Nysgjerrighed
 Og lader lutter Eventyrer høre,
 Som han personlig seet og fristet har,
 Da udenlands han i sin Ungdom var.
 Den lange Bane har gjort ham saa krampestærk
 I Løgn og i det Overordentlige,
 At han udsteier tidt fra Mulighedens Rige.
 Hans Die skuet har det smukke Gitterværk,
 Som staaer opreist ved Verdens Ende
 Og frelser mangt et Skib og mangen valter Svend,
 Der let i strygend' Fart sig kunde did forrende,
 Hvorfra man ei har hørt, at Noget kom igjen.
 Engang en Ferstensteen han skjød
 I Panden paa en Hjort: o Under! Næste Sommer

Et Træ imellem Tafferne udbrød,
 Og Dyret, som han troede død,
 Med moden Frugt ham selv imøde kommer.
 Han og har seet Jerusalems Skomager
 I Hamborg. — Kort: en Hoben flige Sager
 Fortæller Sprit foruden mindste Sky
 Og bli'r et Ordsprog for den hele By. —

Men han har en fornuftig Kone;
 Hun i en hjærlig, dog alvorlig Tone
 Tiltaler ham og siger: Kjære Mand!
 Naar du vil endelig, og endelig skal lyve,
 Saa stræb, at dine Løgne kan
 Dog i det ringeste lidt rimelige blive.
 Du trykker jo saa grovt, at Alle væmmes ved
 Bort Selvfab. — Sprit indseer, at der er Billighed
 I hvert af Konens Ord. Høitidelig han sværger
 At bedre sig og lægger dette til:
 Min søde Skat! jeg troer, du selv afsværger
 Bedst al Forargelse, saafremt du vil
 Din lille Sprit ved noget Mærke give
 Tilkjende, naar du seer, at han forvidt vil gaae,
 Saa skal jeg strax de fulde Seil inddrive
 Og inden visse Grændser blive. —
 Hans Kone lover det og gi'r ham Haand derpaa.

Det varer ikke meget længe,
 Før Løgnens Mand begynder Sprit at trænge.
 Han bryder ud: Jeg saae engang
 En Kirke, som ti tusind Skridt var lang —

Madamen hofter — Sprit om Hovedet bli'r hed
 Og for at redde sin Troværdighed
 Strax fører til: Og eet Skridt bred.

Pakan.

Pakan, en from og stille Hund,
 Sin Væ satte i at gavne;
 Leanders Gaard ham høilig maatte savne,
 Da Dødens Haand tilstoppede hans Mund.
 Han usiedes med ringe Koft
 Og altid var aarvaagen paa sin Post.
 Forgjeves hele Lyvebander
 Om Matten prøved' paa at bryde ind,
 De stedse fandt i ham en drabelig Modstander,
 Som gjorde deres Raad til Vind.

Med alle sine Egenstaber
 Pakan dog aldrig pralede,
 Skjøndt Hund, han troede vist, at Dyden taber
 Sit Værd, saasnart den higer efter Glands,
 Og at den aldrig sikkrere
 Erobrer sin uvisnelige Krands,
 End naar den mindst sig lader see —
 En fandt Philosophi, saafremt vor Verden var
 Besat med Barthiste Philantropiner!
 Men spørg Erfarenhed, hvad Lykke har
 En Dyd vel gjort, som med beskedne Miner

Fremstilled sig? Spørg Lyllens Sægere
 I dette attende Aarhundrede,
 Om Nogen vel foruden Bind
 I Lyllens blide Havn kan løbe ind?

Balkan var god og brav, men ifkun lidet klog;
 Han med sin Ydmyghed sig selv bedrog,
 Thi ingen Sjæl blev hans Meriter vaer,
 Ei blev han elsket, agtet, hædret,
 Hans Billaar ei i nogen Post forbedret?
 Men tvertimod, da han en Dag
 Sin kjære Herres Haand vil stikke,
 Blev han belønnet med et dygtigt Slag
 Og et uvenligt: See den gamle Nar!
 (Balkan! det var en bitter Staal at drikke),
 Han sneg sig skamfuld bort, men en ærværdig Kat,
 Som dette saae, i billig Harm blev sat.
 Hvor skjændigt, brød den ud, var dette Forhold ei!
 Kun Mennesker kan saa skamløse være
 At negte Trofasthed et Smil og Dyd sin Ære.
 Var jeg som du, Balkan, jeg løb min Bei.
 Ei nogen Time jeg blev længer paa et Sted,
 Som stinker ret af Utaalnelighed.

Nei, Mons! var Svaret, da blev jeg jo næsten værre
 End min fornemme Herre.
 At man ei skjønner paa min Tjeneste
 Ophæver aldrig min Forpligtelse
 Til at fortsætte den. En ægte Dydens Søn
 Uegennyttig er og ikke steler

Til nogen anden Løn
 End den, Retfæstthed uddeler
 Sin Dyrker i hans Hjertes Inderside —
 En Løn, som Verden ei kan see,
 Og som beroer ei paa dens vakkende
 Og tidt urimelige Domme.
 Og denne Løn, min Monst! bestaaer
 Udi det søde Bifald, som den Fromme
 Bestandig af sit eget Hjerter faaer.

Kunstdommeren.

Paa Lovens Bryllupsdag indbød man alle Fugle
 Til Hoffet, som at holde en Concert:
 Hver skulde synge, som han havde lært.
 Den sorte Ravn, og den bredhov'de Ugle,
 Selve Skaden, Storsten med de lange Been
 Og Kragen sad paa samme Green
 Som Rattergalen og de rette Sangerinder
 (Saa Slovenes Regent for godt det finder).
 Hver paa sin Viis istemmed' nu —
 En gylpede, en tuded': hu! hu! hu!
 En skreg, en fladdrede,
 En peb, en knæbbrede,
 En fløited', en slog høie Triller,
 En anden Slag i Slag med kunstig Strube spiller,
 Og alle disse saa adskilte Røster
 Forentes til en sær og yndig Harmoni,
 Som hele Hoffet fandt Behag udi.

Kun Veslet ene paa sit kloge Hoved ryster —
 Jeg hører, sagde det, en hæslig Skurken i
 Det Løi, som Eder saa henrykker.
 Er saadant musikalske Stykker?
 Saa taabelig en Dom Enhver fortørnede;
 Men Ræven raabte smidskende:
 „Ei, mine Herrer! hvo kan fint, som Veslet, høre?
 Det er jo lutter Dre. —“

Den blinde Ulv.

Jeg huster ei, hvad ublid Hændelse
 En Ulv engang sit Syn berøvede:
 Nok er det, at han nødtes til at leie
 En gammel Ræv, som kjendte alle Veie
 I Marken og den næste Skov,
 At følge sig, naar han udgik paa Rov.
 Herr Mikkell ham med Raad og Daad ledsager,
 Og Ulven aldrig paa hans Trostabs Klager.
 Han hjalp ham til saa mangt et Gjæstebud,
 Hans Bid var Ulvens Kraft og Styrke,
 Hans Indsigt Ulvens Lys i Mørke;
 Han kastede saa kloge Planer ud
 Til Fangst og Næring, at hans Ven bekjendte tidt,
 Han sølte kuap det Tab, han havde lidt.
 O maatte han kun saa fornuftig være
 At holde Mikkells Raad bestandig ndi Være

Dg overgive sig hans vise Styrelse!
Men hør kun videre:

Det hændte sig engang, at Ulvens Lugt forkyndte,
Et Nadsel var i Nærheden.
Begjerligen han strax derhen sig skyndte;
Men Ræven holdt ham an og sagde: Ven!
Rør dette ei, thi det forgiftet er;
Jeg visse Kjendemerker seer,
Som gjøre min Mistanke altfor grundet.
Men naar blev sulten Ulv lærvillig fundet,
Hvor man om Afhold præket har?
Hans Appetit til Uheld pirret var,
Ham Intet fra sit Forsæt kunde drage,
Han skulde, og han vilde Nadslet smage.
End meer, han Rævens Raad med haarde Ord afbrød,
Ifledenfor han burde dem velsigne,
Dg med en Graadighed, hvori kun Ulve ligne
Sig selv, anfaldt det fladelige Kjød
Dg følte snart, at Døden trængte sig
Igjennem hans opsvulmte Narer.
Da raabte han om Hjælp med Suf og hebe Taarer,
Men Ræven svared' spottelig:
Sr. Principal! mit Raad du agted' ringe,
Nu ligger du i Dødens Baande stiv;
Bær kun din Straf og vild, at den som ei kan tvinge
En farlig Lyft, fortjener ei sit Liv.

Hans og Peer.

Lo Naboer havde hver sin Søn.

Den ene Dreng hed Hans, han var en Pudsensmager,
 over Morgen over ham kom nye Klager,
 hvorfor et Livfuld Stryg til Frokost blev hans Løn.
 Hans Fader græmmed' sig, og Skolemesteren
 orsikkred', Hans var født til Ravnens Trøst og Glæde,
 som skulde ham engang i Galgen æde. —
 Den anden Dreng hed Peer, en stille En,
 som aldrig lo og leged' med de Andre;
 bestadig, som en Præst, man saae ham vandre
 led Bogen under Arm til rette Tid

Stole, hvorfra han med Vidnesbyrd om Flid
 om altid hjem. Hans Fader elsked' Penge
 og var ved Ager bleven rig;
 den gode, stille Peer blev uformærkt ham lig
 og laante alt paa Pant til andre Drengene.
 Han kunde i sit tolvte Aar — betænk! —
 procenten regne ud af smaa og store Summer,
 og derfor fik han paa Arithmetikens Bænk
 led megen Roes det allerførste Nummer.

En Dag bli'r Hans sendt ind til Staden
 at købe Noget til sin Faders Huusbehov.
 Han møder Broder Peer paa Gaden,
 som og har Grinder for sin. Nu Gudstælov!
 draaber Hans, hvor jeg er lykkelig,
 det jeg saa beleilig træffer dig.

Mig mangler nogle Mark endnu,
 O! laan mig dem, du er ved Muffen, du,
 Det veed jeg. — Peer betænkksom svarer: Sandt!
 Jeg har vel lidt hos mig, men Hans! foruden Pant,
 Hvad kan jeg vel betro en Ødeland,
 Der maaskee aldrig mig betale kan?
 Den store Skalk gjør en bedrøvet Mine
 Og sukker: Kjære Peer! Hvor kan du En dog pine!
 Jeg ifkun, denne Palle har
 Med lidet Gods udi. Peer svarer: Ei du Mar!
 Er den ei nok? Giv hid! Der har du Penge.
 Jeg frygter Gud, min Næste maa ei trænge.
 Jeg veed, hvad Mangel er, skjøndt jeg er ung.
 Med nogen Strid faaer Peer sin Billie frem,
 Erobrer Pallen, og de følges hjem.
 Peer glæder sig, at samme er saa tung:
 Her har du Ret for dit og lidt tilovers, tænker
 Den lille Søde og formoder ingen Rænker. —

De tridse af, og Sweden drypper ned
 Af Peer, som bær' sin Bylt, thi Dagen var saa hed,
 Som nogen Dag i Juli vel kan være.
 Omfjæder kom de til Landsbyens Led,
 Hvor begges Hjemsted var. Nu Tak, min fromme Peer!
 Bar Hanses Ord, fordi du vilde bære
 Min Palle hjem. Her er nu, som du seer,
 De Penge, du saa kjærlig mig forstrakte.
 Og med det samme Laanet han tilbagerakte.
 Peer var forbaust og flau. Men Hans blev ved:
 At du ei skal for Utaknemlighed

skyldte mig, jeg dig en venlig Lærdom giver:
 er ingen Trø til en ved Ager samlet Skat!
 i Agerkarl af Alle er forhadet
 i som et Maal for Verdens Stud udsat;
 na tidt som muligt han med Rette narret bliver.

Den gamle Tyv.

en gammel Tyv blev ud til Galgen bragt,
 Strikken om hans Hals var allerede lagt;
 skal han døe. Pardon er ei at vente.
 Stude, at han ei kan stjæle meer!
 al denne ædle Kunst da hænges op med ham
 idetmindste ei til guder let indrente
 en Dyrker noget? Hvilken Skam!
 en sukker dybt og rundt omkring sig seer.

ad nu? — Et Baand ved Bødlens Lomme slænger.
 i strømmer Liv tilbage i hans Bryst,
 en klemte Hjerte føler Trøst,
 en hører i sin Sjæl den velbekjendte Røst:
 st op! Ser Noget ude for dig hænger!
 b stille, kunsterefaren Baand
 i nærmer sig det elskelige Baand:
 b veed, hvordan han bær' sig ad,
 i, Bødlens Uhr umærkelig forandrer
 i Plads og ned i Skjelmens Lomme vandrer.
 nu engang i Livet bli'r han glad:

Min Ven! forret nu kun dit Embede,
 Nu døer jeg med Fornøielse. —

Hvad? siger man, Slikt kan ei Sandhed være;
 Bed Livets Grændseffjel at staae
 Og stjæle og ei mindste Nytte faae
 Af det, man stjaalet har? Nei! Slige Lyve
 Har aldrig været til. Forfatteren maa lyve. —
 Nu vel! Jeg just ei selv den Hændelse har seet,
 Men mon den derfor ei kan være steet?
 Er deri vel Modsigelse?
 See Orgon, som paa Gravens Bredder staaer,
 Hvordan mod Næstens Guds han ivrig strækker
 Sin svage Haand. Ei noget Andet vækker
 Hans matte Følelser end Lyft at sammenpuge
 Endnu lidt Rigdom, som han ei kan bruge.
 Naar Døden vinker alt, da efter Guld at tørste,
 Er denne Daarlighed vel mindre end den første?
 Nei, nei! Saalænge vi en Orgon see,
 Saa maae vi tilstaae, hint kan ogsaa stee.

Udset som Drage.

Jeg har med stor Umag' opdaget et Fragment,
 Hvis Indhold vidner om dets Alder;
 Hvorledes sig dets Hr. Forfatter kalder,
 Tilstaaer jeg, er mig ubekjendt.
 Nok, han en Græker var. De Lærde gjettede maae

det Dyrige og hver for sig paastaae,
 at hans Hypothese er netop just den sande;
 jeg tør mig ei i Stridigheder blande,
 med Kaarde og med Pen jeg sægter lige Næt,
 og derfor gi'r jeg hele Verden Næt.
 Fragmentet, som er kun en Fabel, lyder saa :

Engang lod Zeus for Morstabs Skyld udgaae
 et Bud, at hvert et Dyr, der vilde Navn forandre,
 behøved' ifkun til en hellig Lund at vandre
 og søge sig Patent derpaa.
 Mercurius var der bestilt
 til Expedition. Zeus havde sig indbildt,
 at i den hele Skabnings Kreds
 var Alt med ham og med sig selv tilfreds.
 (han skulde liget ind i vore Tider.)
 Forbauset blev den vise Tordner vaer,
 at Saa kun skjotted' om at være, hvad de var',
 og at intet Dyr sit rette Navn meer lider.
 Der blev valgte sig et nyt, alt eftersom hans Sind
 og hans Begreb om Ære gav ham ind.
 En Hest blev Elephant, en Hare Tiger,
 en Grævling hedder Ulv, en Maar til Bjørn opstiger.
 Den hele Skov blev snart besat
 med Dyr af første Rang. Man hilfed' En for Kat,
 og see! det var en Krokodil. En Muus
 var med sin Charakter, som Hjort, ned i dens Mave
 lidt i sin Høiheds første Muus —
 at Wesel kommer til; det vil en Titel have
 og lægger sig i Støvet for Mercur

Og lysfende hans Fod et bedre Navn begjerer.
 Erfarenhed den Dag idag os lærer,
 At det er Hovmod's Bane, ja Natur,
 At krybe lavest, naar det høiest higer;
 Det paa de bare Knæ opftiger
 Ad Vrens Trappe, som en from
 Andægtig Pillegrim i Rom
 Paa scala santa gaaer til Himmelen.
 Hvad vil I være, Ven!
 Saa taler Majas Søn; sig frem, hvad Jer behager!
 Bell svared' VEslet, jeg har altid holdt af Drager,
 Fordi de sig saa sjelden lade see,
 En Drage vil jeg altsaa være. —

Han bliver det. Han reiser Drene,
 Og svær', at Jorden ham skal ikke længer bære.
 Til Firmamentet vil han op,
 Thi han har altid hørt, at Drager kunne flyve,
 Og gammelt Sagn kan dog ei lyve.
 Han fra en steil og farlig Klippetop
 Begynde vil sin Flugt og Sol og Maane seer
 Alt under sig. Han springer nd. — Hvad skeer?
 Tungt falder han og knuser alle Lemmer
 Og græsfelig et Klagekraal istemmer.

En Kæv, som var kun Kæv, forbi den Skryder git
 Og sagde leende: Høistarede Hr. Drage!
 Det slaaer mig aldrig feil, at du jo Vinger fik
 Med dette Navn — hvi lod du dem tilbage?

Det himmelfaldne Billede.

Zeus fra Olymp engang til Jorden sendte
 et Skilberi, som saadan Opkrift bar,
 at hvis som sig ved dette Ansigt kjendte,
 udfremt til en Planet af første Rang han var.
 Man veed, hvor ugemeen og rar en Ære,
 som Helte ikkun nød og Guders Yndlinge,
 det forud holdtes for et Himmellys at være
 og blinke hist blandt Stjernerne.
 Nu denne samme Løn blev ogsaa her udsat,
 om at man det nedsendte Mønster ligned'.
 I enhver sit kjære Speil tog fat,
 og til det Sted, hvor Billedet var sat,
 bespejded' sine Træk og sammenligned'
 ethvert af dem med Jovis Malning — men
 desværre! der var stor Forskjel paa ham og den.
 Slig Skjønhed, Edelhed og Ynde,
 som Zeus udfordrede, blev ei saa let at finde.
 Det ynkeligt det var at see,
 hvor glad Enhver kom frem og haabede,
 at han den rette var — men drog paa Arterne
 og efter kort Bestuelse
 fik flau og skulende tilbage.

Kon Ingen tør den vise Zeus bedrage
 og sig tilegne, hvad han ikke bør?
 Jo, Åben — han er dristig nok til Sligt.
 Lig, siger han, er Jovis Billed' ligt,

Hvo ei kan see, at jeg er dets Original,
 Maa være baade blind og gal.
 Hvad intet Menneſte, det Apen tør;
 Han fordreb' Sønnen og ſig ſtrag er Stjerne mente,
 Men fik det Svar, ſom han fortjente.

Den Wiſe ſjelden med ſig ſelv fornøiet er,
 Han egne Mangler altfor grundig gjenneſeer,
 Man kjender ham paa hans Beſtedenhed.
 Men Daaren derimod i blind Bankundighed
 Bifalder ſtrag ſig ſelv. Sandt, ſandt var Jovis Ord
 Bed denne Leilighed: Jo meer man ſig tiltroer,
 Desmindre ſand Fortjeneste man har;
 Juſt Ubeſtedenhed er Mærket paa en Nar.

Boreas og Phoebus.

Blandt Kul og Is, tæt under Nordens Pol,
 Sad Boreas en Dag udi ſin Læneſtol
 Med gruſom Stolthed i de barſte Miner.
 Mild Phoebus i det ſamme triner
 Af Øſtens Porte frem, og Lys og Varme gif
 Med ham paa Jorden ud. Det ſlemme Indfald fik
 Strag Boreas at nyppes Riv og Trætte,
 Thi Fred er ham forhadt. — Han ſpringer ud
 Og raaber ſpødt: O ſvage Gud!
 Hvad bilder du dig ind? Jo, jo! du er den rette.

Du flegger for den kjære Mark og Eng,
 Som taarefulde staae, saasnart du gaar i Seng
 Og skjuler dig for dine stakkels Planter,
 Du ei formaaer en Fjer at løfte af sit Sted,
 Men see, hvor Alting skjælver ved
 Min blotte Aande. — Hui! bli'r jeg retslassen vred,
 Da raser Undergang i alle Verdens Kanter.
 Naturen blandes: Jord bli'r Hav,
 Og Bjerger reise sig af Sømands Grav,
 Du selv ta'r Flugten bag Midnattens Dække,
 Og Egen rylkes op med Rod,
 Og Ørkner flabes der, hvor Paradieser stod',
 Utidig Vinter størkner Hyrdens Blod,
 Hvert Blomster døer, som dine Smil udklætte.
 See hist en peltøklædt Vandringsmand,
 Forsøg nu, Stymper! om du kan
 Med al din Magt den Kappe fra ham rive,
 Hvori han hyller sig af Stræk for mig.
 Dog hvad? Du vil omsonst udmatte dig,
 Det er jo ligefrem. Om end Saturni Søn
 Sin Torden og sin Lynild vilde give
 Dig for saa kjæl en Daad til Hæders Løn,
 Saa blev du endda lige nær,
 Men see, hvor let en Sag for Boreas det er. —

Han derpaa hidsig falder an
 Den Rejsende, som til sin Lykke er en Mand,
 Der veed at holde fast paa, hvad han ei vil miste.
 Kort, denne svøber sig saa tæt

I Rappen, at Hr. Boreas bli'r træt
 Og færdig er af Harm og Skamfuldhed at briste. —

Svorledes er det fat, min tappre Gud?
 Brød Phoebus fuld af Latter ud,
 Skal dette Grændsen for din Almagt være?
 Belan, Storpraler! nu vil jeg dig lære,
 At mine blide Smil skal mere virke
 End al din Boldsomhed og Styrke.
 Tro mig, o Boreas! at Overtalelser
 Udrette meer end Evang og Trudseler,
 Grov Haardhed altid maa et trodsigt Nei formode,
 Den bedst naaer Maalet, som gaaer frem med gode. —

Saa taled Phoebus og udlod
 Nu paa vor Vandringsmand en Straaleflod.
 I faa Minutter togte alt hans Blod,
 Og hele Kroppen i en Sveddamp stod.
 Han var ei seen, før han frivillig stilte
 Sig ved den Rappe, som han nys ei slippe vilde. —

Hvad sagde Boreas? — Han rysted sine Potter,
 Saa Phoebus blev med Enee og Is bestænt,
 Og mumlede i Stjægget: Ei for Potter!
 Hvo skulde saadant tænkt?

Polakken blandt Nøvere.

En Virtuos paa Sællepipe,
 Som med sin Bjørn i Landet reiste om,
 Blev engang bragt af Nøvere i Snibe,
 Just da han midt i en affdes Orken kom.
 Han bæved' for sin Pung, der ei var tom,
 Men indeholdt just skjønne Stykker
 Af Orter, Piecer og Parykker,
 Som Bjørnen havde dandsjet for.
 Hvad skal han gribe til? Han ene staaer
 Mod fire raske Folk, som ingen Snal vil høre,
 Som den udsøgteste Betsalenhed
 Forgjeves stræber til Raison at føre.
 O Bamsel raaber han, jeg er bestedt
 I Nød og Baande, som du seer!
 Viis nu, du har din Herre kjær,
 Anvend de Kræfter, som Naturen dig har givet,
 Og hold mig disse Skjelmer bort fra Livet.
 Din Frihed jeg dig til Belønning skjænker
 Og løser dig herved af dine Lænker.
 Frisk, Bamsel Lad nu see, du Karl er for din Hat! —

Polakkens laadne Kammerat
 Knap mærker, han var løs, før han —
 Greb, tænker du, sin Herres Fjender an —
 Nei, langt fra Meningen!
 Han strøg ad Sloven til, alt hvad han kunde løbe,

Dg lod sin Herre staae igjen
 I Stikken og sit Liv for rede Penge kjøbe.

Bent aldrig Troffel af en Slave,
 Bent aldrig Mod og Tapperhed.
 Med Evang og Lænker, Hug og Ave
 Erhverves ingen Kjærlighed,
 Dg uden den er Pligt, Natur og Dyd
 Ei andet end et Navn, en Lyd,
 Som farer bort paa Beirets Binger.
 Vil du, at Noget voves skal for dig,
 Deel Frihed ud, vær elskelig,
 Dg Afmagt selv du da til Manddom tvinger.

Den sømme Moder.

En Ape fik engang en lille Søn.
 Søn? siger man; en Unge skal det kaldes. —
 Nei see, hvor strax jeg ind i Ordet faldes!
 Det er fortrædeligt — Madam, det var en Søn,
 Det siger jeg endnu. Har jeg ei Lov at give
 Hvad Navn jeg vil til det, hvorom jeg selv skal skrive?
 End om jeg faaer det Indfald i min Brede
 At lade Moderen en Barfeskone hedde?
 Hvo vil forbyde det? — En Ape fik en Søn.
 Det har man da alt hørt; og denne syntes hende
 Saa uforligneligen skjon,

At ei hun kunde Diet fra den vende.
 Den smukke Ganymed
 Og selv den skjelske Gud for Kjærlighed
 Bar' Uglebilleder mod hendes kjære Foster.
 (Saa lidet det en Moder koster
 At oversee de Feil, som hendes Et vanzixer.)
 Naturens Yndling! Skjønneste!
 Du er Papa's udtrykte Billede,
 En yndig Kvist af ædel Rod opspirer.

Hun tog den spæde Engel i sin Arm
 Og trykte ham saa kjærlig til sin Barm,
 At Blodet standsed' ham i hver en Aare,
 Og Vinene sig dreied' om og brast,
 Og Aandedrættet i en Hast
 Tog Flugten, og ei Guist af Liv var meer at spore.

Hvor mange smukke Dannelsvinder tage
 Bed lutter Omhed ei de kjære Børn af Dage!
 Omsonst, at Skjæbnen til sneehvide Haar
 Bestemte dem; i Livets første Aar
 De spinde hen. Hvoraf? Af overbreven Pleie,
 Af Piller, Draaber, Pulvere,
 Af — dog! Hvad nytter en Fortegnelse
 Paa Dræbemidlerne?
 Vil man blot til den sømme Moder see:
 Den Stakkel daglig af unødigt Angst faaer Kvalmer,
 Og det ustyldigt Noer bli'r dog fra Dag til Dag,

Trods al Forfigtighed, alt mere svag
 Og som en visfen Rose falmer,
 Til Døden endelig
 Forbarmer sig
 Og det udpinte Barn i Graven hjælper ned.
 Siig nu, hvad dræbte det? — Kun Abeljærklighed.

Bord-Discoursen.

En valler Hob af Ravne, Stader, Krager
 Har kommet sammen paa de lækre Levninger
 Af en udaset Fæst, hvis høie Gvut enhver
 I dette Edelaug fortryller og indtager.
 Man kjender disse Herrers Appetit —
 At altsaa Kæb og Kløer blev ikke sparet,
 Ei heller Meget til den næste Dag forvaret,
 Derpaa kan Læseren spendere frit
 (At fige, hvis han er Liebhaber)
 En udsøgt firklig Modens Ed
 Af dem, Thalia nu omstunder ødsler med
 Til Fremme for de smukke Bidskaber
 Og for den gode Smag. — Seg ifkun vil
 Bed Borddiscoursen, som min Fabel sigter til,
 Opholde mig for denne Gang. Man taber
 I Sandhed Intet ved at høre den;
 Af Ravens Fylde, som af Hjertets, Ven!
 Fremkomme tidt de største Kariteter.
 Har du ei mærket, at vor Landsmand Peter

(Han fik nok dette Navn for Rimets Skyld,
 Saa tænker du — tys, tys! rør ei ved denne Byld,
 Om du ei Klamres vil med os Poeter)
 At Peter, siger jeg, fremsfører ei et Ord,
 Saalænge der er Tomhed i hans Mave,
 Men sæt ham ved et vel forsynet Bord,
 Strax er han Alt, hvad du vil have:
 Oprømt, veltalende og fuld af Spøg,
 En Stund naiv, en anden episk høi
 Og kritisk — ja, det faaer den Staffel bedst at vide,
 Hvis Skrifter eller blot Person han ei kan lide.
 Jeg skulde snart af denne Marsag troe,
 At Dunst af Dyresteg kan aale Tanker,
 Og Smag og Bittighed paa Mistbænk groe.

Den Borddiscours, som ved ommeldte Gæstebud
 Da vanked', gil paa Allehaande ud.
 Den irred' om fra Skovens Nyheder
 Til Politik, derfra til Bind og Beir;
 Lagn hørtos ogsaa og Bagtalelser. —
 Hvorledes? — Dyrene bar samme Rilder
 At øse Sniksnal af som Menneſter?
 Hvad mon en Ravn, en Krage sig indbilder? —
 Madam, bliv ikke vred; her taltes ei et Ord
 Om Saand, Garnering, brunrødt Pudder,
 Anretningen ved Fru Splendides Bord
 Blev ikke nævnt engang. Det høifornemme Sludder
 Om Dandsferinders og Aktrisers Pund
 Har De endnu for Deres egen Mund —
 Bed et forvovent Spring (men er det vel min Sag?)

Kom Gæsterne tilfids i deres rette Fag:
Samtalen faldt paa Sang og Tonekunst.

Ihr Herren! At vi os for Verdens Ros bemøie,
(Udbrød en gammel Kavn) er rent omsonst.
Et eneste af Rattergalens Slag
Kan dens fordærvede og grove Smag fornøie
Meer, end vor mandige Concert en ganske Dag.
Nu veed Enhver, som har Fornuft og Dre,
At Alt, hvad der er stærkt, henrivende,
Harmonisk, fuldt af Udtryk, flydende,
Skal man just af en sliq Forsamling høre
Som denne. Men hvad hjælper det,
Saalænge Verden troer, vi synge slet?
Hvad Middel er der til at naae den Agtelse
Hos Publikum, som vi unegtelig fortjene?
Den Sag udkræver nok lidt Overveielse.
Kort sagt: Hvad tage vi os for? — Kun dette ene,
Saavidt som min Forstand kan see
(Lød Svaret af en velerfaren Krage),
At vi med myndig Air de Andres Sange vrage.
Vi sætte os høit over Mængdens Dom
Dg laste hver en Lyd, hvorfra den endog kom,
Saasnart den sammes Bisald studer.
Troer mig, Ihr Herren! at man mere vinder
Bed dette simple Greb, end i en Hast forstaaes;
Vil man ei ynke — vel! saa skal man frygte os.

Som sagt, saa gjort. Man prøvede Methoden
Dg fandt, at den var uforbederlig.

Snart kom den nye Kunst i Moden
 Bed dristig Dadel at ophøje sig.
 Selv de toben'de Dyr foruden Fjer,
 Som Plato kaldte Menneſter,
 Optog' den med en Iver uden Fige
 Og nyde daglig dens Belfigneller
 Til Dplomſt, Bært og Flor for Videnskabers Rige.

Dragen med de mange Hoveder.

Et Eventyr jeg vil fortælle om en Drage,
 Som levede i gamle Dage;
 Og det Forunderligſte var,
 At han paa brede Stuldre bar
 Meer end et hundred' Hoveder
 Af lige Tykkelse, af lige Form og Længde.
 Nu, det var ogsaa ſandt, det var en gruſom Mængde!
 Men det er ikke nok. Hør Under ſeer:
 Ethvert af diſſe Hoveder
 Bar med en egen Sjæl og ſærſkilt Tænkemaade
 Forſynet af en Fee,
 Skjøndt alle andre Feer ei uden Aarſag ſpaaede,
 At den blev Dragen ei til nogen Baade.

De havde Ret. Et Hoved vilde frem,
 Et andet vilde ſamme Tid tilbage,

Et talte Fredens Sag med Fynd og Klem,
 Et andet bød, man skulde Sværdet drage.
 Som Fisken et befandt sig bedst i Vand,
 Et andet elskede det tørre Land.
 Kort sagt, de kom i ingen Post tilrette,
 Ei engang i at søge Næring op
 For deres fælles Rop.
 Imidlertid den arme, stakkels Drage
 Faaer Virkningen af denne Trætte
 At føle; neppe kan han Anden mere drage.
 Hans Helbred bli'r et Offer for Partier,
 Hvis Klammeri til hans Indvolde svier.
 Han tæres hen og bliver Dag for Dag
 Alt mere svag. —

Men Hovedernes Tvist ei Dragens Fare ender,
 Den voxer snarere og blodigt Slagsmaal bli'r;
 Og dødelige Vid af glubste Tænder
 Et Hoved rasende det andet gi'r. —

Dog er et eneste paa den halvdøde Drage
 Saa klogt endnu, at det sig holder smukt tilbage
 Og tager ingen Deel i den indbyrdes Krig.
 Det sidder still' og venter snildelig,
 At hine skal hverandre lægge øde.
 Ei heller i sit Haab det finder sig
 Bedraget. Snart dets Kammerater bløde
 Af egne Banesaar. Nu hersker det alene,
 Og alle dets Bestræbelser forene
 Uhindret sig til eet Punkt, Dragens Vel,

Som føler nu en mærkelig Forskiel
 Paa det, at svækles og udtæres
 Ved mange Hoveders Uenighed,
 Og det, med Wiisdom at regjeres
 Af et, som hersker ene og i Fred. —
 Bor Drage voxer til, bli'r stor og fed.

Phylax.

I Hr. Arantes hele Gaard,
 Nedad fra Kammertjeneren,
 Francaisen og Hovmesteren
 Til Ladefogden og de nedrige Detjente,
 Var ingen Sjæl, som i sit Kald anvendte
 Slik Fliid, og som forstod det, han udgav sig for,
 Saa vel, som en af Herremandens Hunde,
 Hvis Navn var Phylax. Denne kunde
 Indhente hvilket Dyr det skulde være,
 Han løb ei, men han fløi og var en Vre
 For den høiadelige Jagt. Saa raff
 Som Phylax var, saa stærk og modig
 Var han tillige. Lidt han kom forstødt og blodig
 Fra sin Forretning og fik mangt et dygtigt Dast
 Af den fortvivlte Kronhjort, i hvis Side
 Han sig med drifstig Tand fast vilde bide:
 Men Intet svækkede hans Tapperhed.

Arante var en Mand af Villighed,
 Som alle Slags Fortjenester paastjønnet',
 Han traf ei nogen Dyd, at han den jo belønnet'.
 Min brave Hund (saa taled' han) er værd
 At han og eengang i sit Liv skal smage
 Hvad Belyst er og glade Dage,
 Da han saa vel har lært, hvad Slid og Arbeid er.
 Hvor vil hans Iver for min Tjeneste
 Og Trofskab efterdags tiltage!

Den gode Phylax blev til sin Forbauselse
 Kaldt ind til Herren, lagt paa Silke-Kanapee
 Og mættet med det Lætkreste,
 Som var paa Taffelet. Ei Fruens egen Glæde,
 Den deilige Present, fik bedre Mad at æde.
 Tre Dage varede' denne Fest,
 Og derpaa blev Arantes lodne Gjæst
 Sendt ud igjen til sine Kammerader,
 Dem han forargede' strax med de fornemme Lader,
 Som han i Stuen havde lært.
 Den simple Kost, som han saa nylig havde tært
 Med Glæde, vilde nu ei længer smage.
 Beständig drømte han om hine gyldne Dage
 Og ønskte sig sin Kanapee tilbage.
 Med Avinds Sul og bitter Græmmelse
 Han hustede', hvor Present i Belyst levede.
 Den brave Phylax blev (o Glæde!) rent omflabt;
 Mod, Ild og Kraft og Arbeidslyst var tabt;
 Kort, fra han blev trakkeert paa Herrens Slot,
 Han gjorde aldrig mere godt.

Chloris.

Jeg veed ei selv, hvad der af Chloris git,
 (Maafsee det hører til de Moder, Koner have,
 Naar de til Barfel lave);
 Nok var det, Chloris Lyst engang til Læsning fit.
 Den første Bog, hun tager fat
 Til Føde for sit Vid, er: Tusind og een Nat.
 Hun finder, at en skisng Mand
 Har fordom lært en Fugl at tale med Forstand
 Og lært den at fortælle skjulte Sager
 Om Et og Andet, som tildrog sig, naar han var
 Paa lange Reiser. Hvilken Nar!
 Hvormangen Mand sig selv dog findrigt plager!
 Den lille Sladdrer og til Straf ham bar
 Meer end eet Budskab, som hans Hjerte
 Forvoldte Harm og bitter Smerte,
 Thi Alting ikke just de gode Mænd behager. —

Saa læste Chloris og i Beiret foer
 Og slængte Bogen paa sit Bord.
 Nu traf det just, at hendes kjære Mand
 Nyss havde sig en Poppegøse faaet:
 En Dag, da han var ud i Byen gaaet,
 Faaer Poppe ondt og døer. — Hvoraf? saa spørger man.
 Hvor kan jeg vide det? Nok! Chloris møder
 Sin Mand i Døren, da han kommer hjem,
 Og kan for Sul og Graad knap Ordene faae frem.
 O hvilket Bud! O, hvor mit Hjerte bløder!

Min søde Ven! Din Hoppe, som er død!
 Den Fugl, jeg elskede saa inderlig,
 Forbi jeg vidste, den behaged' dig.
 Her hede Taarer atter flød —
 Nu, nu! Giv dig tilfreds, saa svared' Manden,
 Jeg kan jo let forskaffe mig en anden.
 O nei! Gjør aldrig det (var Ekloris' Ord)
 Jeg maatte udstaae meer, end Noget troer,
 Om den saa ilde kom, som hin, af Dage;
 Du veed, hvor sm jeg er — Mand! staa mig for
 den Plage!

Den blodige Tvekamp.

En Lov udgav i sit Rige
 Det Bud, at hvilket Dyr, som sig tør understaae
 Med noget andet ud for Haand at gaae,
 Skal en Ulykke faae —
 (I Lovens Cancelli udtrykker man sig saa).
 Om denne Lov saa flet, som blandt os Menneſter,
 Blev holdt i Skoven, skal jeg ikke sige;
 Det ikke heller Sagen er.
 Jeg kun fortælle vil, at tvende Hareer finge
 Engang det Iudſald, at til Trods
 For Lovens strenge Bud de vilde slaaes:
 Hver af dem rustet sig med en nyſleben Klinge.

Homeri Musehær ei mere frygtelig
 Var væbnet, da den drog mod Frøerne i Krig.

Nu holder man vel for, det er mod Heltes Skit
 Bed saadan Leilighed Farvel at tage
 Med Benner, Børn og Ægtemage;
 Men dette holder ikke Stik,
 Thi jeg optegnet for mig finder,
 At Hærerne tog' virkelig
 (Og at de Helte var', det nægter Ingen mig)
 Et ømt Farvel fra de bedrøvede Hænder.
 Hvad stær? De hullende Hænder,
 Som stadig mente, en Ulykke vilde stee,
 Enstemmigen besluttede
 At gjøre i Duellen Hinder
 Og kaste sig for Majestædens Fod —
 Hjælp Løve! hjælp! Her vil udgydes Blod!
 Lad vore Mænd dog ei hinanden dræbe! —
 Med majestætist Smil Regenten svarede:
 Børnlille! Værer rolige!
 Naar saae man Hæreblood ved Sværd at klæbe?
 Gi'r Jer tilfreds. Hver Lov har sin Undtagelse,
 Og den om Evetamp — angaaer ingen Hære;
 Det stakkels Dyr jeg nok Tilladelse tør skjænte
 At slaaes saa meget, som han vil.
 Troer mig, han sætter ei sit Hæere Liv paa Spil.
 Gaaer hjem! Det har ei mindste Fare,
 At Nogen af Jer bliver Ente.

Sommerfuglen og Bienen.

En Sommerfugl i Haven flagred' om
 Fra Ved til Ved, fra Blomst til andet;
 Snart dens uftadig' Flugt besøgte Rosen, som
 Af svanger Knop uds blødende fremkom,
 Snart Tulipen, af Guld og Purpur sammenblandet.
 Som den nu paa en skjøn Kurikel sad,
 Kom Bienen flyvende og raabte: Hvad?
 Er du og en af de Blindskibelige,
 Der drage Honning hjem, som jeg og mine Eige?
 I Sandhed, det er meer, end jeg formodet har. —
 Pardieu! var Sommerfuglens Svar,
 Du feiler vidt, isald du tænker,
 At jeg paatager mig Arbeidsomhedens Tænker.
 Monsieur de papillon er ingen Nar.
 Jeg elsker Frihed og et ugeneret Liv;
 Blot Dienslyst og Tidsfordriv
 Min Hensigt er, naar jeg nedlader mig
 Paa nogen Blomst. Den blide Sommer,
 Som aldrig meer tilbage kommer,
 Er slabt, Seigneur! til at forlyste sig,
 At bade sig i Middagssolens Straaler
 Og lytte i en salig Lediggang
 Til Nattergalens Aftensang.
 Det er Naturens Bud: den ma foi tilmaaler
 Enhver sit Foer foruden Slæb og Sved.
 Naar Sommeren er endt, har Livet Ende med,
 Hvad havde man da vel for al sin Flittighed? —

Min Tante (svarede den kloge Bi)
 Bidt adskilt er fra din heri.
 Jeg lever for en Tid, som useilbarlig kommer
 I Hælene paa din indskrænkte Sommer.
 Naar du ei meer er til, jeg i min Vinterbo
 Belønnes for min Flid med Overflod og No.
 Jeg har den stolte Tro, at en fornøyet Vaar
 Skal til min stille Kube raabe:
 Udgaaer, I Viisdoms Børn, udgaaer,
 Og hilser det gjensødte Aar!
 At du har intet Sligt at haabe,
 Behøves ei, at du fortæller mig,
 Det sees kun altfor tydelig
 Udi den Leveart, som du har udvalgt dig.

Spurven paa Taget.

Liden Spurv paa Taget sidder,
 Frits i Gaarden bli'r den vaer.
 Al! hvor yndeligt den kvadder!
 Den sig vistnok fange la'r.
 Derfom jeg kun turde driste
 Mig derop? Saa høit — men dog —
 Frits maa ikke Himlen friste,
 Er han ei tilfulde klog?

Udaf Drengens Dine blinker
 Lyft og Frygt afvejlende:
 Haabet venlig ad ham vinker,
 Faren er saa strækkende.
 Fuglen synes mod ham smile,
 Fuglen er hans Møies Søn:
 Nei! han kan ei længer hvile,
 Her nu hjælper ingen Bøn.
 Hat og Kjol' han af sig kaster,
 Endnu sidder Spurven still'.
 Hvilken Glæde! Fro han haster
 Op ad Taget. Bøvsomt Spil!
 Beien selv kan Helte strække,
 Hvor faaer Frits da saadant Mod?
 Falde ned og Halsen brække,
 Det blev vist, gled kun hans Fod.
 Børn og Karre, de tør gjøre
 Det, som Manden gyser ved.
 Frits! Din Engel vel udføre
 Dig af denne Farlighed! —
 Under nok! Med Liv og Lemmer
 Seer jeg ham sit Maal at naae,
 Han en Seierssang istemmer,
 Byttet er han vis nok paa.
 Men hans Ankomst Fuglen strækker,
 Snedig Spurv er ingen Gjal.
 Ret som Frits sin Arm udstrækker,
 Bips — saa fløi hans Yndling væk.

Bær viis, min Ven! og ei begjer
 Den Lykke, som man kun med Fare kjøber!
 Sku Altning an udi sit sande Værd,
 Før efter Noget du paa flibrig Bane løber.
 Man tænker tidt, man er sin Lykke nær,
 Og troløs den i samme Stund forsvinder.
 Dens gjøgleriske Glands forblinder
 Enhver, som ei udrustet er
 Med Klogskab og med Nøisomhed
 Og lærdomsfuld Erfarenhed.
 Den sande Lykke, som bestaaer i Hjertets Fred
 Og i en god Samvittighed,
 Er (Himmelen stee Tak!) af den Bestaffenhed,
 At man sig Deel deri kan sikkert love
 Foruden just sin Hals at vove.

Kanariesuglen.

At ønske sig i Andres Sted,
 Det er den store Daarlighed,
 Som dræber Livets Glæder.
 Damint begjærer Cleons Lod,
 Men kjender ei den skjulte Braad,
 Som Cleons Dine væder.
 O Ven! mon du blev lykkelig,
 Om Himlens Bink nu lystred' dig

Og kroned' dine Dage
 Med hver en Blomst, som din Attraa
 Og blinde Lyst faldt heftig paa?
 Lad dig dog ei bedrage!
 Guds vise Die ene seer,
 Hvad dig og Alle tjenligt er,
 Hvad Naar Enhver kan taale;
 Tag da med en fornøiet Aand
 Den Skjæbne af Forsynets Haand,
 Som det vil dig tilmaale.

Det hændte sig (fortælles der) engang,
 At en Kanariesfugl for aabent Vindue hang,
 Betragtende fra sit forgyldte Buur
 Den deilige og smilende Natur.
 En stor, beblomstret Mark den saae,
 Hvor tusind Lærker sig af deres skjulte Reder
 Opviaged', syngende Foraarets Indigheder.
 Ved Markens Ende laa
 En Skov, som Gjensyd gav af lutter Glæde.
 Bor lille gule Fængslede
 Udbrød da forrigfuld og sukkende
 I denne Sang, sin Skjæbne at begræde:

Og jeg, jeg lever her som død!
 Reent udelukt fra al den Fryd, som mig omringer;
 Forgjæves jeg udspænder mine Binger
 At ile til Naturens aabne Skjød

Dg sætte mig paa samme Grene
 Som disse Brødre og min Røst forene
 Med deres; men min længselsfulde Flugt
 Fornemmer snart min Friheds grumme Stranker. —

En Svale som tilfæde var
 Dg hørte denne Sang, gav saadant Svar:
 Betænk dog selv, om det er ret og smukt,
 At du saaledes paa dit Fængsel anker,
 Et Fængsel, som din hele Lykke gjør?
 Sæt, Rogen aabne dit Duffes Dør,
 Sæt, dine svage og uvante Fjere
 Dig kunde til hñnt Selskab bære,
 Saa sang du vel maastee en Sang til Friheds Ære;
 Men snart den grumme Hunger kom
 (Dg Hunger er ei med at spøge) —
 Forstod du da din Føde at opsøge?
 Nei! snart, min lille Ven! snart, snart du maatte om
 Til dit forhadte Fængsel vende
 Dg dets Belfignelse taknemmelig erkjende
 Dg synge hønt Da Capo for dit Foer.
 Trø mig, at den, som sig ei selv kan nære,
 Er ilde tjent med Friheds Ære;
 Kanariefuglen bedst i Buret boer.

Tobaksrøgen.

Udi sin Lænestol den gamle Fader sad,
 Som Fædre pleiede i fordam Dage,
 Og lod Port'rikkos tændte Blad
 Af et udhulet Leer sig listig smage
 Med andre Ord: Han røg sin Pibe.
 Hans lille Søn paa Gulvet gaar
 Og pludselig det Indfald faar
 En Deel af Røgen i sin spæde Haand at gribe.
 Den Gamle, som var en kortsigtlig Mand,
 Saae med et Fadersmil sin Indlings Stræben an
 Og sendte ud med Flid en Sky, saa hvid som Uld;
 Nu, tænkte Barnet, skal jeg nok faae Haanden fuld.
 Han griber hidsig til og selv sit Kov adspreder,
 Han hopper op og jager om og sveder,
 Og Utaalmodighed afmaler sig
 I hvert et Træk. Snart, snart vil Jesper græde:
 Hvor er jeg dog uheldig!
 Papa! Den stemme Røg vil aldrig bie mig. —
 Ei, ei, min Søn! Hvo vilde Dine væde?
 Et Gode, som saa ubestændigt er,
 At det forsvinder, naar man det vil komme nær,
 Er det vel Sved og Taarer værd?

Skattegraveren.

Paa Sotteseng en gammel Bonde laa,
 Og som han følede, at Døden ham bespændte
 (Skjøndt han sin Sygdoms græste Navn ei kjendte),
 Tilstaled' han sin Søn og Arving saa:
 Mit Barn! jeg døer og efterlader dig
 Den Jord, hvorpaa jeg har ernæret mig.
 Du bliver rigere; end du maaskee forventer,
 Thi viid, at i hint Agerland
 En Skat er skjult, som, naar du med Forstand
 Vil bruge den og sætte den paa Renter,
 Kan gjøre dig til en lykkelig Mand.
 Tab ikke Modet, om du den ei strax kan finde;
 Den ligger dybt, der hører Arbeid til,
 Din Arm og Spade maae ei skaanes, om du vil
 Opdage den, men jeg, jeg staaer dig inde
 For din Umages Løn og haaber, at du træer
 En hjærlig Faders sidste Ord.

Saa taler han og døer. Hans Søn kan neppe vente,
 Til han begravet er, før han sin Skat vil hente.
 Han tager Spaden og til Arbeid sig begiver.
 Ei nogen Klump usmuldret bliver;
 Hvorfor? Kan hvert et Stykke Muld
 Ei være svangert med det søfste Guld?
 Men Statten gjør ham Tiden lang,
 Den vil ei vise sig; han til en anden Gang

Et Haab oriette man. Den igjenkomne Svale
 Fortæller ham, at han ei længer kan forhale
 At saae sin Sød, saafremt han høste vil;
 Skjendi beel ngjerne man han dog dertil.
 Det Frø, som han da nu betroer
 Sin ved sig Grønning vel beredte Jord,
 Med saadan Høst hans strenge Arbeid' kroner,
 At de forbanste Raboer,
 Hvis Agre ifkun Klinte bær'
 Og Morgenfrøet og høi-flammed' Eidjeler,
 Forsiffrer deres hjære Louer
 Til Trøst og Lindring, at han har gjort Pagt
 Med gamle Erik, men vil de kun give Agt,
 Saa skal de inden soie Tid faae see
 Dem begge To i Luften flyvende.

Imidlertid kan Hans (det var hans Navn) ei glemme
 Sin Faders Ord og den forborgne Stat;
 Saa snart han har sin Agers Grøde hjemme,
 Ta'r han sit gamle Arbeid' fat
 Og hakker, spader om med største Flid,
 Men alt omsonst, han finder ei en Hvid.
 Tilfids hans Haab og Mod forsvinder,
 Han ljeses ved at søge meer,
 Men saaer igjen, og næste Høst han vinder
 Langt meer end første Gang. Han nok af Velstand jær
 At strømme ind til sig. Derfor, før han vil gjøre
 End fleer Forsøg, han Præstens Raad vil høre.
 Med denne brave Mand han veed
 Hans Fader levede i sær Fortrolighed.

Ham aabner Hans sin Sjæl og sit Anliggende —
 Den Geistlige ham svarer smilende:
 Hvad Eders Fader Jer har aabenbaret
 Er sandt, men Sagen er, at i en vrang Forstand
 Hans Mening og hans Ord I har forklaret.
 Man let begriber, at den salig Mand,
 Som kjendte Rigdoms sande Kilde,
 Til Flid og Arbeid' Jer opmuntre vilde.
 Har disse tvende Aars Erfarenhed
 Ei lært Jer, kjære Ven! at ufortrøden Svæd
 Har givet Agren Bægt og dobbelt Frugtbarhed?
 Her seer I selv, hvad der ved Spadens Brug er vundet:
 Gaa hjem! I har alt Slatten fundet.

Den kloge Ræv.

Det var engang en Ræv særdeles om at gjøre
 At vinde Løvens høie Gunst;
 Hvad han derved har havt bag Øre
 Er ei bekjendt. Maaskee han ønsked' sig en Rang,
 Maaskee et Embede i Løvens Stater:
 En Undersaat til mange Ting har Trang,
 Og hvad er det, som ei kan findes hos Magnater?
 Nok er det, han anvendte al sin Kunst
 Paa at insinuere sig.

Men nu var Løven ret forfærdelig
 (O hvilket rart Exempel for de Store!)

Opbragt imod Enhver, som gjorde
 Bed Smiger Anfald paa dens Dyd —
 En Grille, som var ei Sr. Mittel just til Fryd!
 Sit forefattede Maal han gjerne vilde naae
 Men vove Hovedet var baade saa og faa.
 Thi holdt han raadeligst at gaae
 En Omvei, hvorved der var mindre Fare.
 „Hvorledes, tænkte han, skal man forklare
 Den Sag, at Rogen kan for Alvor hade Smiger;
 Hvad smager alle Dyr vel sødere?
 Om Hjertet nok saa tæt er lukt, saa sniger,
 En lille Smule Ros sig dog saa lumst derind.
 Den Løve har et eget Sind.
 Endin! Nu faaer man see —“

Den Løve havde sig en Favorit,
 Som Fyrsterne kun have altfor tidt,
 Og den Sr. Favorit paa fire Been
 Bar atter selv forsyn't med en.
 Til denne Sidste vender Ræven sig
 Og ingen Leilighed forsømmer,
 At han jo Løven altid høit berømmer.
 Den var saa hold i Kamp og Krig,
 Saa skjøn, saa gavmild og saa viis;
 Kort sagt, der var ei Ende paa dens Pris.
 Igjennem Favoriterne
 Kom dette snart for Løvens Øre,
 Som fandt en hemmelig Fornøielse
 (Den arme Løve!) i at høre,
 At den blev saadan rost i sin Fraværelse.

Paa denne Maade Mikkil skjal
 Sin Konges Hjerte og, forinden man det tænkte,
 Befandt sig lykkelig blandt deres Tal,
 Som Løven al sin Ero og Tillid skjænkte,
 Hvorpaa han uden Tid at spilbe
 Udvirked' sig, hvad Gunst han vilde.

En nyttig Lærdom for de Herrer Smigrere!
 En Dosmer kan man gjerne sige
 Saa plump en Ros, man vil, i Dinene,
 Han rødmer ei, han den begjerlig sluger:
 Men dette gaaer ei an saa lige
 Med Folt af Smag og sin Forstand.
 Den, som er Kunsten mægtig, bruger
 Her Rovens Politik og ved en fremmed Haand
 Sit Kar med Røgselse frembringer:
 Af Egennytte det har da ei mindste Lugt.
 Faaer du paa denne Viis ei Bugt
 Med din Patron og ham betvinger,
 Saa vil jeg vædde ti mod een,
 At han er ingen Mand, men Engel eller Steen.

Udreporten.

Steds i Lydsland skal der være
 En lille bitte Stad, som pludselig
 Blev overvældet af den stolte Ere,
 At see en Erkebisp passere gjennem sig.

Hver Borger blev en Tomme høiere,
 Da der kom Bud, at flig en Gjaft var ventende,
 Men Magistraten fik sit Hoved kruset
 Med Forberedelse til at modtage ham
 Saaledes, at ei Staden havde Stam
 Deraf. Den var forsamlet paa Raadhuset
 Til Kloffen to om Natten, uden Mad
 Og uden Drikke. (Jo, det koster ei saa lidt
 At staae i Spidsen for en reputeerlig Stad!)
 Imidlertid kom man dog ikke vidt
 I den Seston; man overveied',
 Aftørred' Sved, Parykken dreied',
 Stred pro og contra, sig bag Dret kls'de
 Med Pennen, tog Tobak og kostede:
 Men neppe meldte sig en god Idee,
 Før den, til Uheld, strax i Fødslen døde.
 Tilsidst Naturen krævede sin Ret:
 Morpheus begyndte sig at liste.
 Saa smaalig ind i Raadet, da med Et
 Man enig blev, at man — slet Intet vidste.
 Og nu gif Stadens tunge Fædre hjem
 Til Konerne, som længtes efter dem.

At sove paa en Sag og at betænke den,
 Det gjaldt for Et hos Hr. Borgmesteren:
 Han havde hjulpet sig af mangen Bilderede
 Bed dette Middel. Nu! hvad stete?
 Han kom den næste Dag fuldkommen mild og blid
 I Raadet længe før sædvanlig Tid.
 „Jeg har i Nat betænkt, hvad her skal gøres.“

Saa brød han ud; „en kyndig Mand maa høres;
 Vel har han just ei her sit faste Sæde,
 Men naar det gjælder om en Stads Honneur at redde,
 Maa al Betænkning vige. Sagen er
 At vide, hvordan man sig andensheds adbær',
 Og hvad en slig Prælat kan vente og vil kræve
 Af Stæder, som forstaae at leve,
 Naar han i dem sit Indtog gjør.
 Jeg holder altsaa for, vi hente bør
 Den eneste af vore Borgere,
 Som kjender Skik og Brug hos Fremmede
 Og er bereist og selv maaftæe har taget Maal
 Af mangen Erkebisp — med eet Ord: Mester Naal.
 Han snart vil hjælpe os af denne Snibe;
 Og neppe kan jeg selv begribe,
 At Ingen af os faldt paa dette Raad igaar;
 Den Viseste er stundom dog et Faar.“

Det hele Raad i Hænder klappede
 Og gav Borgmester Ret. Man hentede
 Den kloge Skræder, som sig strax indfandt
 Med slig en Mine af Anseelse,
 Som om han var en stor Monarks Gesandt.
 Foruden lang Indledning Raadet gik
 Til Sagen, hvorom det hans Tanker vilde høre.
 Og tro mig, Mester Naal var hjemme: Paa en Brit
 Han vidste, hvad der var at gjøre.
 „Ihr Herren!“ sagde han, „jeg har paa mine Keiser
 Seet Pave, Cardinal og Keiser
 Og Konge, Fyrste, Alt, hvad kaldes Stort,

At hædres, hvor de kom, med Berport.
 Mit Raad skal være, at I strax oprette
 En saadan en. Hvor vil hans Høhed gloe,
 Naar han faaer den at see? Han knap vil troe
 Sit eget Syn, men raabe: Hvad er dette?
 Saa liden Stad, saa megen Pragt og Smag?
 Hvor stolt en Magistrat maa ikke være her?
 I faae Taksigelser paa Stadens Begne,
 Og apostoliske Betsignelser .
 Og Afsked vil da strømmeviis nedregne:
 Hans Høhed glemmer ei saa snart den Sag."

„Bed Himlen!“ streg Borgmester, „I har Ret,
 Min gode Raad! jeg strax vil Anstalt gjøre
 Til Berporten, som I kaldte det.
 Dog maae vi først Jer Mening høre
 Angaaende en vis Omstændighed
 Bed denne Port, som er, at Ingen af os veed,
 Hvad det er for en Ting, der hedder saa.
 Forinden man begynder paa
 En Sag, maa man dog noget til den kjende,
 Om den skal faae en heldig Ende.“

„En viis Anmærkning!“ raabte med een Mund
 Det hele Raad. Blandt andre rare Pund,
 Som Strædderen befad, og hele Verden kjendte,
 Bar eet, som han bestandig havde skjult
 Til denne Dag; og det var huult
 Af ham, thi hvad vi mindst os vente
 Gjør altid dobbelt Opfigt: Blot eet Ord,

Svori der findes Menneſteforſtand,
 Udmærker Max langt for den viſe Mand,
 Som taler lutter Tankeſprog; hvorfor?
 Fordi man holder Max for et vanvittigt Fæ.
 Man troede viſt, Sieur Naal blandt Strædere
 Var ſtor, ophøiet, men hvo kunde vide,
 At Tegnekunſten var aldeles i hans Magt,
 Og at han med et Stykke Kride
 Forklare kunde, hvad han havde ſagt?
 Tre Streger — dermed var den hele Berport
 Beſtuelig paa Bordet gjort.
 Det ligner jo en Galge, raabte En,
 En Anden ſvarede: den Sag er reen;
 Borgmeſter ſelv tilſtod det ſamme
 Og lagde til: „Min gode Meſter Naal!
 Paa denne Viis vi ſnart kan naae vort Maal:
 Vi flytte Galgen udenfor vor By
 Herind. Den er ſaagodtſom ny.
 Om Stadens Kaſſe en Bekoſtning ſpare kan,
 Saaer Erkebiſpen ei det mindſte an,
 Naar han kun ſaaer Honneurs. Thi man bør ei bort-
 flænge,

Foruden ſand Nødvendighed
 De En betroede offentlige Penge.
 Den eneſte Omſtændighed,
 Som kunde hindre os, ſaavidt jeg veed,
 Er denne, at en Thy i Galgen hænger,
 Som ikke vel bør tages ned
 For Rettens Skyld.“ — „Dertil“ ſaldt Stræderen
 ham ind

I Taler, „man ei heller trænger.
 Lad Tyven hænge der for Veir og Bind;
 Vi kunne paa en saare listig Maade
 Benytte os af ham, hvis jeg maa raade;
 Han gjorde aldrig godt, imens han levede,
 Lad ham i Døden nyttig være
 Og tjene til at decorere
 Vor Ereport som et Sindbillede.
 Thi ganske uden al Slags Prydelse
 At sætte Galgen hen paa Byens Gade,
 Det vilde dog saa fattigt lade.“

Den Ene paa den Anden saae
 Og taug. Borgmester maatte selv tilstaae,
 At dette Anslag for en Skræder var for stort,
 Og at han svimled' ved at tænke blot derpaa.
 Imidlertid blev hurtig Anstalt gjort
 Til at udføre det. Den høie Dyrighed
 Tog selv sin Haand i Galgen med,
 Som ellers Ingen vilde røre,
 Og ganske magelig den lod sig føre
 Med samt den døde Skjelm til sit bestemte Sted,
 Og Tyven (som vel aldrig derom drømte,
 Saa lidt som Raadet, da det ham fordoømte)
 Blev iført Engledragt og svævede
 Udi en lang Talar, saa hvid som Sne.
 I Haanden lagde man ham en Vasun
 Og bøied' den op til hans Mund,
 Saa at det lod, som han af fulde Kræfter blæste.
 For og at være vis paa at forstaaes ret,

Opflog man (skjøndt til Overflod) et Brædt,
 Hvorpaa man tydeligen læste:
 Die holde Fama machet gern
 Ihr Reverenz dem großen Herrn.

Saa stod den Uerport med fuld Zirat og kneiste,
 Da Bispen gjennem Byen reiste.
 Hvordan den hued' ham er ei bekjendt,
 Men dette veed jeg, at fra samme Dag
 Fik Staden sliq en overdreven Smag
 Paa hver en Kunst, af dem, man kalder fri',
 At den opretted' et Akademi,
 Hvor Mester Naal blev første Præsident.

Neran.

Børnlille! kommer hid at høre
 Et Eventyr om ret en høilærd Mand,
 Vel ung af Aar, men gammel af Forstand.
 (Saa bildte han sig ind, jeg vil ei heller gjøre
 Indvending derimod, men lade det beroe
 Paa Hvers Behag, hvad han vil troe og ikke troe.)
 Den samme unge, lærde Mand,
 Som — blot for Rimets Skyld — vi kalde vil Neran
 (Saa ærlig en Bekjendelse
 Gjør neppe een af femten Digtere),

Han havde brugt sin Tid saa vel
 Paa høie Skoler og Gymnaster,
 At der var ingen Musers Træl
 Som han saa flittig paa Collegier.
 Var sliq en Mand ei strax Befordring værd?
 Mon han vel andet kan end være lærd
 Og skicket til et vigtigt Embede?
 Vel stræbe hans Modstandere
 Af lutter Avind at udblæse:
 Næran utyndig er selv i sin Moders Sprog!
 Næran har aldrig ret igjennemlæst en Bog!
 Sæt det var saa! Mon der da Forstjæl er
 Paa selv at have læst og høre Andre læse?
 Jeg mener Nei — Næran er altsaa lærd.

Smidlertid er dog hans kjære Fødeland,
 Som han — o Dyd! — tilbyder sine Gaver,
 Saa utaknemmeligt, at baade dem og ham
 I dyb Forglemmelse det taus begraver.
 Betænk dog, hvad du gjør, o Land! Hvor stor en Skam
 At kaste Brag paa en saa nyttig Mand!
 Næran, som Patriot, taalmodig er;
 Han med sit Land igjennem Fingre seer
 Og lempelig snart saa, snart saa forsøger
 At bryde den Forhærdelse,
 Som har betaget hans Medborgere,
 Men al hans Stræben kun Forhærdelsen forsøger.
 Han fryser ved Ministrens Dør,
 Han bukker for Bedkommendes Maitresser,

Ja hvert Forsøg, som han forgjæves gjør,
 Din Fæse, Land! paany med Skyld belæser.
 Det Brød, han søger, man en Anden gi'r,
 Han selv med Snaal bespiset bli'r,
 Men Snaal kun lidet Maveu nytter. —

Strad om Neran, af billig Harm opbragt,
 Sit Lys fra et uskjønsumt Hjem bortflytter?
 Jeg skjælver alt. — Det gik, som sagt:
 Neran, skjændt taarefuld, ophæver
 Med Fødelandet al Forbindelse,
 Og Støvet af sin Støvle rystende
 Han Guderne til Bidne kræver
 Og iler flux til Grændserne —
 Her tøver han. Mon du ei endnu vil
 Gaae i dig selv, o Land! som han med Smerte
 Har endnu hjært? (Hvor fromt er dog hans Hjerte!).
 Han vistnok Alting giver til.
 Send en Gefandt og hent ham smukt igjen!
 En Dag gaar bort — nok en — kort sagt, i otte Dage
 Neran forgjæves ventet' den.
 Nu reiser han for Alvor — og hvorhen? —
 Han til sin Fødestad drog kjønt tilbage.

Wrens Krands.

Høit stod et Bjerg, hvis Top i Skyer skjulte sig;
 Dets Dpgang var saa steil og vanstelig,
 At Ingen uden Skræk og Gysen den beskued',
 Et Feiltrin blot — og i en Afgrund Døden trued'.
 En Konge bygged' her et Tempel, helliget
 Til Wren. „Hvilken Helt (saa lod hans Ord) der vover
 Did op at stige, ham en Krands Gudinden lover;
 Hift oppe ligger den paa Alteret.
 Enhver den selv med dristig Arm uedhente!“

Hans Følk forsamles. Lyft til Krandsen brændte
 I Alles Bryst, men Faren mod den stred;
 Man op til Templet et begjerligt Die sendte,
 Men gruende igjen slog Diet ned.
 Hvad? Findes Ingen da, som eier Mod og Styrke
 Gudinden i sit eget Hus at dyrke?
 Enhver jo hendes Navn paa Læben bær',
 Enhver ved alle Leiligheder svær',
 At han har Wren over Alting kjær.
 Kom viis os det engang! Der, der staaer hendes Tempel.
 I Store! glimrer ved et lærerigt Exempel!

En drifter sig — hvordan? — En drifter sig derop,
 Ham følger Mængdens Blik til Bjergets Top;
 Han kommer ned igjen, og om hans Tinding skimrer
 En Krands, i hvilken meer end Indiens Rigdom glimrer.

Den skjønne Krands! Af hvilken Være
 At kunne sligt et Smykke bære!
 Enhver faaer Lyft dertil og troer, han kan ei være
 Udfalig uden den. Man seer nu ned
 Med væmmelig Foragt paa Penge, Kjærlighed;
 Kort: alle andre Lidenskaber
 Som i et Svælg sig i den ene taber,
 I Længsel efter Verens Krands.
 Af! dens fortryllende, dens stolte Glands
 Indtager baade Sind og Sands.
 Nu vel! Hvi ville I med Dnster Eder plage?
 Det staaer jo til Enhver en Krands at tage
 Paa Verens Altar. — Ja! det Raad var godt nok —
 men —
 Men Faren? — Hvo vil vove sig i den?

Den kloge Verden snart et bedre Raad ophitter;
 (Krands maa den have, hvor den kommer fra).
 Man til en Guldsmed gaaer, bestiller en af Flitter
 Paa samme Mønster som den ægte — og hvad da? —
 Man pynter sig med den. Man bryster sig.
 Mod Tjenere og dybe Bul man tager,
 Thi Pøblens Dine lettelig
 Den eftergjorte Glands bedrager,
 Skjøndt Kjenderen ved første Syn opdager
 Det falske Arbeid'. — O! hvad Under, at kun Faa
 Har siden villet op til Verens Altar gaae
 Med Nøie, Strid og tusindhaande Fare,
 Saalænge man har kunnet faae

En Flitter-Krands af samme Nytte
 Og ei behøver Fod fra Lænestol at flytte!
 Thi hvo vil ikke Liv og Lemmer gjerne spare?

Menneskehaderen.

Engang for meget længe siden,
 Da Verden var med fine Mennesker
 Langt anderledes, end den nu omstunder er
 (Svor Alt forandres dog med Tiden!),
 De Store plagede de Smaa,
 Og disse hadede af ganske Hjerte hine,
 Man galoneret Dumhed saae
 Bed Lyllens Haand til Verens Altar trine,
 Naar pjaltet Wiisdom maatte faae
 Langt borte i en Krog og flamsfuld see derpaa.
 Man loved Meget, holdt kun Lidt,
 Fortæred' Meer, end man fortjente,
 Med Elfløvs Helligdom man søgte frit,
 Og Munden ofte svor, hvad Hjertet aldrig mente.

Paa denne Tid (min Læser huffer vel,
 At jeg har sagt, det var i fordums Dage)
 Opstod Damint, hvis uersfarne Sjæl
 Ei vidste, Lyllens Smil som oftest kun bedrage.
 Han holdt det for en afgjort Sag,
 At Dydens Løn bli'r aldrig ude,

Og at Fortjenester ei lægges for en Døi,
 Før deres Eier de den visse Krands bebude.
 Men al! han feiled' vidt;
 Den unge Mand kun kjendte Verden lidt:
 Det vared' ogsaa kort, før han fornamt,
 At Dyd og Hæder, Last og Skam
 Ei altid følges ad. En hellig Iver brændte
 Udi hans kvalte Bryst, som Suf paa Suf udsendte.
 Belan, jeg seer (saa raabte han)
 At Verden agter ei en ærlig Mand,
 Ja at Retfærdighed er ren Forbrydelse.
 Hvo vilde længer Bidne være
 Til sliq Afftylighed og sig fortære
 I en unyttig Græmmelse?
 Fly, fly, Damint! Til Suler, Ørkener
 Til Løver, Tigere — kun langt fra Mennesker.

Saa taler han og skynder sig affted:
 Foruden stor Besværlighed
 Han naaer en Slov, som til hans mørke Sind sig
 flifter;

For sine Brødre troer han her at være flitter
 Og triumferer i sin sønste Enlighed. —
 Men pludselig en deilig Morgenstund
 Han hører Djæffet af en Hund
 Og kort derpaa en Syngestemme
 Saa sød, at vor Herr Eremit
 Ei undgaae kan at standse lidt
 Og for et Dieblig Misanthropien glemme.
 Det rasler hist blandt Bustene —

Og før Damint faaer Stunder at undvige,
 Staaer for hans Syn Iyslevende
 En ung og velstabt Hyrdepige.
 Enhver kan selv i Wielands Bøger læse
 Om hvilke Dine, Mund og Næse
 Der tænkes bør hos smaa Hyrdinder,
 Som man i enlig Ort saa uforventet finder.
 Jeg altfaa vel Beskrivelsen kan spare,
 Da der ved min Fortælling er
 En Hoben andre Ting at tage vare.
 Damint, Damint! hvor er du her i Fare!
 Hvi løber du ei nu fra Mennesker?
 Han stod. — Ei heller vidste hun,
 Hvorfor man just skal flye, naar man er ikke bange —
 (De slebne Damers Kunst, som, i beleilig Stund
 Udført, forvijsjer dem om deres Fange.)

Omfider taler hun ham til,
 Og Honning flød fra hendes Læber.
 Damint af alle Kræfter stræber
 At kvæle den besynderlige Ild,
 Som sneg sig ind i hans iskolde Barm
 Og gjør vor tappre Ven om Hjertet varm.
 En magisk Kraft, hvorved kun Dyden røres,
 Ustyldigheden har, sær naar den er forent
 Med Deilighed. Hvo skulde ment
 At han, som nylig var den hele Jord saa gram,
 Skal i Triumf med fængslet Hjerte føres
 Og fra en Bjørn forvandles til et Lam?

Naturen ikke er at spøge med.

Hyrbinden gaaer sin Vej. Damint i hendes Fjed

Opføger den fredsommelige Hytte

(Hans Skjønnes Opholdssted)

Dg strax beslutter til dens Nabolag at flytte. —

Han kommer i en Kreds af andre Folk

End dem, han før har kjendt. Det varer kun faa Dage

Saa kan Damint ei blot paany fordrage,

Men elste Mennesker. Hans Die er hans Tolt

Dg taler Elskovs Bøn til hende,

Som fra de vilde Dyr ham drog tilbage.

Her har Romanen Ende:

Damint en Hyrde blev, som man kan vel formode,

Dg lærte til sit omme Hjertes No

Af egen sød Erfarenhed at troe,

At der blandt Adams Børn er dog en Hoben gode.

Den sande Philosophie.

Udi en dunkel Stov ved Alpers Fod

En liden ensom Hytte stod.

Her lever en Arist, som ingen Selvstøb søger,

Men, gravet ned blandt lærde Bøger

Dg philosophiske Betragtninger,

La'r Verden være, hvad den er,

Dg Alting udenfor sin Hytte glemmer.

Mon slikt et Liv ei ganske stemmer

Med Wiisdom overens? Jo vist!
 Enhver udraaber: Al! hvor viis er dog Arist?

Smidlertid begynder man at tale
 Om nok en Philosoph, som roses overalt,
 Og hver Dag nye Nygter ham asmale
 Som Wiisdoms Mønster. Det, som Salt
 For en Husmoder er, er for Medborgere
 Den dydige Cleant. — En Mand af disse Saper
 Maa endelig Ariste see.

Han uforsøvet sig til Reisen laver,
 Fører sig sin Raabe, kammer glat
 Sit lærde Slæg. — Hvordan? Et Slæg Ariste haver?
 Hvad andet? — Uden Slæg Philosophi god Nat!
 God Nat af Wiisdom! — Han ta'r Vandringstaven fat.

Han kommer til den ønfte Stad.
 Hvor bliver nu hans Hjerte glad,
 Her er en Ben, en Wiisdomsbroder inde.
 Han spørger strax: Hvor er Cleant at finde?
 Der — der i hint Palads. — Hvad! Wiisdom i et
 Slot?

Han troer man med ham driver Spot.
 Dog gaaer han ind. Forbausede Arist!
 Cleant boer rigtig her; jo det er altfor vist.
 Han venter nu at see en Bolig fuld af Bøger,
 Paa Bordet Globes, Vinkeler
 Og Tubes og Halv-Cirkeler,
 Som det sig sømmer i Philosophiens Skole —
 Men Andet finder han end det, han søger.

En Sal med Fløiels Lænestole
 Og Iysekroner og en Kanapee,
 Modtager ham. Hvor stor er hans Forbauselse!
 Snart lader sig Husherren see,
 Men i en Dragt, som gjør Ariste rent forstrækket:
 Han stirrer taus som En, der nys af Søvn er vækket.
 Forlad (udbryder han tilsidst) jeg ventede
 At træffe her Cleant, ham Rngtet har afmalet
 Som Dyds og Wiisdoms Speil. —
 Du tager ei, var Svaret, feil
 Cleant er jeg. Men man maaskee har talet
 Saa vel om ham, at han er ikke kjendelig
 I den Person, du seer for dig.
 Sandt er det, jeg paa Wiisdom lægger Bind
 Og stræber — Men! (saa faldt Arist ham ind)
 Hvordan kan dette Hus og denne Pragt forenes
 Med sand Philosophie? Jeg tænkte, at en Wiis
 Paa saadan Daarlighed ei satte Pris;
 Jeg holdes ogsaa for en Philosoph at være,
 Man troer, jeg gjør min Titel ei Banære,
 Men min Maneer at leve paa, den er
 Saa vidt adskilt fra din som Nat fra Dag;
 At dømme om den ei Fortrinet bær',
 Det bli'r din egen Sag.
 Vil du kun laane mig et agtsomt Øre,
 Saa skal du selv faae høre.

Cleante lytter paa sin Gæsts Fortællinger
 Og svarer endelig: Jeg tilstaar, Ven! der menes,
 Endskjøndt urettelig, at Wiisdom ikke groer

Udi Paladserne. Den Himlens Datter boer
 I Hytter, siger man, hvor Verden stolt foragtes,
 Dg Mennesket i Væger kun betragtes.
 Jeg derimod for min Part troer,
 Den er den Viseste, som gavner mest sit Folk,
 Som, naar paafordres, er en ivrig Sandheds Tolk
 Dg virksom i sin Kreds til Statens Nytte;
 Som samler Guds og Gulds, men blot
 Paa det at han kan gjøre Andre Godt
 Dg Dyd mod Armodis Bold beskytte;
 Som elsker Pragt, paa det Arbeideren maa leve.
 Siig, hvordan gif det til, om Alle bleve
 Til Eremiter? Om Enhver, som du, undflog
 For Borgerpligter sig og i en Hytte drog
 Dg lever der blot for sin døde Bog?
 Hvad? vilde Verden da en Ørl ei blive?
 Et Chaos? Maa du mig ei Bisald give?

Bær ikke døv imod Fornuftens Stemme.
 Spørg selv din Følelse, du skal fornemme,
 At Mennesket er skabt til Selskab og til Flid,
 Dg ei til at betragte bort sin Tid.
 Jeg har, Arist! som du kan see,
 Her Huns og Lyende
 Dg udi Staten Embede
 Dg (smil, min Philosoph!) en Egtemage
 Dg Aflom, som jeg bør til Landets Vel opdrage.
 Det er mit Kald som Borger, Menneske;
 Cleant har ingen Ret sig derfor at fritage.

En Philosoph, Arist! og finder Leilighed
 At gjøre andet Godt. Han altid er bered
 At vederbvæge Fattige og Syge,
 At trøste de Ulykkelige,
 At hindre Bold og Undertrykkelse,
 Medlidende at tørre Taarerne
 Af Enkers og af Faderløses Kinder;
 At føre den Vilfarende
 Tilbage fra en Last, som ham forblinder.
 Den Blindes Støtte og den Haltes Fod,
 Den Trættes Stav og den Forsagtes Mod,
 Kort, sine Brødres Ven maa Philosophen være,
 Og dette, min Arist! er Viisdoms sande Være.
 Vil du nu Navn af Viis fortjene,
 Forlad din Hytte, lev ei længer ene,
 Gaa ud i Verden, bliv en nyttig Mand,
 Driv Ager med dit Pund og glæd dit Land! —

Saa talede Cleant. Hvad skeer? Arist gaaer ud
 Og føler dybt ethvert af disse Bud.
 Han slænger Raaben, la'r sit Stæg afraage
 Og reiser som et Menneske tilbage.

Crispinus.

Crispinus havde ei sin Ege
 I Rundstab om den lærde Alderdom;

Han vidste paa en Prøf at sige,
 Svad hver en Gade hed i Theben og i Rom.
 Han var et Under i Historien,
 De Bises Løgte i Eids-Regningen
 Og blot behøved' paa en gammel Mynt at fliske
 For strax at smage, om den ægte var.

Imidlertid undsaae en hidfig Feber ikke
 Sig for at lægge sin profane Haand
 Paa denne store Mand, som i Triumf den bar
 Til Gravens Rand. Galeni stolte Kunst
 Modsatte sig dens Angreb, men omsonst;
 Crispinus maa og skal sin lærde Mand
 Opgive, det er alt en afgjort Sag.
 Hans Løge har bestemt den sørgelige Dag.

Som Lærdom glædede vor Patient i Live,
 Saa kan og ene den ham Trøst i Døden give.
 Hans Venner samle sig fra alle Kanter
 Og underholde ham med Varianter.
 En af dem siger ved en Hændelse:
 Man nylig har i Haandskrift fundet
 En Livius, hvoraf den hele Jord kan see,
 At Hr. Crispini Gisning vel var grundet
 I den bekjendte Strid angaaende
 Det Udtryk, som er brugt om Rodemeisterne.
 I Følge samme skal ei læses øst,
 Som Reiste vil, men øst skal der være. —
 Den Syge reiser sig: Nu Himmelen stee Være!
 Udbryder han, saa har jeg rigtig læst

Trods alle de Modsigelser, hvormed
 Man hidtil krænket har mit Hjerte.
 Min Kraft fornyes. Al min Smerte
 Forsvinder som en Dug for Solens Herlighed. —

O Underværk! Hans Feber er forbi
 Og Faren, som han svæved' i.
 Meer karst end før han sees igjen
 Sin tappre Ben at hvæsse
 Mod sine lærde Avindsmænd.
 Til Løgner gjorde han Hr. Doktoren,
 Og Gravere og Bedemænd
 Fik samtlige en lang, anseelig Næse.

Iøndalen.

Hil dig, besneede Fjeld, som reiser stolt
 Din glatte Isse op imellem grønne Dale,
 Hvor mangan Gildurs Leg blev holdt,
 Saa Blod blandt Njoden flød i kongelige Sale:
 Din faste Fod omringe nu kun Hære
 Af gyldne Straa, som Løn til fredsom Flid frembære.

O gamle Sættefjeld, ved Kongens Bred
 Du saae din Yndlings Skjold, din Doves Harniss
 blinkte;

Naar han uddrog med Kampesæd
 I Leding, hørte du hans Sværd mod Pantser Klinge.
 Nu hører du kun tæmte Fosses Brusen
 Og nyttig Kunstes Hjul i jævn og stadig Susen.

Til søndre Kant du kasted' og et Blik,
 Hvor Otten sig for dine Fødder krummer,
 Og saae, hvor hellig Duf fik
 En Høst af kristne Folk, skjøndt Daabens Band end
 flummer
 Af Baageværings Harm ved Thingsvalde,
 Da Bøddel stod hos Præst, og Sværd ved Korsets Side.

Hil dig, o Fjeld, ærværdige Monument,
 Som mangt et Spor af Runes Alder viser;
 En Ild er i min Barm antændt,
 Som brænder, indtil jeg din bedste Skjønhed priser.
 Fra danske Slet til dig paa dristig Binge
 Med Harpen udi Haand min Aand skal sig opsvinge.

Den haster did, hvor paa din Marmorryg
 En enlig Dal, et Eden sig nedsænker,
 Som, selv ved dine Tinder tryg,
 En yndig Rolighed sin stille Dyrker stænker:
 Hid Nordens Pust og barste Bind ei vælter,
 Her smiler Flora mildt, her Intet Ceres strækker.

Orkaner selv forgjeves storme an
 Mod væbnet Bryst, hvormed dem Sættet standser
 Hift oppe, der hvor Læssøemand
 Opsøger laaden Keen, som paa Sneebrynet dandser,
 Der fillertt Bly fra riflet Rør ei sparer
 Selv ham, hvis høie Horn anfører raske Slarer.

Saa iled og det altfor visse Lod,
 O Zinklar, før til dit det solgte Hjerte.
 Fra Nordmands Sigte foer en Braad,
 Som gjennemtrængte dig med Dødens bedste Smerte.
 Stolt foer du frem; en tappre Døl dig bier;
 Din Støtte kneiser hift i Kringens snævre Stier.

Kom, smukke Søna! hør min Sang,
 Elskværdige Datter af den hvide Tætte!
 Op, svarer mig med Langspils Klang,
 Hver Sønas Nø, og Krands til Skjaldens Tinding flette!
 Op Guldrer! Tutuler! hver Søndøls Dre
 For Landsmands muntre Kvad staae aabent til at høre!

Hvad skuer jeg? Den deiligste Natur
 Sig speiler her, Krystall i dine Bølger;
 Hift reiser sig en lodret Mur
 Som evig Mormorfod i fiskrig Afgrund dølger.
 O Skueplads, som mellem begge Sider
 Af yndig Dal saa skjønt et Perspektiv udvider!

Hift bli'r jeg vaer en blomstergroet Plan,
 Der vil jeg sætte mig og Harpen stemme.

Seld dig, venstabelige Gran!
 Jeg i din Skygge ny Begeistring kan fornemme.
 Hvad hører jeg? En stille Bladstjen lyder,
 En dæmpet Harmoni af Vandets Skjød frembryder.

Jeg hører Slag paa tuffindstrenget Luth,
 En Lonestrøm, en meer end jordist Stemme.
 Lyd! pludselig blev Alt afbrudt
 I Løb, som kunde selv Amphions Lyra stemme.
 Hvad Følelser, hvad Lyft til Hjertet vælde!
 Kun Himmelborgere saa festlig kan sig melde.

O hvilket Syn! En Musselstal saa hvid
 Som Perlemor, besprængt med Purpurpletter,
 I skummig Fart sig skynder hid
 Og paa sneefarvet Sand den gyldne Kjal fastfætter.
 To skallede og blanke Under røre
 Sølvstemte Stræng, og to de stærke Karer føre.

En Nymfe, lig selv Thetis, stiger ud,
 Og Blomster frem i hendes Fodspor ile,
 Granater ud af Klippens Brud
 Med en fornyet Glæde mod Nymfen venlig smile.
 Hvert Slovens Syn nysgjerrig sig fremtrænger,
 Og Rosens Embryo med BOLD sit Fængsel sprænger.

Alt stuer til. Den gamle Tutul selv
 Af Marmorløst med flægget Afsyn tigger;
 Hift styrter sig en sølvklar Elv,
 Hvoraf ærværdig Nøl med langsom Høitid stiger;

End brænder Blod paa hans indstrumpne Rinder
Dg Oldingshjertet om dets første Elskov minder.

Laf være dig, du fordums Digteraand!
Du Aand, som Skjaldene blandt Fjelde leved',
Bed din guddommelige Haand
Det undersvangre Bjerg er meer end eengang revnet.
Selv gjennem Steen af Favnes Tyghed bryder
Mit skarpe Syn, saasnart almægtig Harpe byder.

Hist vælger frem en usædvanlig Glands!
Jeg seer et Laug af alle Dalens Guldre,
Hvor Sang, Musik og Leg og Dands
Med yndig Bildhed i henrykte Dre buldre.
O Nymfe, som jeg før i Land saae træde,
Blot din Nærværelse udbreder denne Glæde.

Hvor Høn var hun! En Hals saa hvid og stær
At Sneen hist, som Jøndals Tinding kroner,
Misundelig sig selv fortær'
I Graad, som flyder fra dens gamle, tykke Broner.
Paa Purpurkind sig Ungdoms Foraar malte,
Dg Duens Mildhed af de blanke Dine talte.

Et blegrodt Taft fra Skuldren slagred' ned
Til Saalen, som var med Guldbliser bundet;
Om trinde velskabt' Beltested
Et søgrønt Baand vellystigen var vundet.
I kruset Lot balsamist Rose skimred',
Paa Alabasterarm Smaragd og Dnyr glimred'.

En Strængeleg hun bar i venstre Haand
 Af finest' Gran og Filsben udarbeidet:
 Hun rørte den, og al min Aand
 Hensmelted' ved hvert Slag, som himmelt' Røst geleided'.
 Kom, Klippers Skjald! kom, sang hun, føl den Vre,
 At Jøna byder dig en Yndlings Navn at bære.

Og er det dig, som min forovne Aand
 Baakaldte før, du Jøndals Hersterinde!
 Saa stammed' jeg. Hun tog min Haand,
 Hvor mildt hun trykte den, gaaer aldrig mig af Minde.
 Jeg kvaltes nær. Jeg efter Aanden snapped',
 Mit Blod blev fuldt af Ild, i Feber Hjertet klapped'.

Følg dristig, Ven, sang Nymphen videre,
 Følg til hin Strand, til min fredfulde Gule
 Og syng om det, du der faaer see,
 De Under, som sig for vanhellig Forfæten skjule.
 Strax Aaren slog, og Land og Træer vege,
 Og Strengte Klang, og vi ved Nymfens Slot udstege.

Det var hint Bjerg, som i en soanger Sky
 Indsvøbte stolt sin himmelhøie Spidse;
 Det sendte Dalens Agre Ly
 Og Enge frugtbar Dug fra sin veldædige Bøse.
 Ei var et Bærl med meer Forandring prydet
 Af malende Natur, meer Pragt var ei udgnydet.

Terrasser hang paa isgraa Marmorvæg
 Langt skønnere end babylonfle Haver;

Her Hindbærklaser, hist en Sæg
 Redluder og beleer den græste Bacchi Gaver.
 Høit løfter Røn sin Purpurtop, mens Nyber
 Og vilde Ulbebr' langs Jorden ydmyg kryber.

En hvælvet Dør, som intet Die før
 Har skuet, aabned' sin forgyldte Bue;
 Staalffjedre sprang fra Jaspis-Dør,
 Og Synet blindedes af idel Glands og Lue,
 Hvad Kunst, hvad Pragt jeg forhen saae, blev borte,
 Paladser Grus, og selv Auroras Kinder sorte.

Mat stræbte nu mit Die mod et Stin
 Som fordred' det til Kamp fra alle Kanter,
 Da saae jeg, jeg var kommen ind
 Udi en Sal oplyst af funklende Demanter,
 I Nicher af Azur stod Perlevafer
 Bekrandste med et Løv af evige Topafer.

Guld flød og Sølv i fine Karer ned
 Ad Pillerne, som Buens Bægt opholdte,
 Udi sin Høitids Herlighed
 Med Sommeraftens Pragt fra Loftet Iris straalte.
 Et køligt Spring, af gyldent Gitter hegned,
 Opfoer og susende i en Rubin nedregned'.

Smag denne Drik, som hidtil ingen Skjald
 Har smagt (var Jona's Ord). Hun Bæg'ret fyldte
 Med Vand af det indviede Fald;
 Jeg drak; min hele Sjæl en liflig Rus opfyldte.

En Dør sprang op, en Harmoni jeg hørte,
 Mig Nymphen ind i et fortryllet Tempel førte.

Erverdige Sted! jeg isner overalt!
 Jeg svimler: Stat mig bi, o Herskerinde;
 En hellig Rædsel paa mig faldt,
 Siig, hvad for Helligdom har du herinde?
 Til hvilken Gud er' disse Altre viede?
 De Krandsse, Billeder, for hvem er' de indviede?

Ti, Skjald, og hør! sang et usynligt Chor,
 Her her dit Lands og Vittighedens Sønner.
 Apollo og blandt Klipper boer,
 Og Jona Nordmænds Mod og Eange her belønner.
 Saasnart af kjærlig Haand en Digtets Afte sættes
 Blandt Guders Ro, her strax et Minde ham oprettes.

Høit hænger her, o Holberg, Norges Fir,
 Den Strængeleg, som dig hin Romer laante,
 Du stemte op din muntre Fir,
 Og Dyden klapped' glad, og blege Laster daante.
 Du smilede' kun, og Daarligheder krøbe
 I Skjul for dig, din Skjemt var Dvertroens Svøbe.

Vær evig grøn, du Braumanns Laubartrands,
 Til dette Fjeld og hele Eggen falder!
 Tullin! udi sin Høitids Glands
 Din Andagt lyse skal for Verdens sidste Alder.
 Du Davidsharpen tog af Brittens Hænder;
 Lændt ved din Sang end mangt et dybdigt Hjerte brænder.

O Stenerfen, dit Navn skal ei forgaae,
 Mens Isfjældens Gud bær Kval og Pine
 I sin forelskte Barm og stræber for at faae
 I kjærlig Favn den skjøne Ericine.
 Najaden græd, og Guden stod bedrøvet,
 Da Særpen (af hvor snart) faldt af din Haand i Støvet.

Dig bier og en Krands, o Suhm, vor Ven!
 Skjøndt adelig rundet op ved danske Strande.
 Vi kjende i din Haand igjen
 Bor Stut, hvis vilde Lyd med Maron's Kunst at blande
 Du kun formaaer. Hver Norff din Ros skal flette.
 Sid fene Parcer dig paa Jónas Alter sætte!

Hil dig, o norske Folk, som haabesuld
 Langs ved Permessens Bred saa skjønt opspirer:
 Og du, som modne Frugters Guld
 Apoll' Alt bær', hvormed han delist Lund udziret!
 Her Eders Flid og Sang skal og belønnes,
 Her Eders Laurbær skal i evig Sommer grønnes.

Hoi Hvalving her bestandig Gjenlyd skal
 Af stolten Sang om Norges Ddel give.
 Det skjøne Foraar, Sarpens Fald,
 Hornelens vilde Pragt skal evigt huffed' blive.
 Melpomene skal Nymfen Haanden byde,
 Rhetea's Taarer skal paa Jónas Kinder flyde.

Her taug nu Choret, og min ganste Sjæl
 Henrykkes i patriotisk Glæde.
 Mig Jóna bød at fare vel,

Dg lod mig ud paa et ophsiet Blomstersæde.
 Her sad jeg og mit Eventyr betænkte,
 Da den udbredte Dal ny Lyft mit Die skjænkte.

Mildt leende og smukke Hytter staae
 Hver paa sin Mark, den Skov og Bække blander.
 Bed begge Sider langs en Aa
 Som Jonas Dal og hele Egnen vander,
 Jeg vrindle seer de stærke Dalens Sønner
 Hvis Svæd og muntre Flid det fulde Reg belønner.

En Olding hist med Karvestof i Haand
 Beregner glad sit Arbeids gyldne Renter.
 En Elsker snoer sin Pige Haand
 Og for sin Høflighed et Kys til Aftens venter.
 Den skarpe Segl med hurtig Iver føres,
 Dg lutter Sang og Lyft paa hver en Ager høres.

O minnte Slægt, Ustyrbighedens Folk,
 Som Glædens Væld har i dit eget Hjerte,
 Hvis Latter er ei Galflabs Loll,
 Hvis Fryd forbittres ei af nogen Gift og Smerte!
 Naturens Haand fra andre Folk dig skilte,
 Fordi den ægte Børn af dig opdrage vilde.

Du elsker frit og veed af ingen Tvang,
 Du kjender ei den usle Høiheds Plager,
 Du fattig er foruden Trang,
 Dg Livets Bæger selv paa Bunden sødt dig smager.
 Din Stolthed er, at du din ringe Hytte
 Med Slottets Pragt og Glands og Uro ei vil bytte.

Tillæg.

Skogmøte hos Torjer Skjeille.

Stusele Sondags Ovellen¹⁾ eingang for mæg va,
 Leit va da heime læva;
 Tytingen va gjor, aat Skogan strouf æg sta,
 Næverstruffa tol ti Næva.
 Knast æg kommin va ti Ulvhusdalen traang,
 Før æg bydja høira naago der som saang;
 Maale tyktes me,
 Da æg kjendtes ve,
 Akt paa detta lout æg gjeva.

Best æg gjønnum Rjørrom¹⁾ titta fram aa saag,
 Mindst vontas henna raakaa:
 Saa va da ho Rari, som ti Grafe laag,
 Dvat um sin hjere Rjaakaa.

1) Sondags Ovellen eller Sondags Estan. 2) Plu-
 ralis af Rjorr eller Rjærr, en Busk.

Førkja trudde ho va eismøl aa ti Fre,
 Utur Kjaesten rain qva Hjerte sa ho te;
 Da æg hørte her
 Laa mi Jante kjær
 Vere mæg hel' Lyting smaakaa.

Gjennom Dalen rain ei litol Finne fort,
 Fjeill sto paa qvar si Sie;
 Fyrn¹⁾ va taa Gras aa gule Blome gjort
 Sæg aa Older dækte Lie.
 Sögge up va vure²⁾ Furu, Bjørk og Graan,
 Graane gaamul va, ha baae Skjæg og Maan,
 Bigga ogo faar,
 Ti støtvurug Baar
 Nødde stigan Skog aa bie.

Framve Elve sto ein gaamail Soljufail,
 Ti Skuggin quilde Jenta.
 Jutul planta 'aam for qvar, som der vart ail,
 Mest for han ho Kari venta.
 Han ti hennas Saang fel Met for slii ei Gjæl³⁾,
 Reim som høire ho, æ støt aa rae sæl;
 Nær ho quædja vil,
 Fuglein sjøl ti stil,
 Strie Fosf sit Loupan lenta.

1) Fyrn er Bredden af Bællen, eller egentlig den Furt, hvorigjennem den rinder. 2) Particip af væge, vore, groe.
 3) Gjæl (efter Udtalen) istedenfor Gjær.

Intje nok, mi Kari! tænkte æg ve mæg,
 Sæntun dit Maal misunne;
 Sjelve Intul faafængt hærma ette dæg,
 Dnistje han dæg litne kunne.
 Meire va dæ, Fisten sjølg ti Vatne sto,
 Rjønne øvst ti Brone¹⁾ lysta høira ho:
 Gjef dæ mæ døm saa,
 Kan full' gjetas paa,
 Dva æg haa taa Saangen funne.

Uta for sæg sjøl mit Sinn ti Laagaa brain,
 Knast æg mit Dire trudde;
 Bløe snøggar hel' dæ plæga ti mæg rain,
 Dkjendt Glæe ti mæg budde.
 Kroppen bebra, Hjerta pikla Slag i Slag,
 Wlder ha dæ livt hel' venta sliit ein Dag,
 Intje sjøl æg veit,
 Kaales Kjærleheit
 Up aa ne paa Bete snudde.

Bakke Dal! saa qvat ho, vaktrar var du vist,
 Hø du 'an Torjer Skjeille!
 Nei, mi Kari! streif æg, naa syng du imist,
 Sjøl du pryde desja Fjeille.
 Mosjaalændt aa røisaat vakkert æ mæ de²⁾;

1) Brone skal maastee betyde en Høve for Creaturene øverst
 paa Fjeldet. 2) De moesbegroede og stenede Steder blive
 skjønneve d din Nærværelse; de staaer her isteden for dæg.

Ei din Arm æ Simil onde qvart eit Tre;
 Kari! nær som du
 Intje fins saa tru,
 Dal æ styg for mæg aa æille.

Førtja reint hainsælla, reint forondra va,
 Kor stulle ho mæg vente?
 Knast ho kunne blaase¹⁾, for ho vart for gla,
 Da ho mæg paa Maale kjendte.
 Fyftonde ho tok mæg full' for einqvart Troil,
 For ein Nøl, ein Tutul, som her ha Tchoil;
 Sia truga ho
 Mæg som lægjand sto:
 Fule Gut, æg dæg sfa mænte.

Æ dæ viar spørjan, kaales dæ gjel te?
 Kaa stul' æg eina gjæra?
 Unde saamaa Søljun slongde æg mæg ne,
 Tæt ve Jænta lout dæ væra.
 Rium te os kjyftas, rium te os log,
 Tatom fet os full' aat einqvart anna Fog;
 Kjæm dæ ofte paa²⁾
 Dæ os raakaas saa,
 Kan æg slike Daagaa bæra?

1) Trælle Beiret.

2) Hændte det sig ofte.

Elderdomin.

Gamail Raitten kom ti Stugu,
 Enjog hel tring fleinstæilla Hugu;
 Krykkja hjalp 'aam sta aat Arin,
 Utur Dugo pulla Laarin.
 Han taa reina Elskindsbrof
 Sylvbesline²⁾ Snushoin tof,
 Stabbin sætte han sæg paa,
 Bydja fjølvand quædja saa:

Douins Fyribo æ lomin,
 Skrøpleheit aa Elderdomin;
 Avleibs, ail aa reint aavraakaa
 Bydja Kroppen naa aa sjaakaa;
 Unde Bøl taa maange Ar
 Stolpein birra for æg gaar,
 Huse regga trast i ksil,
 Kroppen døtt aa bli te Møil.

Hugu stot aat Douin nilla,
 Laakt aa fatte Hjerta pillu,
 Braatne Læin ti Rjæsten strangla,
 Armein knast aat Erlom hangla,
 Som ein Stugge gaar æg her,
 Skidde fyr Dugo fær¹⁾,
 Strukne Diro tæste æ,
 Bære Jom døm høire fæ.

Støt æg gjere bære futtra,
 Na paa æille grættin puttra,
 Ille lyt æg rae laate,
 Ingjen handla mæg te Maate.
 Æ æg eismøl, øuffje æg
 Dæ æg naagoin hō ve mæg;
 Kjæm dæ Folk, æg tærrin bfi;
 Ælberdomin ingjen li.

Andsam for mæg sjøl aa andre,
 Bil æg Tchoil snøgt forandre;
 Kjærlegaren paa mæg stonda,
 Main mæ Jaaen hit sæg stonda;
 Dumme Dugo trykkjæs hop,
 Budde Krop lægs ti ei Grop;
 Forkunt Markjen intje fæ¹⁾,
 Bære Skind aa Bein dæ æ.

Paa Kongjins Føsklodag.

(Samtale imellem en Fjeldbonde og en Havbonde).

f. f.

No kom æg ta Fjella, der rouf Snjøven likfo Hava,
 Knap va dæ paa Skino¹⁾ me hadde sloppe fram;

f. f.

No kom æg ta Sjona, der rouf likfo ei Snjølava,
 Knap va dæ mæ Baaten æg raakjaa hadde Land.

1) Jorden faaer intet udmærket. 2) Plur. af Ski, Ski-er.

Begge.

Sa Gud signa Mota aa væl va ðæ me fans,
 Me idag vil drikkla aa snu os i ein Dans.
 Me veit væl du fjenna Þrimstaven.

F. B.

Æg flout to par Kjupa, trei par Narra aa ein Sara,
 So paa Bildt me intje tryte fka idag.

B. B.

Kokessif æg drog mæ Sveiteban, so ret va rara,
 Brosme, Loff aa Laangja¹⁾ gje me te vort Lag.

Begge.

Mæ ho tæl me Drikkla²⁾? Jule æ no all,
 Karra vor aa Bolla æ baa tær aa kall?
 Me finda væl Kaa for ðæ einbdaa.

F. B.

Me ha trut ðæ Folkje bært skul glæ's paa Føslodagjen
 At han Kristian han Kongjen vor han Far;
 Men æg blei forbina, lo saa æg fet Bildt i Magjen,
 Daa æg mæ ei Fure blei ei Guldra var;
 So va fjelg aa pynta retfo ho va Brur,
 So slog paa sit Laangspel Luri Luri Lur,
 Na hondrade Guldre dei dansa.

1) Langen (en Torsteart).
 drikkla.

2) Men hvorfra faae vi noget at

L. L.

Ova va dae ho saang?

F. L.

Hoir no paa eingang:

Lua, Lua Bodn,

Mylja, mylja Rodn

Sta i Nar i Norgja trivas!

Dae spaar æg paa Folkjevennens Føslodag,

Han ska gla fit Nite, bringe alt i Lag,

Na for Bodnebodn ret bli te ei Behag!

L. L.

Du sku set ei Havfru, ho va væl so fjelg so andra,

Ho mæ Laang aa Sjøffjel fletta hadde Haar;

Ho forbon idag, æg intje længar maatte vandra,

Men los drag' aat Landa, drikka mæg ei Laar.

F. L.

Na mi Granna! sjung du mæg den Havfru=Saang,

Hav aa Fjell ska baada lya paa eingang,

At Havfrua rettelæg spaadde.

L. L.

Arva=Wetti maa

Dar gro Mossje paa!

Rongjens Arva=Net

Staa ti Bæra det!

Einvoldestongjin læva! læva!

Gud gje Fift ta Hava, Hoi aa Rodn ta Land,

Soll aa Fern ta Fjella, Sloga aat vor Strand,

Na gje Beista trivas, so trivs qver ein Mand!

Guten aa Jenta

paa Fjøs Hjellen.

Guten.

Go Dwell, mi Mari! her æ æg,
 Aa Lat for seinaste Lagje; ::
 For qvar' ein Leik, æg gjore mæ dæg
 Ei Lagje.

For qvar ein Leik, æg gjore mæ dæg
 Fraa Dwellen te ljofte fram Dagje.

Jenta svaaraa.

O! a! Dvafor kom du intje før paa Dwellen?
 Længje æg paa dæg ha ligji stonda;
 Knapt æg beilla haade, frosne! onde Fellen¹⁾,
 Au, du æ saa valin, fløt dæg onda!
 Mæ du lig', saa seig mæg, hjenne du den Guten,
 Som i Fjor kom flugand, daa æg læt ti Stuten,
 Følgde mæg aat Søle, la sæg up paa Hjellen,
 Aa sæg firu Ottun²⁾ ut at stonda.

Guten.

Du minds full' bær hel' æg dæg fi³⁾,
 Dva Guten sommaa Ei taalaa, ::

1) Fellen (Feld) er et tilberedt Faareffind, som bruges istedenfor Overdyne. 2) Før det blev Dag. 3) Du erindrer nok bedre end jeg siger dig; si staaer her istedenfor se i.e.

Naa sta du væra Førtja mi,
 Hain taalaa;
 Naa sta du væra Førtja mi,
 Oframt dæ hine vil baalaa.

Jenta.

Gjeine trur æg mange Jænte likte ille,
 Dæ du sia ingor einnol akta,
 Dæ du sjaa mæg stana, døm nok intje ville,
 Ette dæg, min Gut, døm sjølve trakta;
 Ælder naagoin Ting ei Førtje bære smaalaa,
 Hel' aa væra eismøl um ein vakker Rjaalaa,
 Som mæ Truslap hines Dmaf veit aa spille,
 Nær døm ette haam som gælne jakta.

Guten.

Na keim som har ei slik som du,
 Fæ ælder Hog te haa fleire ::
 Naa ha du gjeve mæg Hain aa Tru
 For fleire;
 Naa ha du gjeve mæg Hain aa Tru,
 Æg ønstje mæg intje meire.

Jenta.

Æ du vel fornøgd mæ haa mæg te di Jænte,
 Tru mæg, æg dæg intje mindre lika.
 Længje før dein Dvellen, som dæg aat mæg sendte,
 Vakre Gut! paa dæg ho Mari snika.
 Desse friste Dugo, dette gule Haare,
 Elit vœlvurin Krop aa slikt eit Rjst paa Laare,

Slik ein Gut saa flaut, qvar Førtje som 'aam kjendte,
Kauskje valkraft Guldre sjøl, hain gjikka.

Guten.

Na nei, naa bør da riktoget aav!
Naa høla du for mykje; ::
Du gje mæg aavelæg te Laav¹⁾
For mykje!
Du gje mæg rae slikt eit Laav
Som høva dæg sjøl, me tykje.

Jenta.

Ælder æ da mogle dæg for mykje rose,
Sjaa dæg finds da alt som Gute pryge;
Lykkjelæ æ Førtja, du hall' vær²⁾ aa kiose,
Dndras intje um æg æ aabrye!
Skulle slikt ein Gut væl finds ti andres Arme?
Skulle du sjaa andre Førtjo taakaa Barme?
Skulle du væl leike onde fremmon Rye?
Daa æg vist saag ælder meire Ljose.

Guten.

Bær intje ræd, æg galin flyg'
Fraa dæg aat einnol Førtje ::
Mot dæg me tykjes vara flyg
Dvar Førtje.
So nœias te aa vara flyg,
For Sol støtt Stjeinnun³⁾ mørkje.

1) Du tillægger mig for megen Roes. 2) Som du holder værd.

3) Stjernerne.

Janta.

Gje dæg bær' hit aa sov saa væl aa rose,
 Armen min din quite Krop let sægne!
 Les os gjønom Fjoren bydja skimte Sole,
 Les da Dagen bydja sæg aa tægne,
 Sov' os sødt. — Tak, vaktra Gulder! te aa fulle¹⁾,
 Du mæ fatte Leile os ti Sømn ska hulle:
 Vælder vækjas os taa naagor sælin Tole²⁾,
 Sift os ti ei Grævt flaa baæe sægne.

Sæterreise.

Martje grønas, Enjogen braana, Fjeil bli bært taa
 Louvesprat,
 Muringskjøl³⁾ staar ti Dalom, Kue sæg sæ æta mæt,
 Alt som livi bydja kræle, Bjoinen kjæm taa Hie fram,
 Utur Fjose spring fornogde Ku aa Kælv aa Sou aa Lam.

Vælle Fugle læ sæg høire, Tiur sit paa Furuqvist,
 Dvar som kjeinne at sin Maakaa syng mæ Hogna: taf
 for sist!
 Blande Saang ti Fjeille joma, Souf aa Koi aa Jerp
 aa Trost,
 Rappas um læim best læin rope Glæe ut for sluta Frost.

1) Kalle, syngte kjæsent. 2) Tole eller Tore, Torden. 3) Maria
 Røglebaand, ubentvibl en Primula veris.

Sole fljin paa Aalterreinom, Tellain retnaa borte æ,
 Dlen æ ti Bære lomin⁴⁾, Plog aa Haarv lvt laagaas te;
 Guten vele um Hafeillein⁵⁾, Engjen fla aa røjas naa,
 Dæ betye for Budeia: Bøling fla te Seters gaa.

Komme Fæna, komme følgje, kom Guldraaple, kom
 Spelin¹⁾!

Ryra, Kælve! døf' æg føre vil ti Seterqvee ind;
 Uta Fare fla os læva, Busvein hall' os fri for Bjsin,
 Dva han intje haanom frykta, frykta hon Budeias Hsin.

Feite Grafe fla døf' æta, driffje klaare Kjælla te,
 Dvar ein Dag fla Gjøstbo væra, Mat fla naa aat døkre
 Rne;

Døf' for Vinters Frost aa Kæille, Svølt aa Hunger Det
 , fla faa²⁾;

Ingør Gulder bære Kryttur hel' som døf' fla fla haa.

Mjøll aa Rjume, Smør aa Rjute, Ost aa qva som for-
 lunt æ,

Mysu, slitt aa anna meire vist os her aafællun fæ;
 Saa fla os i Sommaar læva, tes dæ Enjogen bli for
 fleim,

Dæmæ venda os aat Bygden, fær mæ Smør aa Bøling
 heim.

1) Varmen er kommen i Luften o: det begynder at blive varmt.

2) Hafeille er et Slags Gjerde eller Indhegn, der bestaer af smaae Gran- eller Fyrretræer. 3) Guldraaple og Spelin ere Rabne paa Creaturene. 4) I skal faae Erstatning for o. s. v.

Heimreise fraa Sæteren.

Os ha gjort qva gjæras skulle, ysta Ost aa finna Smør,
 Naa staa at aa Nøvja Dikjom, settja Laar for Sæterdør.
 Korkje finds dæ meire Føe her for Heie hel' for Krist,
 Gla æ os, os slæp aat Bygden, meire gla æ Røe vist.

Farvæl Dve¹⁾, som ofte gjore bloutast Blomsterseng 'pum
 mæg,
 Nær æg trøst ve Høgsdags Leite jøp aa sløngde mæg
 paa dæg,
 Farvæl Sæl! mi hjære Stugu, som saa mangt mit Ar-
 bei saag!
 Montru du aa mærkte naagaa, nær Stakællom sjaa
 mæg laag?

Farvæl Maar!, som Fænan gnaagaa, der æg gjete man-
 gein Saang;
 Farvæl Slog, som ofte joma taa min Lur aa Stut aa
 Saang!
 Farvæl Gulder, som der budde! fløt naa du ti Sæle ind;
 Vinters Ti æ ilt aa ligje ute baa for Vær aa Bind.

Rom naa alt ti Sætre finnas, kom aa følg aat Byg-
 den ne!
 Heile Jore æ naa røjgt, qvart eit Straa høir Fænan te;

1) Sægge Kløverne paa, belæsse. 2) Dve er den indhegnede Eng, hvoorpaa Creaturene græsfe.

Stond døl, Folkje venta heime, Bufærsløffa vil dom haa:
 Her æ intje meire gjæra; Folk aa Fæna, læt os gaa!

Førkja aat Guten.

Keim æ naa dæ, som rusla
 Be Sæterdør?

Na æ dæ dæg som tusla
 Be Glæse før;
 Saa kom ind,
 Guten min!

Na trevle dæg fram aat Skjellen,
 Der ligg' æg onde Fellen.

So Mor gjel heim aat Galen
 Før Mjølke=Ti,
 So bli full' ne i Dalen
 Ei litol Ri:

Dig sjaa me
 Her ti Fre,
 Les Sole bydja aa rænne,
 Saa hjem 'o Mor atænne.

Na gje ho vilde tryte
 Te Dugulmot¹⁾!

1) Sid hun vilde dvæle til Frokosttiden.

Na gje os kunna yte
 Mæ Gain aa Fot
 Ottun graa
 Ne at, saa
 At Dagjen intje skul' spratte,
 Før os taa Lyft vs mættel

Dæ vilde længer drye
 Sel' Sutuls Liv;
 Na mæ blaa Bergefløe
 Mot Bind staar stiv,
 Es æg din,
 Na du min,
 Na intje meire paa Jola,
 Sel' æg aa du, min Ola!

Li Fange dit æg gjøime
 El Hugfot mi,
 Na onde Kynnu gløime
 Dæ som æg li
 Taa 'o Mor,
 Taa 'an Bror,
 Som amppe æ nok te vilja
 Eit sjønsle Par sundskilja¹⁾.

Os via intje syte,
 Min vene Gut!
 Men traatte dæ, os lyte,
 Dæ fæ full' Slut²⁾.

1) Adskille. 2) Det faaer nok Ende.

Ser eg de¹⁾
 Kium te,
 Saa ha eg Mot nok te bæra
 Kaa Jongen dæ ska bæra.

Færmainnen.

Eng! kaa æ di Grønste, kaa æ dine Blome?
 Ovasor æ døl, Akre! denne Ti saa tome?
 Fora, stalkar! reint æ aavkleid vurte²⁾,
 Dæfor staar 'o at ti bæra Skjurt.

Ovasor æ paa Batnom sliit ei Bru taa Kæille?
 Knast paa henna tralle Folkesfoten bæille:
 Fou! eit Bel ska Mile væra mindre!
 Faafængt æ dæ Fosjen Veig vil hindre.

Ette detta Bele figjin³⁾ Færmain stonda,
 Seer hain Baat paa Staangen, trast han ut sæg stonda;
 Intje venda hain, um Enjog 'aam søla,
 Intje hel' um Sno has Anlet mjøla.

Guds ti Høie bæilla Baarskji⁴⁾ væl forvaaraa,
 Færmain veit sin Skjeling ondevægs aa spaaraa;

1) De istedenfor dæg. 2) Particip af værte, blive. 3) Figjin
 eller fægjen, glad, fornøiet. 4) Baarskji ere omtrent de
 samme som Grindær; de bestaae af tynde og smalle Bræder,
 sammensiede med Bidie, og sættes fast paa begge Sider af
 Elæden.

Rjerringa ha gjeva mæ 'aam Riste:
 Raku, Smør aa Ost æ ti has Riste.

Nær hain nok ha særast, kjæm hain at aat Dalen,
 Dilen humra, Mainnen stonda ette Galen;
 Tente Penning¹⁾ hain ti Slaape gjoime,
 Aa ti Rjerring-Arm si Trostheit gløime.

Suldre aa 'an Gissland.

Guten va trøt, Sommaardagen heit,
 Intje aa faa, Ovile tyktes haam for leit,
 Kløve va tung, Dilen ille sleit,
 For haam Brekka steig ti Bære.
 Han taa Galen ne Mysuslæstun²⁾ la,
 Skonda sæg saa aat eit vakkert Legosta,
 Stae høgt aa tjukt aa blomstraat Grase va;
 Ingor Dyne smaakaa bære.

Be ei litol Hø gjennom tuvaat Trut
 Sprat taa svarte Jore læillast Batten ut,
 Skjirt som dæ va fila ti ein Klut;
 Guten Gampen sin her slæste.
 Trast paa ein Sæta slengde han sæg sjøl;
 Sætain va brei aa flat som ei Fjøl,

1) Fortjente Penge. 2) Mysuslæsternerne eller Flaster med Mysus :
 et Slags Drik af suur Balke.

Flungerbjørk tok onda brännandes *Bl*¹⁾,
 Stuggin has Dugo tæfte.

Knast sov 'an Eiland — Guten heite saa —
 Bontas mindst saa Flæk dæ va, han la sæg paa,
 Før her ei Hulder Fenan sin dreiv fraa
 Bakka, frambe der han hvilte.

Sainfælla Hulder saag 'aam aa vart bleik;
 Saa æ dæ æg seer? onderfull ho streik,
 Stulle vel ein Gut gjæra Hulder veif?
 Taarin ne taa Bangom triste.

Stat, Fenan, stil! sakte ond du me²⁾
 Sjaa dæ vakreste som æ paa Jora te;
 Bli, Kælve! bli staaand her ti Fre!
 Route intje hel', ho ropte.

Kælvan tagde³⁾, Fenan sto, aa Huldre saag
 Up aa ne paa Guten som viaape⁴⁾ laag,
 Bløe ti ho tok te gjæra græste Flaag⁵⁾,
 Mæ ho offjølq sto aa lopte.

Bø dæ full' ondrand? Uta Fel saa vel
 Skjolda ælder sæg Natur fraa naagor Gjæl⁶⁾,
 Dalens Jænto fore ha den saamaa Fæl;
 Alle Dinnaa paa 'aam jyne.

1) Tog af for den brændende Hede. 2) Sagtens kan du unde mig at see o. s. v. 3) Imperfektum af tæge, tie. 4) Blid, aaben o: ganste bar og blottet. 5) Blødet begyndte at løbe hurtigere i hende. Græste Flaag betyder egentlig en rask Flugt eller Bending. 6) Naturen kom aldrig saa vel og uden Lyde fra nogen Gjærning. Gjæl staaer ifjedenfor Gjær.

Lokland laag 'an; Ersia ho va lasta taa,
 Binnen skellaat ¹⁾ gusta, blas 'aam Skurta fraa,
 Lystogaste ²⁾ Krop, som Kar kunna haa,
 Paa halvnaetue Gut sag syne.

Bloblanda Snjog ³⁾ ti Aulete staar,
 Friftheit gjønnom lufte Dugqvarme gaar;
 Unde Rouhuvun hel saa langt eit Haar,
 Intje gular kan de vera;
 Arme stast te fangtaals! stærte vatre Høiu!
 Frifte Laar aa Njærme! grepa høva Bein!
 Laa saa græfte Gute meir um Senn hel' ein
 Jora traatte intje bæra ⁴⁾).

Guldre mæ snøg aa bebrandes Hain —
 Fletta brone Haar ti guldfingra Bain ⁵⁾,
 Na taatom ikring ⁶⁾ vene Sugu vain,
 Baffa sag ti klaare Hjeilla;
 Atte for Guten sette ho sag ne,
 La tusindstrængte Langspel paa Kue,
 Mæ Saang aa Leik ho saales tol te,
 Saa ho trugde Som taa Hjeilla.

Guldre-Ove.

Stat up! stat up! sjaa atænne!
 Høir Sylvstrængjin laa døm læt!

1) Skalkagtig. 2) Superlativ af Lystog, munter, raff. 3) Blø-
 blanda Snjog (bløbestøket Sne) eller Bløfærga Haar!
 (bløfarvet Haar). 4) Af saa raste Dreng formaaer Jorden
 ikke at bære flere end een af Sangen. 5) Guldbroderede Baand.
 6) Trindt omkring.

Sjaa ei Hulder, som du brænne,
 Som taa Lyfna aat dæg græt;
 Mange, veit æg, paa dæg snika,
 Lat mæg bli di Vænte!
 Ingor som dæg bære lifa.
 Sa du So aa vente.

Bakrafte taa Dalens Gnte!
 Læg di staute Gain ti mi.
 Eg vil hulle, leite, stute,
 Eg vil mora al di Ei;
 Eg vil aat min Eiland laagaa
 Rjume, Smør aa Rjule,
 Kaffe sta taa glæ Daagaa
 Kapvis aat dæg strufe.

Os staa bu ti Sonsteinsheilla,
 (Bli du dæfor intje ræd!)
 Stugu mi æ hote Fjeilla.
 Mæ Guld= aa Sylv=Naro klæd;
 Valken fær forbi min Raavaa,
 Husfeln sta os svæve;
 Der sta os ti Bjønnffind saavaa
 Raten ut saa hæve.

Anmærkninger.

- Pag. 20. Lougen, en Elv i Guldbrandsdalen.
- " " Nøkken, Flodguden.
- " 27. Thorvald Bidførle. Romanzen er skreven af Storm til Concertmester Hartmanns Melodi: „Rolf Skattelonge“. Om Thorvald Bidførle see Suhms Danmarks Historie 3die Deel Pag. 223.
- " 41. Storms Pleiesøn er den i Forordet omtalte Poul Rasmussen.
- " 46. Min Efterslægt, d. v. s. Efterslægtsstolen.
- " 48. Wisin, en Troldmand og Kæmpe, som Stærk-odder overvandt og fældede.
- " 56. Krul er i l'hombre det Samme som en dobbelt Beet eller Codille; Kal er en Stambeet.
- " 166. St. Oluf tvang Indbyggerne i Nordre Guldbrandsdalen til at antage den christne Tro. Efter en gammel Tradition har han holdt Thing med dem ved Foden af et Bjerg, som endnu hedder Thingstavbjerget, og derpaa ladet dem døbe i Otten-Elven.
- " 159. Broner ere Sneestorper, som ligge paa Kanten af et Fjeld.
- " 161. Nyber, Hyben.
- " " Ulvehær, Ribs. De vore vildt i Norge og ere mere velsmagende end de, der dyrkes i Haverne.
- " 164. „En Elfter snoer sin Pige Baand.“ Iblandt de Smaatjenester, som Elflende i Norge bevise hinanden, er ogsaa den, at en Karl, som meier tilligemed sin Kjæreste, gjør de Halmbaand, hvormed hun binder Regene sammen, for at lette hende Arbeidet.
-

L. A. Jørgensens Forlag.

- Bloch, Victor.** Løntamret. En Bedekjæde for Guds Børn. 3die Oplag. 48 Sider. Priis 16 f.
- Boisen, F. C.** Nordiske Gudefagn, fortalte og anvendte. 2det Oplag. 114 Sider. Indb. 48 f.
- Af Jonas Collins Papirer.** Bidrag til det Rgl. Theaters og dets Kunstneres Historie, samlede og udgivne af Edgar Collin.
- Confirmationsgave.** Med en Fortale af Pastor Lauritz S. Schmidt. 160 Sider. Priis 1 Rd. heftet. Indb. 1 Rd. 32 f.
- Hawthorne, Nathaniel.** Græste Sagn, fortalte for Ungdommen. Red Dr. S. Schou. Med 8 Træsnit. 152 Sider. Priis 1 Rd.
- Heise, Victor.** Sangenes Sang. Almindelig kaldet Salomons Høisang. 144 Sider. Priis 24 Sk.
- Hustable, Bibelsk,** for alle Christne. 3die Oplag. 48 Sider. Priis 16 f.
- Luther, Morten, Dr.** Christelige Betragtninger til hver Dag i Aaret. Udvalgte Steder af hans samlede Skrifter. Oversat ved S. P. Møller, Provst. 3die Oplag. Med et Portræt af Luther. 438 Sider. Priis 1 Rd. 24 f. heftet, 1 Rd. 48 f. indb., 1 Rd. 88 f. indb. i Pragtbind.
- Kort Anviisning til at bede Fadervor, samt nogle flere udvalgte Stykker om Bønnen. Oversat af F. L. Mynster. 2det Oplag. 40 Sider. Priis 8 f.
- Indledningsord til Bibelen, samt til nogle af dens enkelte Bøger. Oversat af F. L. Mynster. 78 Sider. Priis 24 f.
- Leveregler for menige Christne. En Anviisning til at føre et christeligt Levnet. Efter et ældre Udvalg af Luthers Skrifter, ved F. L. Mynster. 4de Oplag. Priis 48 f.
- Bævestof. En af Historien sammendragen Skildring, udgivet i Aaret 1545. Oversat af F. L. Mynster. 40 Sider. Priis 20 f.

- En Prædiken om Synden mod den Helt
 holdt i Wittenberg 1529. Oversat af F. L. M.
 3die Oplag. 24 Sider. Priis 8 f.
- Tre smaa Skrifter for Narene 1539 og 1542.
 sat af F. L. Mynster. 24 Sider. Priis 8 f.
- Om Beredelse til at døe. Et Skrift fra 15
 senere Rettelser. Og 2 aandelige Sange af
 Oversat af F. L. Mynster. 36 Sider. Priis
 Nau, E. Aandeligt Skatammer. En Haand
 Læg og Lærd, til Christelig Oplysning og Op
 988 Sider. Priis 5 Rd. 48 f.
- Mindekrands, Danmarks.** Herved to Hundrede
 Minde om afdøde, fremragende Personligheder og
 værdige Begivenheder i Danmark fra det atten
 hundrede indtil vore Dage. 2den Udgave 140
 Priis 48 f. indb.
- Panli, J. S., Dr.** Christelige Bønner. 9de
 254 Sider. Priis 32 f. indb., i Pragtbind
 Paa Belin 1 Rd. 24 f. indb.
- Rasmussen, P. C. A.** 40 Dvælses i Engelsk, en
 Lærebog i det engelske Sprog for Skoler og til
 studium efter den Ollendorffske Methodes An
 til i meget kort Tid at lære et Sprog. Pri
 — Fyrrerotype Dvælses i Tydsk, en praktisk Læreb
 tydske Sprog for Skoler og til Selvstudium ef
 Ollendorffske Methodes Anviisning til i me
 Tid at lære et Sprog. Priis 72 f.
- Suhr, Bloch.** Prædikener og Taler fra Kirkeare
 og Dødens Høstid. 2det Oplag. 296 S. Pri
 — Nogle Prædikener og Breve for Sommertiden.
 Sider. Priis 56 f.
- Bildenhavn, August.** Luther og Melancton. Kir
 rist Livsbillede af Wittenbergs Stad og Kirke
 Oversat af S. P. Møller. 2det Oplag. 190
 Priis 72 f.

L. A. Jørgensens Forlag.

Fra et Ungkarleliv, Digte af Georg Bekonich.

Forfatter til „Danst Soldaterliv“ o. s. v.

Pris 48 B.

Dagens Nyheder: Vi ere overbeviste om, at vore Læsere og særlig vore Læserinder, naar de have læst denne lille Bog igjennem, ville være enige med os i, at om end Udtrykket imellemstunder kunde ønskes lidt mere klart og gjennemsigtig, saa er der dog i det Hele taget i hvert af disse Digte mere Etemning og mere Form- og Hønhed end i mange andre lyriske Poesier, som have vundet Plads i deres Bepaaagenhed og paa deres Boghylde. At udelukke denne Samling fra en lignende Plads vilde derfor være uretferdigt. — Naar dette er sagt kunne vi formodenlig med rolig Samvittighed gjøre opmærksom paa et andet Fænomen, der forekommer os mere interessant end om Digterne rangere lidt højere eller lavere. Ved Eiden af, at hver af dem selvfolgelig kan læses for sig alene, læder hele Rækken sig tillige sammen til et Hele, og dette Hele giver ikke blot Indblik i en enkelt Forfatters Sjæleliv, det tegner tillige et ret godt og ret tro Billede af, hvad der, som man siger, „ligger i Eiden“. Helten — eller hvad man skal kalde ham — i denne Digtamling ligner paaafaldende en stor Kreds af unge, haabefulde Statsborgere fra Anno 1871. Sygdommen, som plager ham, er epidemisk og har angrebet Mange foruden ham. Dens Symptomer ere i Korthed følgende: En Evindeleshed af gjærende Længsler, Utilfredshed med Tingene, som den er og Egen fremad mod noget Bedre, som man ikke kjender; opbluende Etemninger med Villie til at „gjøre Noget“, men svigende Tro paa egne Kræfter; Trang til at bryde alle Broer af, men saa, naar det kommer til Stykket, først et høfligt Spørgsmaal, som jeg tør, om jeg kan o. s. v“, kort sagt Famlen, Ubestemthed, Mangel paa Ungdom, Friskhed og Mod til at gaa paa, selv om man skal løbe Panden mod Væggen. — Altsammen fordi den Linie, der staar i et af Digtene: „Men Naalet jeg mangler“ saa udmærket træffer Hovedet paa Sommet. Sygdommen er af tørende Natur. Man kan, som Helten i Digtamlingen, bilde sig ind, at man er kommen sig, men naar man reiser sig enklige, og man har Ungdom og Kraft dog i Reglen mistet de idsbogerlighed. ner som ham i en pæn, halv tilfreds, halv

G. A. Forænjens Forlag.

GROS.

Udvalgte Digte af den danske Litteratur
Udgivne

af
K. P. Solst.

Anden meget forøgede Udgave.

Alvor og Bammel

Et Folkeskrift

af
E. Mau.

Anden forøgede og forbedrede Udgave.

36 Ark. Pris 1 Rd. 48 p.

Anden Række
af

Blandt Bønder

Fortællinger

af
E. A. Thyregod.

I-IV Bind. Pris 5 Rd. 32 p.

